

**Kvinde,
hvorfor græder du?**

Anne-Lise Madsen

Kvinde, hvorfor græder du?

Forsidebilledet:

Da den opstandne Jesus møder Maria ved graven og spørger:

»Kvinde, hvorfor græder du?«

Eftertryk kun tilladt med forfatterens tilladelse.

PALMA Forlaget 1990

Omslag: Silketryk af Birgitte Søndergård

Tryk: SKANDIA-Grafik ApS

Sat med 11 punkt Times

ISBN 87-89240-10-3

PALMA-Forlaget

Box 83

7330 Brande

Anne-Lise Madsen

**Kvinde,
hvorfor græder du?**

PALMA Forlaget

Kvinde.

Hvorfor græder du?

Indholdsfortegnelse

Indledning

1. kapitel: Kvinde, hvorfor græder du?
 2. - Sejren
 3. - Kristi legeme
 4. - Du er kaldet
 5. - Evangelisten vågner
 6. - Gud genopretter
 7. - Hurtig genoprettelse
 8. - Kvindens styrke
 9. - Duelig
 10. - Et forbillede
 11. - Jesus genopretter
 12. - Jesus kalder dig
 13. - Maria
 14. - Bed og du skal få
 15. - En mægtig revolution
 16. - Helligånden genopretter
 17. - Paulus genopretter
 18. - Det fuldkomne billede
 19. - Kvindelige lærere
 20. - I dag
 21. - Gå - og forkynd
- Afslutning

Inhaltsverzeichnis

Inhaltsverzeichnis

1. Einleitung	1
2. Zielsetzung	2
3. Methodik	3
4. Ergebnisse	4
5. Diskussion	5
6. Zusammenfassung	6
7. Literaturverzeichnis	7
8. Anhang	8
9. Glossar	9
10. Bibliographie	10
11. Tabellenverzeichnis	11
12. Abbildungsverzeichnis	12
13. Index	13
14. Literaturverzeichnis	14
15. Anhang	15
16. Glossar	16
17. Bibliographie	17
18. Tabellenverzeichnis	18
19. Abbildungsverzeichnis	19
20. Index	20
21. Literaturverzeichnis	21
22. Anhang	22
23. Glossar	23
24. Bibliographie	24
25. Tabellenverzeichnis	25
26. Abbildungsverzeichnis	26
27. Index	27
28. Literaturverzeichnis	28
29. Anhang	29
30. Glossar	30
31. Bibliographie	31
32. Tabellenverzeichnis	32
33. Abbildungsverzeichnis	33
34. Index	34
35. Literaturverzeichnis	35
36. Anhang	36
37. Glossar	37
38. Bibliographie	38
39. Tabellenverzeichnis	39
40. Abbildungsverzeichnis	40
41. Index	41
42. Literaturverzeichnis	42
43. Anhang	43
44. Glossar	44
45. Bibliographie	45
46. Tabellenverzeichnis	46
47. Abbildungsverzeichnis	47
48. Index	48
49. Literaturverzeichnis	49
50. Anhang	50
51. Glossar	51
52. Bibliographie	52
53. Tabellenverzeichnis	53
54. Abbildungsverzeichnis	54
55. Index	55
56. Literaturverzeichnis	56
57. Anhang	57
58. Glossar	58
59. Bibliographie	59
60. Tabellenverzeichnis	60
61. Abbildungsverzeichnis	61
62. Index	62
63. Literaturverzeichnis	63
64. Anhang	64
65. Glossar	65
66. Bibliographie	66
67. Tabellenverzeichnis	67
68. Abbildungsverzeichnis	68
69. Index	69
70. Literaturverzeichnis	70
71. Anhang	71
72. Glossar	72
73. Bibliographie	73
74. Tabellenverzeichnis	74
75. Abbildungsverzeichnis	75
76. Index	76
77. Literaturverzeichnis	77
78. Anhang	78
79. Glossar	79
80. Bibliographie	80
81. Tabellenverzeichnis	81
82. Abbildungsverzeichnis	82
83. Index	83
84. Literaturverzeichnis	84
85. Anhang	85
86. Glossar	86
87. Bibliographie	87
88. Tabellenverzeichnis	88
89. Abbildungsverzeichnis	89
90. Index	90
91. Literaturverzeichnis	91
92. Anhang	92
93. Glossar	93
94. Bibliographie	94
95. Tabellenverzeichnis	95
96. Abbildungsverzeichnis	96
97. Index	97
98. Literaturverzeichnis	98
99. Anhang	99
100. Glossar	100
101. Bibliographie	101
102. Tabellenverzeichnis	102
103. Abbildungsverzeichnis	103
104. Index	104
105. Literaturverzeichnis	105
106. Anhang	106
107. Glossar	107
108. Bibliographie	108
109. Tabellenverzeichnis	109
110. Abbildungsverzeichnis	110
111. Index	111
112. Literaturverzeichnis	112
113. Anhang	113
114. Glossar	114
115. Bibliographie	115
116. Tabellenverzeichnis	116
117. Abbildungsverzeichnis	117
118. Index	118
119. Literaturverzeichnis	119
120. Anhang	120
121. Glossar	121
122. Bibliographie	122
123. Tabellenverzeichnis	123
124. Abbildungsverzeichnis	124
125. Index	125
126. Literaturverzeichnis	126
127. Anhang	127
128. Glossar	128
129. Bibliographie	129
130. Tabellenverzeichnis	130
131. Abbildungsverzeichnis	131
132. Index	132
133. Literaturverzeichnis	133
134. Anhang	134
135. Glossar	135
136. Bibliographie	136
137. Tabellenverzeichnis	137
138. Abbildungsverzeichnis	138
139. Index	139
140. Literaturverzeichnis	140
141. Anhang	141
142. Glossar	142
143. Bibliographie	143
144. Tabellenverzeichnis	144
145. Abbildungsverzeichnis	145
146. Index	146
147. Literaturverzeichnis	147
148. Anhang	148
149. Glossar	149
150. Bibliographie	150
151. Tabellenverzeichnis	151
152. Abbildungsverzeichnis	152
153. Index	153
154. Literaturverzeichnis	154
155. Anhang	155
156. Glossar	156
157. Bibliographie	157
158. Tabellenverzeichnis	158
159. Abbildungsverzeichnis	159
160. Index	160
161. Literaturverzeichnis	161
162. Anhang	162
163. Glossar	163
164. Bibliographie	164
165. Tabellenverzeichnis	165
166. Abbildungsverzeichnis	166
167. Index	167
168. Literaturverzeichnis	168
169. Anhang	169
170. Glossar	170
171. Bibliographie	171
172. Tabellenverzeichnis	172
173. Abbildungsverzeichnis	173
174. Index	174
175. Literaturverzeichnis	175
176. Anhang	176
177. Glossar	177
178. Bibliographie	178
179. Tabellenverzeichnis	179
180. Abbildungsverzeichnis	180
181. Index	181
182. Literaturverzeichnis	182
183. Anhang	183
184. Glossar	184
185. Bibliographie	185
186. Tabellenverzeichnis	186
187. Abbildungsverzeichnis	187
188. Index	188
189. Literaturverzeichnis	189
190. Anhang	190
191. Glossar	191
192. Bibliographie	192
193. Tabellenverzeichnis	193
194. Abbildungsverzeichnis	194
195. Index	195
196. Literaturverzeichnis	196
197. Anhang	197
198. Glossar	198
199. Bibliographie	199
200. Tabellenverzeichnis	200
201. Abbildungsverzeichnis	201
202. Index	202
203. Literaturverzeichnis	203
204. Anhang	204
205. Glossar	205
206. Bibliographie	206
207. Tabellenverzeichnis	207
208. Abbildungsverzeichnis	208
209. Index	209
210. Literaturverzeichnis	210
211. Anhang	211
212. Glossar	212
213. Bibliographie	213
214. Tabellenverzeichnis	214
215. Abbildungsverzeichnis	215
216. Index	216
217. Literaturverzeichnis	217
218. Anhang	218
219. Glossar	219
220. Bibliographie	220
221. Tabellenverzeichnis	221
222. Abbildungsverzeichnis	222
223. Index	223
224. Literaturverzeichnis	224
225. Anhang	225
226. Glossar	226
227. Bibliographie	227
228. Tabellenverzeichnis	228
229. Abbildungsverzeichnis	229
230. Index	230
231. Literaturverzeichnis	231
232. Anhang	232
233. Glossar	233
234. Bibliographie	234
235. Tabellenverzeichnis	235
236. Abbildungsverzeichnis	236
237. Index	237
238. Literaturverzeichnis	238
239. Anhang	239
240. Glossar	240
241. Bibliographie	241
242. Tabellenverzeichnis	242
243. Abbildungsverzeichnis	243
244. Index	244
245. Literaturverzeichnis	245
246. Anhang	246
247. Glossar	247
248. Bibliographie	248
249. Tabellenverzeichnis	249
250. Abbildungsverzeichnis	250
251. Index	251
252. Literaturverzeichnis	252
253. Anhang	253
254. Glossar	254
255. Bibliographie	255
256. Tabellenverzeichnis	256
257. Abbildungsverzeichnis	257
258. Index	258
259. Literaturverzeichnis	259
260. Anhang	260
261. Glossar	261
262. Bibliographie	262
263. Tabellenverzeichnis	263
264. Abbildungsverzeichnis	264
265. Index	265
266. Literaturverzeichnis	266
267. Anhang	267
268. Glossar	268
269. Bibliographie	269
270. Tabellenverzeichnis	270
271. Abbildungsverzeichnis	271
272. Index	272
273. Literaturverzeichnis	273
274. Anhang	274
275. Glossar	275
276. Bibliographie	276
277. Tabellenverzeichnis	277
278. Abbildungsverzeichnis	278
279. Index	279
280. Literaturverzeichnis	280
281. Anhang	281
282. Glossar	282
283. Bibliographie	283
284. Tabellenverzeichnis	284
285. Abbildungsverzeichnis	285
286. Index	286
287. Literaturverzeichnis	287
288. Anhang	288
289. Glossar	289
290. Bibliographie	290
291. Tabellenverzeichnis	291
292. Abbildungsverzeichnis	292
293. Index	293
294. Literaturverzeichnis	294
295. Anhang	295
296. Glossar	296
297. Bibliographie	297
298. Tabellenverzeichnis	298
299. Abbildungsverzeichnis	299
300. Index	300

Indledning

Jeg har i mange år haft lyst til at skrive en bog til mine medsøstre for at opflamme dem til at tjene Jesus med frimodighed. Men min tid er løbet af sted med mange vigtige ting: at være Peters kone, vore tre børns mor og missionær i Afrika og Danmark. Jeg har skrevet bøger om andre emner, men »kvindebogen« er hele tiden kommet i baggrunden.

Efter at vi er blevet bosiddende i Danmark, har jeg fået mange opfordringer til at tale ved samlinger for kristne kvinder, og det har været en velsignet opgave. Det fryder mig at se, at flere og flere af mine medsøstre bliver aktive i menighedslivet og som Jesu Kristi vidner på mange områder.

Det er imidlertid umuligt for mig at besøge de mange menigheder og små kredse, jeg bliver indbudt til, da jeg føler et specielt kald til at være sammen med min mand, Peter, på hans møderejser i evangeliets tjeneste.

Derfor vil jeg nu skrive mine erfaringer ned i en bog, som så kan læses af alle kvinder (og mænd), der har en længsel efter at vide, hvad Bibelen siger om os kvinder, og hvilke tjenester vi har i Guds rige.

Sætningerne, som ramte mig selv igen og igen, når jeg læste i evangelierne, var de ord, både Jesus og englene sagde til Maria Magdalene ude ved den tomme grav. Maria var ulykkelig over, at nogen havde taget Jesus, hendes bedste ven og frelser bort fra graven. Hun var ikke klar over, at Jesus var opstanden fra de døde, før Jesus selv og englene ved graven åbenbarede sig for hende. De sagde:

»Kvinde, hvorfor græder du? --- Gå, og fortæl!«

Da opdagede Maria, at Jesus Kristus var levende, og efter at

have fået denne åbenbarelse løb hun begejstret og glad ind til disciplene og fortalte dem om Jesu opstandelse.

Mange kvinder i dag græder indvendig af forskellige grunde. Nogle er blevet skilt fra deres mænd og sidder alene tilbage, måske med børn, de har ansvar for.

Andre græder, fordi de er enlige.

Andre er blevet gamle og føler sig færdige med livet. Venner og slægtninge glemmer at komme på besøg, så tiden bliver for lang.

Nogle er depressive og føler sig forkastede.

Nogle er blevet frygteligt behandlet af forældre eller andre af deres nærmeste.

Der kan være mange årsager til, at man græder inde i sit hjerte og ikke ved, hvad meningen er med ens liv.

Jesus vil tale til dig, som læser denne bog, og spørge dig: »Hvorfor græder du?« eller »Hvorfor er du ked af det, deprimeret eller føler dig mindre værd? GÅ OG FORTÆL til alle, at Jesus er opstanden! Han lever!«

Herren vil bruge netop dig i denne tid. Der er ingen grund til at græde eller være ked af det. Du tjener ikke en død religion. Din Frelser lever!

Jeg beder om, at denne bog må være med til at styrke alle kvinder, der har problemer, men først og fremmest vil jeg opmuntre alle til at indvie sig til Jesus og tjene Ham.

Jeg vil først i bogen give mit personlige vidnesbyrd om, hvorfor jeg selv har grædt meget, og hvordan Jesus har vist sig for mig som den opstandne Frelser, der har fyldt mit hjerte med glæde og begejstring og sagt til mig: »Gå, og fortæl!«

Mange tror, at netop de er de eneste, der har problemer, og jeg fortæller dig mit vidnesbyrd, ikke for at fremhæve mig selv, men for at være dig til hjælp og vise dig, hvilke muligheder Gud har skabt i dig.

Dernæst vil jeg vise dig ud fra Skriften og mine egne og andres erfaringer, hvordan Ordet vil hele og genopbygge os allesammen og bruge os til at herliggøre vor elskede Frelser, Jesus Kristus.

Satan vil bruge alle kneb for at knuse kvinden og få hende til at føle sig skyldig, tynget, ensom og mindre værd. Han vil have os til at tie, så evangeliet ikke bliver forkyndt, og han vil bruge os til at forføre andre, som det skete i Edens have.

Satan ødelagde forholdet mellem kvinden og Gud i Edens have, og Gud sagde til ham, at netop derfor skulle det blive kvindens sæd, som skulle komme til at ødelægge Satan. Derfor er han bange for, at kvinden skal blive løst og se, at Jesus lever og vil herliggøre sit navn gennem hende.

Jeg ønsker, at denne bog må knuse Satans løgne og gøre det levende for alle, at der er fuld tilgivelse og genoprettelse for kvinden i Kristus Jesus. Jeg vil gøre det klart, at:

Gud har tilgivet os og ønsker at genoprette os,
Kristus har bragt Guds tilgivelse og genoprettelse til os,
Helligånden stadfæster, at vi er fuldt genoprettede, og
Paulus prædiker genoprettelse for os!

Idag er mange mænd med til at opmuntre og genoprette os.

Må Gud velsigne og styrke alle, der læser bogen, og mit brændende ønske er, at mange herefter må få et personligt kald til at blive et Jesu Kristi vidne.

Jeg kan ikke fortælle alt, hvad jeg har på hjerte i denne bog. Derfor vil jeg fortsætte i en anden, om Gud vil og giver mig nåde til det inden så længe.

Jeg tror, Gud oprejser et mægtigt folk i denne sidste tid, inden Jesus kommer for at hente sin brud. Han indsætter alle tjenerer, og også kvindernes, på deres rette plads i sin menighed. Alt, hvad Satan har brudt ned, vil Helligånden nu restaurere og fornye. Halleluja! Der skal du også være med!

Kvinde, hvorfor græder du?

Jeg lå dybt begravet under dynen og tænkte, så det knagede. Mine tanker gik i ring, og jeg kunne ikke finde ud af nogeting. Efter nogle timers intense spekulationer brød jeg sammen i gråd. Jeg græd og græd i mange timer. Heldigvis var min mand, Peter, ikke hjemme. Jeg var helt alene i huset i Singida, Tanzania, hvor vi havde boet i 3 år under vores 5. periode som missionærer i Afrika.

Hvorfor græd jeg? Hvorfor spekulerede jeg?

Paulus' ord fra Bibelen om, at kvinderne skulle tie i forsamlingen og ordene om, at det jo var kvinden, der havde ledet Adam til synd og derfor skulle holde sig i ro og ikke var tilstedt at undervise i Guds forsamling, stod for mig nat og dag.

Jeg havde på det tidspunkt været missionær i Afrika i 12 år og undervist mange gange i kirkerne uden at have nogen som helst skruler.

Det bedste, jeg vidste, var at komme ud på en helt ny plads, hvor Guds ord aldrig var blevet forkyndt før. Vi samlede folk under et træ og begyndte at fortælle dem om den vidunderlige frelse, Gud, vor skaber havde beredt for alle mennesker. Jeg elskede at fortælle mennesker om Jesus. Alle de problemer, man ellers kunne have som missionær, blev meget små eller forsvandt helt, når man så hedningerne komme frem til forbøn og bøje deres knæ på jorden under et træ, hvor vi havde holdt møde, og overgive deres liv til Gud.

Når Peter ikke var hjemme til at prædike i kirken, kom ældstebrødrene altid og sagde: »Mama, vil du tale til os på søndag?« På bibelskolerne havde jeg haft mange lektioner i tidens løb, og

Gud havde velsignet disse timer. Jeg havde aldrig tænkt på, at der var noget forkert i det.

Men pludselig var alle Paulus' ord om kvinderne, som ikke måtte sige noget i menigheden, kommet over mig, og jeg var i konstante, dybe kvaler.

Jeg følte på den ene side, at jeg havde været og til stadighed var ulydig imod Guds eget dyrebare ord. På den anden side var jeg i stor vånede, da jeg vidste, at Gud helt sikkert havde kaldet mig som 13-årig til at forkynde sit ord for hedningerne. Hvad var det så, Gud ville, jeg skulle gøre for Ham?

Jeg elskede Jesus af hele mit hjerte, og når jeg gav Guds ord ud til mennesker, var jeg så lykkelig. Men det, jeg nødigt af alt ville, var at gøre Jesus ked af det ved at være ulydig.

Hvis jeg nu helt holdt op med at tale Guds ord, var det hele meget lettere. Men nu var sagen den, at jeg om en uge skulle starte en længere periode med bibelundervisning på bibelskolen på Sanjaranda missionsstation, hvor vi før havde boet som missionærer i 9 år, og hvor Peter havde bygget bibelskolen. Der skulle være en måneds kursus for kvinder, og lederne i kirken havde bedt mig om at undervise under hele dette kursus.

Peters reaktion

Da Peter kom hjem og så mig så ulykkelig og ude af balance, blev han forbavset og ked af det.

»Selvfølgelig skal du undervise på bibelskolen,« sagde han. »Jesus har jo kaldet dig og velsignet dig indtil idag, når du har talt Guds ord til mennesker, og det skal du gøre med stor frimodighed! Jeg velsigner dig til at gøre det,« sagde han.

»Forøvrigt, hvem skal undervise kvinderne på det kursus, hvis du ikke gør det? Vi har ingen anden. Hold nu op med at græde og gå i Jesu navn!«

Peter opmuntrede og trøstede mig, og jeg faldt lidt til ro. Da jeg senere blev alene, begyndte tankerne og anklagerne forfra: »Du har faktisk syndet imod Guds ord, hver gang du har stillet dig frem, Anne-Lise!« lød det i mine tanker. Og alle Paulus' ord

kom tilbage. Hvordan skulle de dog forstås? Hvorfor havde Gud dog kaldet mig, når jeg ikke havde lov til at tale?

Lea

Pludselig fik jeg en indskydelse. Der var en dejlig indfødt søster i Herren, som underviste i Guds ord i Tanzania. Hun var den eneste afrikanske kvinde, jeg kendte, som kunne undervise i Guds ord og havde frimodighed til det. Jeg havde været sammen med hende for længe siden på et bibelskolekursus. Nu fik jeg den tanke, at hvis Gud ville sende hende til mig på en eller anden måde, inden jeg om en uge skulle ned at undervise på bibelskolen, ville jeg tage det som et tegn fra Gud på, at jeg gerne måtte undervise. Jeg vidste, at det var umuligt menneskeligt set, at Lea skulle kontakte mig, men jeg sagde til Gud: »Far i himlen, du ser, hvor ulykkelig jeg er, og hvor nødig jeg vil være ulydig imod dig. Hvis du er med på, at jeg skal undervise på bibelskolen, så må du sende Lea til mig på en eller anden måde, ellers tager jeg ikke ned til det kvindekursus. Jeg kan ikke!«

Efter denne bøn faldt der ro over mig. Nu måtte Gud bestemme. Der gik kun et par dage, så fik jeg et brev fra Lea! Der kom en ung mand med et brev fra hende til mig. Hun skrev:

»Kære mama, jeg synes, det er så længe siden, vi har været sammen. Kan vi ikke mødes og tale sammen og bede sammen?« Jeg var chokeret over Guds hurtige svar. Og jeg var usigelig lettet. Manden, som havde bragt mig brevet fra Lea, fik et brev med tilbage til hende, hvor jeg spurgte, om hun havde tid til at rejse med mig ned til bibelskolen og hjælpe mig med undervisningen af kvinderne. Hvis hun kunne, skulle hun komme og følges med mig om mandagen.

Hvem stod udenfor vor dør mandag morgen? Lea frisk og glad. Hendes mand havde givet hende fri. Han var så glad for sin kones tjeneste for Jesus, så han tog sig med glæde af de hjemlige opgaver, mens Lea var borte.

Jeg forklarede Lea, hvordan jeg havde haft det, og hvilket bønnesvar hun var for mig. Vi fik en fantastisk velsignet uge sammen, og mine komplekser og spekulationer var borte i lang tid.

Peter og jeg fuldførte perioden i Singida med glæde og begejstring, og vi tjente Gud sammen i forkyndelsen af Ordet. Det var en vidunderlig tid.

Danmark

I 1975 kom vi til Danmark og skulle tjene Gud i Blåhøj ved Brande som forstanderpar. Jeg gik ind i tjenesten med iver og frimodighed sammen med Peter, og vi havde begge stor glæde ved at tjene Herren sammen.

Pludselig begyndte mine kvaler forfra. Det passede således, at hver gang jeg havde talt Guds ord eller ledet i en eller anden sammenhæng, var der nogen, der spurgte mig, om jeg aldrig havde problemer med at tale Ordet, når jeg tænkte på Paulus' ord til kvinderne. Andre så forbavsede på mig, når jeg frimodigt talte Ordet på vore møder rundt i Danmark. Der var også mange, der opmuntrede mig, det var blot så usædvanligt i Danmark, at en kvinde så frimodigt gik med i frontlinjen. Der var dengang indenfor vort kirkesamfund nogle få kvindelige missionærer og evangelister, som havde talt i tidens løb i menighederne, men der var ikke så mange bosiddende i Danmark. Det var lettere for folk at forstå, at en kvindelig missionær kunne undervise, når hun talte til hedningerne langt derude i de mørke hedningelande.

Men når hun frimodigt underviste i Guds ord i sit hjemland, gav det spekulationer.

Jeg er klar over nu, at jeg er et meget følsomt menneske, som tager tingene meget nær i forhold til, hvordan andre reagerer. Det var jeg ikke klar over dengang. Når nogen så lidt spydigt på mig og på en drillende måde hentydede til »stærke kvinder« eller, at man skulle huske »kvindens plads«, var jeg helt ulykkelig i lang tid. Denne følsomhed kan give mange kvaler, fordi man let misforstår situationerne, man kommer ud for.

Men senere har jeg fundet ud af, at det også er denne følsomhed, som Helligånden bruger, så jeg kan høre Guds vejledning i mit hjerte. Derfor beder jeg mig ikke fri for følsomheden, men jeg har lært at bede Herren hjælpe mig til at bruge den ret.

I tiden lige efter, vi var kommet hjem fra Afrika, var det imid-

lertid meget svært for mig, når nogen hentydede til ordene af Paulus. Jeg kunne ikke finde ud af, hvor min plads var.

Til sidst besluttede jeg mig:

Jeg ville ikke under nogen omstændigheder være ulydig mod min elskede Gud og Herre, så derfor ville jeg anstrenge mig for at være lige så stille og tilbageholdende i menighedslivet som muligt, når det gjaldt at tale, lede og på anden måde være fremtrædende og frimodig. Jeg ville vandre stille i Guds hus.

2.Kapitel

Sejren

Der gik ca. to år, hvor jeg holdt mig meget stille i menigheds-
livet. Anklagerne i mit hjerte og mine tanker var nu borte, når
det gjaldt Paulus' ord. Men jeg var i kvaler med mit kald.

Gud havde givet mig et meget personligt kald til at forkynde
frelse for hedninger og gå med glædesbud til fattige.

Men nu undertrykte jeg trangen til at virke med Guds ord. Nå-
degaverne, som Helligånden havde givet mig, turde jeg heller
ikke bruge.

Helt fra jeg var 15 år, havde Gud givet mig tungetale og profe-
tiens gave, men også disse gaver gravede jeg ned.

Dagene gik, og jeg blev mere og mere ulykkelig og mørk ind-
vendig. Min spontane glæde, som jeg havde haft i mit hjerte
helt fra jeg blev født påny, forsvandt.

Peter blev også ked af det. En dag sagde han til mig:

»Du skal tjene Jesus med det kald. Han har givet dig! Hvis du
ikke tjener Herren, må jeg også holde op. Gud har kaldet os
til at tjene Ham sammen.«

Jeg spekulerede meget på, hvad jeg skulle gøre. En morgen våg-
nede jeg tidligt, og der kom en tanke til mig: »Jeg har lov til
at bede! Jeg vil indvie mit liv til at bede for Peter og alle mine
kære, for Guds værk og for alt, hvad Gud lægger mig på hjerte!«

Gud havde tidligere, mens vi var missionærer i Afrika, vist mig,
at jeg havde alt for lidt tid i bøn og samfund med Ham i Ordet.
Dengang indviede jeg mig til at bede og studere Guds ord, og
det var jeg sikker på, at jeg også nu havde lov til.

Jeg stod op næste morgen og bad og læste Guds ord, og jeg

følte mig meget vederkvæget ved det. Jeg bad den morgen en bøn, som har forvandlet hele mit liv:

»Kære Far! Hvis du vil vække mig hver morgen tidligt, inden alle andre vågner, så vil jeg bede og læse dit velsignede ord.«
Sådan blev det. Gud vækkede mig hver morgen, og jeg bad og læste.

I begyndelsen var det en træning, hvor jeg også måtte sætte min vilje stærkt ind på at ville stå op og møde Herren. Gud var trofast og vækkede mig på en eller anden måde tidligt hver morgen, men det var fristende at vende sig om på den anden side for lige at tage fem minutter mere på øjet.

Selv om jeg svigtede Gud mange gange, var jeg dog fast beluttet på, at jeg ville have et fortroligt fællesskab med Gud. For mig var det bedst om morgenen, før alle andre vågnede, og før alle forstyrrelserne begyndte i den travle hverdag. Så jeg fortsatte at øve mig i at komme op for at være ene med Gud.

Der var dog stadig ingen frigørelse i noget af det, jeg gjorde, men jeg gjorde det. Der var mørkt og tungt i mit indre, men jeg vidste, at Gud hører bøn, så jeg ville tjene Ham og mine medmennesker i forbønnens tjeneste.

Til sidst kunne jeg ikke holde ud, at min glæde ikke kom tilbage, så jeg bad en morgen til Gud om at gøre mig rigtig glad igen.
»Bed i nye tunger!« lød det i mit hjerte.

Nej, det kunne jeg da ikke gøre, når jeg ikke var i stemning til det, tænkte jeg og skød det fra mig.

Jeg tænkte på det kendte kapitel om pinsedagen i Apostlenes Gerninger 2 i Bibelen. Der var et mægtigt Åndens vejr over den skare, der var samlede til bøn i øvresalen, da Guds Helligånd faldt på dem og viste sig som tunger af ild. Og de talte alle i fremmede tungemål og priste Gud. Når jeg lå på knæ og bad til Gud i min stue, syntes jeg ikke, det var muligt at tale i tunger og prise Gud, når jeg ikke følte Guds Ånds nærvær og tillige var så trist og mørk indvendig, at glæden og begejstringen var helt udslukt.

Hver morgen bad jeg den samme bøn om glæde, og hver morgen fik jeg det samme svar: »Begynd at tale med nye tunger!«

Jeg var som 15-årig blevet fyldt med Helligånden og talte med nye tunger, og mange gange senere havde jeg prist og tilbedt Gud i nye tunger, men det var kun, når jeg følte Guds Ånd meget nær, og jeg ikke kunne lade være at bryde ud i lovprisning. Til sidst besluttede jeg mig dog for at prøve, selv om jeg absolut ikke følte nogen trang til at tale i tunger og heller ikke havde den overstrømmende følelse af fryd, som jeg ellers havde troet var årsagen til, at jeg førhen talte i tunger.

Efter at have bedt på dansk, som jeg plejede, begyndte jeg i tro at tale i tunger, selv om mine følelser overhovedet ikke var med i det. Hver morgen gjorde jeg det efter at have læst i Guds ord og bedt på dansk.

Dag for dag mærkede jeg nu en forandring i mit indre! Ganske stille kom glæden tilbage. Da der var gået en uge, var jeg ved at blive den »gamle Anne-Lise« igen. Det tunge var væk af mit sind, og jeg var fyldt med taknemmelighed til Gud, fordi jeg fik lov at være Hans barn. Det var vidunderligt.

Mine morgener med Herren blev nu til feststunder. En stille fred fyldte mig, hver gang jeg skulle op og bede.

Følgevirkningerne

Der skete nu noget andet, som fik mig til at spekulere igen: Guds ord blev så levende som i gamle dage, hver gang jeg læste det. Når jeg læste et kapitel hver dag, var der enkelte vers eller en lang sammenhæng i det, jeg læste, som fik det til at boble af fryd i mit hjerte. Jeg kunne se vidunderlige ting i Guds ord, som jeg aldrig havde tænkt på før, og jo mere, jeg læste, jo mere levende blev Ordet for mig.

Der begyndte nu at komme en inderlig trang op i mig efter at dele alt dette vidunderlige med nogen. Jeg kunne ikke holde det for mig selv. Hvad skulle jeg dog gøre? Og hvad var det, Gud havde gjort indeni mig, da jeg talte i tunger?

Guds Ånd viste mig, at alle de knuder, som jeg havde fået i min underbevidsthed under alle mine spekulationer, havde Helligånden løst op en efter en, mens jeg bad. Jeg forstod pludselig

Paulus' ord fra 1. Kor. 14:2, hvor han siger: »Den, der taler i tunger, taler ikke for mennesker, men for Gud. Ingen forstår det jo, men i Ånden taler han hemmeligheder.«

Ordene, jeg bad, var hemmeligheder i mit indre, som Ånden talte med Gud om, og jeg vidste ikke selv, hvad det var, Ånden talte med Gud om. Jeg ved bare, at mine problemer blev løst. Hvor er Helligånden vidunderlig at samarbejde med!

Som dagene gik, voksede min glæde i samfundet med Jesus og ved at bede i Ånden, og den samme glæde har varet ved i de mange år, der er gået, siden jeg begyndte at være alene med Gud om morgenen.

Hvor er Gud vidunderlig herlig. Hvor er Helligånden hellig og god. Han ved, hvad vi behøver!

Som sagt blev Ordet usigelig levende for mig igen, og jeg kunne ikke holde det for mig selv, så jeg sagde til Peter, når vi sad ved morgenbordet: »Nu skal du høre, hvad jeg læste idag!« Og så fik han alle mine tanker at vide. Samtidig lattede det for mig på en eller anden uforklarlig måde, hver gang jeg havde delt Ordet med Peter.

Jo mere jeg delte med ham, jo mere fik jeg fra Herren.

Efterhånden som jeg læste videre i Ordet, viste Gud mig en masse ting om kvindens tjeneste. Jeg blev forbavset!

Dag for dag åbnedes nye hemmeligheder for mig. Gud viste mig, at vi i mange hundrede år har husket nogle enkelte ord af Paulus og glemte alle de andre ord, Gud taler om kvindens stilling. Jeg kunne pludselig se, at Satan har blændet vore øjne og lammet os i vor ånd, så vi ikke har kunnet tjene Jesus. Satan har forsinket Guds arbejde og hindret os i at sprede evangeliet ud i hele verden ved blandt andet at lamme det meste af kvindesiden i Guds forsamling, så de troede, at de ikke måtte tale om Guds store gerninger.

Fortæl det!

Alle de mange ting, der havde været helt skjult for mig, men som jeg nu fik øjnene op for, og som Gud gav mig lov at se ind i, følte jeg nu også helt klart, at jeg skulle dele med andre.

At give det videre, Gud giver en gennem Ordet, er hemmeligheden til at få endnu mere fra Herren. Jeg har siden fundet ud af, at dette er »kildespringet«, som Jesus taler om i Johannes 4. Det levende vand, Guds ord, fylder ens hjerte, og jo mere man øser ud og giver til andre, des mere fyldes kilden i ens eget hjerte med nye tanker og ny inspiration ved Helligånden.

Guds Ånd sagde tydeligt i mit indre: »Giv det, jeg har vist dig, videre til andre kvinder!«

»Herre,« sagde jeg, »det ved du, jeg ikke kan. Jeg kan ikke tilbyde nogen, at jeg gerne vil holde bibeltimer om disse ting. Hvis du, Herre, vil jeg skal gøre det, må du lægge det tilrette for mig. Nu er jeg villig, men jeg må have stadfæstet af dig, at jeg har lov til det!«

Den følgende uge fik jeg henvendelser fra 3 pinsemenigheder i Danmark om at komme og undervise menighedernes søstre om, hvordan de bedst kunne tjene Herren! Det var disse 3 menigheders forstandere, der sendte bud efter mig.

Peter opmuntrede mig meget til at tage af sted, og jeg gjorde det med glæde og frimodighed. Gud havde stadfæstet for mig, at jeg kunne gøre det.

Jeg bad forstanderne om, at også mændene måtte være med på disse møder. Det var de, og alle opmuntrede mig til at fortsætte med at fortælle, hvad Gud lagde mig på hjerte.

Jeg sagde til Gud, inden jeg startede: »Herre, du ved, hvor svært dette er for mig. Men du siger selv, at frugterne skal kendetegne et træ. Hvis dem, der lytter, nu synes, det er forkert, det jeg siger og gør, så er det forkert. Men hvis frugterne af det, jeg siger, bliver til lægedom og hjælp for mennesker, så vil jeg være frimodig.«

Gud velsignede hvert eneste møde, og min frimodighed voksede.

I min menighed

I min egen menighed vidnede jeg om, hvordan Gud havde mødt mig i mit lønkammer gennem at bede, læse og tale i tunger. Jeg kunne se på søstre nede i salen, hvordan der begyndte at tæn-

des små lys i alle deres øjne. Det ville mange af dem prøve at praktisere.

Efter en tid vågnede de elskede søstre i menigheden mere og mere op og så, hvor vidunderligt det er at tjene Herren i bøn. Inden længe dannedes der små bedegrupper af kvinder, som samledes i hjemmene om formiddagen. De bad, og de fik bønnesvar. De delte Guds ord med hinanden, og der begyndte at ske forunderlige ting i menigheden.

Det var til sidst sådan, at når søstre holdt ferie fra deres bedemøder, bad Peter, som jo var forstander for menigheden, dem om at skynde sig at komme igang med deres møder igen. Han kunne mærke det på hele atmosfæren i kirken, om søstre bad, eller de ikke havde bedemøder.

Bønneaktiviteten udvidede sig i menigheden, så mændene var med om aftenen, og der blev dannet faste bedegrupper både formiddage og aftner.

Før hvert søndagsaftenmøde samledes en trofast flok til bøn for mødet, og dette fortsattes i menigheden stadigvæk og er til stor velsignelse.

Kristi legeme

En dag kom en af mine veninder til mig og fortalte mig om en drøm, hun engang havde haft.

Hun havde set en skikkelse komme gående, som var halt. Da skikkelsen kom nærmere, så hun, at det var en smuk skikkelse men med et legeme, der var lammet i hele den ene side.

Da hun vågnede efter drømmen, kom det helt klart for hende, at dette var Kristi legeme, som i århundreder havde været lammet, men som skulle rejse sig stærkt og sundt i endetiden før Jesu Kristi genkomst.

Efter at jeg havde hørt om denne drøm, bad jeg meget over dette og læste meget i Paulus' beretning om Kristi legeme i 1. Kor. 12:12-31.

Der åbnede sig nu en helt ny verden for mig. Jeg kunne pludselig se, at over halvdelen af Kristi legeme på jorden i dag er kvinder. Legemet består af alle typer mennesker, mænd og kvinder, unge og gamle, kloge og mindre kloge, dygtige og mindre dygtige. Men der er brug for dem alle. Hvis en kropsdel ikke bruges, bliver den slap og ubrugbar og må trænes op til brug med stor tålmodighed og vilje.

Jeg kunne se, efter at vi selv havde været forstanderpar i nogle år, hvordan meget af Guds værk der bliver gjort af enkeltpersoner, som bliver overbelastede og overanstrengte, mens mange andre lemmer ikke gør noget særligt andet end at sidde på møder og lytte til Guds ord. Enten får de ikke lov at virke, eller også vil de ikke. Andre igen tror ikke, de kan eller må bruges. Guds Ånd talte til mig om at virke af hele mit hjerte som et

lem på Kristi legeme. Samtidig talte Guds Ånd til mig om at fortælle andre kvinder, at de skulle gøre det samme.

Jeg har siden holdt mange kvindemøder om dette emne, og jeg har af Guds nåde set mange søstre rejse sig og begynde at tjene Herren med frimodighed.

Samtidig opdagede jeg, at Gud har givet denne undervisning ud over hele verden i dag. Der er vækkelse på dette område. Guds Ånd har indgivet både mænd og kvinder at tale og undervise om dette emne.

Gud vil bruge hele sit legeme nu i endetiden. Satans magt er brudt også på dette område, og tusinder af kvinder ud over verden har indviet deres liv til at forkynde evangeliet.

Jeg føler det selv, som om jeg er kommet ud af et fængsel. Og jeg vil være med til at kalde andre ud af de fangehuller, de sidder i.

Gibsbenet

Det kan måske være svært for nogen at forstå, hvad jeg mener med at være kommet ud af et fængsel. Jeg skal forklare det med en følelse, jeg havde, da jeg fornylig havde mit ben i gibs.

For første gang i mit liv havde jeg brækket et ben. Jeg fandt da ud af, hvor lykkelig man skal være, når man ikke har noget handicap!

Jeg måtte tænke over hver lille detalje i hverdagen, før jeg udførte den. Det var en mærkelig livsstil ikke at kunne fare af sted, som jeg ellers var vant til. Jeg glædede mig usigeligt til at komme af med gibsen.

Men da den store dag kom, og gibsen kom af, skulle jeg først til at lære at gå. Der skulle tålmodighed til. Det gjorde ondt. Hver morgen, når jeg skulle i gang med at gå, tænkte jeg: »Mon jeg nogensinde kommer til at gå normalt igen?«

Men efter at have trænet tålmodigt og udholdende, kom jeg igang. »Jeg vil gå rigtigt igen!« tænkte jeg. Og nu går det fint. Efter den tid har jeg tænkt meget på Kristi legeme.

Det normale for Gud er, at Hans legeme skal fungere perfekt. Alle lemmer skal være stærke og aktive. Men fjenden har øde-

lagt os. Han har endda brugt Guds hellige ord for at lede os vild. Resultatet er, at mange af os er blevet passive og ligger »i gibs«, hvis jeg må bruge det udtryk. Vi må råbe til Gud om at blive sat i frihed.

Efter at jeg selv er kommet ud af mit tunge, besværlige liv, læn- ges jeg efter at sætte andre fri. Jeg vil sætte andre kvinder i fri- hed ved at fortælle, hvad Gud har gjort for mig.

Den, som bliver sat fri og ser, hvad Guds vilje i virkeligheden er med os alle, må også være villig til at blive trænet op til at fungere normalt.

Har du været bundet og tynget og holdt dig tilbage på grund af misforståede Guds ord, må du arbejde på at **ville** gøre det, Gud har bestemt dig til at gøre. Det er Guds vilje, at hele Hans legeme skal fungere. Hvert eneste lille lem, hvert lille bindeled skal fungere med fuld styrke. Alle skal være aktive på en eller anden måde i Guds rige. Guds egen gode Helligånd vil hjælpe dig til at finde din plads og din funktion, blot du er villig til at gøre det træningsarbejde, du skal gøre. Jeg vil gennem alt, hvad jeg skriver her, være med til at hjælpe dig i gang.

Fængslet

Jeg har til tider prøvet at forestille mig, hvordan det ville være at sidde i fængsel. Det må være frygteligt. De samme fire væg- ge hver dag! Det samme dagsprogram hver eneste dag! Ingen muligheder for udvikling. Den ene dag går med den anden, og livet glider forbi, uden at man har mulighed for at gøre noget af det, man gerne ville.

Efter at jeg har set Guds storhed og Hans vilje med mit liv, kan jeg se, at jeg har været i et åndeligt fængsel. Da jeg levede i min daglige tilværelse i troen på, at det var forbudt og forkert af mig at være aktiv i Guds rige, var jeg i fængsel. Nu er jeg fri!

Men, bed om visdom!

Når en, der har været i fængsel i flere år, kommer ud af fængs- let, kræves der visdom, så man ikke dummer sig og kommer i fængsel igen. Man må gå varsomt. Der kræves også stor visdom

fra dem, man skal omgås og arbejde sammen med, ellers ryger man ind bag tremmerne igen!

Jeg beder derfor meget for mig selv og for andre kvinder, at vi må komme ud i fuld frihed og bruge vor frihed med visdom og forstand. Man gør nogle dumheder, når man skal til at tjene Gud. Der er en lang læretid, men Helligånden er Hjælperen og Vejlederen. Halleluja! Man skal ikke give op, selvom man kludrer i det, og man skal ikke lade sig binde igen.

Det er så vigtigt at have den rette indstilling, den rette ydmyge ånd, hvis man vil fungere som et sundt lem på Kristi legeme. Man må være villig til at tie og villig til at tale, villig til at gøre de små ting, som om de var store og villige til at lyde Helligåndens stille stemme i ens hjerte og gøre det, Han siger.

Det er også vigtigt for dem, der er ledere, at bære over med alle begyndervanskelighederne og skrøbelighederne, der kommer frem, når fangne er blevet sat i frihed!

Hvert lem må samarbejde med de lemmer, man er sat sammen med, for at hele legemet skal fungere. Jeg vil gerne være med til at sige til de bundne: »Gå ud!« og til dem i mørket: »Kom frem!« som Esajas siger.

»Græs skal de finde langs vejene, græsgang på hver nøgen høj. De hungrer og tørster ikke, dem stikker ej hede og sol. Thi deres forbarmer fører dem, leder dem til kildevæld!« »Esajas 49:9-10.

Det er det mest vidunderlige liv, man kan tænke sig: At komme ud i frihed og tjene Jesus med glæde. Da bliver livet spændende og værd at leve. Da leder Helligånden dig til kildevældene i Guds ord, og du føler dig aldrig mere alene og ubrugelig. »Kom ud i frihed, elskede søster! Jesus venter på dig!«

Jesus siger det samme til os idag, som Han sagde til Maria: »Kvinde, hvorfor græder du? Gå og fortæl!«

Du er kaldet!

Denne bog er skrevet til dig, som er kvinde, og som ønsker at tjene Jesus. Der er mange kristne kvinder, som synes, det er helt i orden at være passiv i Guds rige. Men til alle kvinder, som læn- ges efter at blive brugt til velsignelse for andre mennesker, vil jeg sige: »Du er kaldet! Jesus vil bruge dig!«

Jeg vil samtidig ønske, at ledende brødre og andre mænd vil læse denne bog og se, at når hele Kristi legeme kommer i funk- tion, kommer velsignelse ned fra Herren. Helligånden fryder sig, og Guds rige får fremgang.

Hvordan kan man vide, hvad Gud har kaldet en til?

Jeg har erfaret, at hvis man begynder at leve med Gud i bøn- nen og Ordet, bliver man følsom for Guds røst, og man får lyst til det, Gud vil, man skal gøre!

Gud vil aldrig tvinge nogen af os til at tjene Ham. Han kalder os i kærlighed. Han drager os efter sig. Han lægger gerninger til- rette, vi skal vandre i.

Når du lytter til Ham, vil Han drage dig til en bestemt gerning, og Han vil fylde dig med lyst til at gøre den gerning. I begyn- delsen kan du være lidt nervøs og usikker ved at skulle gøre no- get bestemt for Herren, men Han vil lægge en byrde på dit hjerte for netop det, Han ønsker, du skal gøre.

Begynd at tjene Ham i små ting, og vær trofast der, hvor Gud har sat dig, så vil det blive stadfæstet både af Gud og menne- sker, om det er rigtigt, det du gør. Lad dig fylde af Helligån- den, som er kærlighedens Ånd, så vil Guds kærlighed tvinge dig til at gøre Guds gerninger.

Jeg så det i Ordet

Efter at jeg begyndte at være alene med Gud i mit lønkammer, begyndte Guds Ånd at tale til mig gennem Bibelen og vise mig, at der er mange, mange ord, vi har overset og glemt, når det gælder kvinders tjeneste i Guds rige. Gud længes efter, at mange flere skal indvie sig til disse tjenester, så der kan blive harmoni og glæde i Guds forsamling.

En af de første ting, Guds Ånd gav mig lyst til, var at være en forbeder. Hver gang vi var til møde, fik jeg nød for menigheden, og jeg længtes så inderligt efter, at mennesker skulle blive født påny ved troen på Jesus og blive lagt til menigheden.

»Bed om det!« sagde Guds Ånd i mit indre.

Jeg spurgte vore ældstebrødre og Peter, om de havde noget imod, at jeg samlede nogle til bøn før møderne i kirken om søndagen, så vi kunne bede for møderne. Nej, det var de da bare glade for, sagde de.

Jeg stod op ved et møde og sagde, at fra næste søndag aften ville der være bøn en time før mødet. Ingen skulle føle sig forpligtet til at komme, men jeg troede på, at Guds Ånd ville drage en flok sammen, som skulle tjene Gud i bøn før møderne. Mange havde spurgt os om, hvordan man kunne faste og bede, så Gud ville gøre undere iblandt os. Vi foreslog nu menigheden at faste fra søndagaftens maden og i stedet for tage tid til at bede for mødet.

Jeg var meget spændt på at komme hen til kirken den næste søndag aften, og jeg glædede mig.

Jeg havde læst i Det gamle Testamente i 2. Mosebog 30 om, hvordan Herren havde sagt til Moses, at han skulle lave en vandkumme og sætte den mellem åbenbaringsteltet og alteret, så ypperstepræsten Aron og hans sønner kunne tvætte sig, før de gik ind foran alteret for at gøre tjeneste for Herren og bringe ofre til Gud.

Men der står også i 2. Mosebog 38:8, at der var kvinder, der gjorde tjeneste foran åbenbaringsteltet.

Det blev pludselig levende for mig, at vi kvinder kan gøre tjeneste i Guds hus, før gudstjenesterne begynder, og før præster-

ne går ind for at udføre deres tjeneste. Vi kan være med til at bære alle tjenesterne i menigheden frem for Gud i bøn, så det bliver lettere for alle at tjene i menigheden, og dem, der skal lytte, får åbne hjerter for Guds ord.

Det fyldte mit hjerte med jubel og glæde at få lov at være med i en sådan tjeneste.

Da jeg kom hen i kirken en time før mødet søndag aften, var der en lille skare af både mænd og kvinder samlet. Jeg læste et lille ord om bønnens betydning sammen med dem, og vi begyndte at bede. Nogle bøjede knæ, andre sad på stolene. Den ene efter den anden bad. Ind imellem var der meget stille. Hver enkelt havde specielle bønner at bede i deres hjerter.

Efter at have været med i denne bønnetjeneste en tid, blev jeg sikker på, at dette havde Guds velbehag. Der var enkelte, som blev trætte af at komme, men andre kom til. Det blev hurtigt klart for mig, at det ikke er den store skare, Gud er afhængig af, men at vi er trofaste og udholdende i bønnen.

Guds øjne ser ud over jorden

for at se efter nogle retfærdige, som søger Ham. Han kommer ned med velsignelse til os, når vi beder og tilbeder Ham, fordi Han længes efter, at vi skal søge Ham. Johs. 4:23.

Vi lærte alle i denne bønnegruppe før møderne, at det kræver udholdenhed at bede. Det gælder om at have tro til Gud og gå i kamp mod mørkets magter. På den måde er vi med til at løse mennesker ud af mørket, og samtidig er vi med til, at præster og andre, som kommer ind til mødet for at tjene Herren med Ordet og andre ting, får en åben dør til at tjene. Vejen bliver åben mellem himmel og jord, når man beder, og Guds Ånd kan virke. Alle kan indvie sig til en sådan bønnetjeneste.

Lovsang og tilbedelse

Efter at have haft disse bedemøder en tid, lagde Gud mig på hjerte at begynde at synge lovsange med dem, der var kommet, et kvarter inden det »rigtige« møde skulle begynde, så men-

nesker, som kom til mødet, blev mødt af lovsang og tilbedelse, når de kom ind i kirken.

Det var meget ualmindeligt dengang. Jeg havde aldrig hørt om, at man gjorde det nogen steder i Danmark. Men vi gik igang i tro. Den lille venneflokk, som var kommet til bøn inden mødet, var trofast med også i denne tjeneste med lovsang og tilbedelseskor til Herren. Guds Ånd gjorde det meget klart for os, at jo mere vi tilbad Jesus, jo mere mistede Satan sin magt, så mennesker kunne møde Herren. Åndelig krigsføring, som virkelig virker sejr over fjenden er, når vi priser og tilbeder Jesus. Priser Ham for Golgata og blodets kraft. Når Jesu navn, som er navnet over alle navne, bliver proklameret, må Satan fly! Han tåler ikke at høre om Jesu blod og Jesu navn!

Der står i 1. Kr. 6:31, at dem, der på Davids tid gjorde tjeneste foran åbenbaringsteltet, også var sangere. Sangen og tilbedelsen af Jesus inden man går ind og hører Guds ord, har usigelig stor betydning. Sangen lukker vore hjerter op for Guds Ånd, og hjerterne bliver fyldt med taknemmelighed til Gud over frelsen i Jesus Kristus. Sangerne på Davids tid blev skattet højt. De blev fritaget for anden tjeneste, så de kunne opholde sig i kamrene dag og nat for at hellige sig denne sangtjeneste.

Jeg tror, mange velsignelser ville strømme ned til os, hvis vi vilde indvie os til at synge for Herren af hele hjertet og ligeledes gå ind i en sand bønnetjeneste, inden vi samler folk i Guds hus. Der står om den gamle Anna i Lukas 2:37, at hun tjente Gud med bøn og faste nat og dag, og hun veg ikke fra helligdommen. Hun ventede på, at Messias skulle blive åbenbaret.

Gud kalder også os idag til at bede i Hans hus, indtil Kristus bliver åbenbaret for menigheden og herliggjort iblandt os.

Det er min inderlige bøn, at mange både mænd og kvinder vil indvie sig til bønnetjeneste i Guds hus. Så vil Kristus åbenbare sig midt iblandt sit folk.

På et senere tidspunkt i mit liv talte Gud igen til mig om denne bønnetjeneste.

Vi kom til en menighed, hvor alle havde så travlt med at tjene Gud, så der ikke var tid til bøn. Da lagde Gud en inderlig lyst

til bøn ned i mit hjerte, og jeg startede med at samle en flok til bøn hver uge. Guds Ånd sagde da til mig en dag, hvor jeg var meget træt og havde lyst til at blive hjemme:

»Vil du udføre denne tjeneste ligeså trofast, som du udførte dit arbejde for det offentlige, da du var ansat af staten og fik en god løn?«

»Ja, Herre,« sagde jeg, »jeg kan godt se, hvad du mener. Jeg var meget pligtopfyldende på mit verdslige arbejde, men når det gælder bønnen, mener jeg bare, jeg kan være sløv og ligegyldig. Jeg vil tjene dig af hele mit hjerte og være ligeså trofast, som jeg var overfor min verdslige arbejdsgiver!«

Denne beslutning gav mig usigelig megen velsignelse. Flokken voksede og voksede til bedemøderne, og vi oplevede himmel på jord i disse timer.

Det kræver beslutsomhed, vilje og udholdenhed at gå ind i denne tjeneste, men alle kan få tilladelse til at udføre den. Gud vil fryde sig, hvis du indvier dig til en sådan tjeneste, og det vil blive til rig velsignelse for dig selv og for alle i din nærhed!

Evangelisten vågner

Efter at jeg var begyndt at leve i et meget nært forhold til Jesus i mit lønkammer, blev Guds ord mere og mere levende for mig. Samtidig blev det klart for mig, mens jeg læste i Ordet, at Jesu genkomst er meget nær. Der begyndte at komme en stor byrde på mit hjerte for alle de tusinde af mennesker, som ikke kender Jesus.

Den samme nød havde jeg haft i Afrika, og det var denne nød, som fik mig til at vidne om Jesus dernede blandt afrikanerne. Nu fik jeg en byrde på mit hjerte for danskerne og for alle andre, jeg mødte. Jeg måtte fortælle dem om Jesu kærlighed og advare dem mod fortabelsen.

Når jeg var med Peter ude til møder, kom Guds Ånd til min hjertedør og manede mig til at tale om alt det, Gud lagde mig på hjerte.

Igen kom jeg i tvivl. Jeg kan se nu, at den Onde ville hindre evangeliet i at komme ud gennem mig. Hvis han kan få os alle til fortsat at tie, er det en mægtig sejr for ham.

Da begyndte Guds Ånd at tale meget stærkt til mig i mine stille timer om morgenen. Han talte til mig om talenterne.

Der står i Mattæus 25:14-30, at Gud har givet alle kristne nogle talenter, evner og gaver, som vi skal forvalte den tid, vi har her på jorden. Nogle har fået mange talenter, og de skal forvalte dem, så de bliver mangedoblede.

Andre har fået betroet lidt færre, men de skal forvalte dem med flid, så også deres talenter formerer sig og bliver til mange. Men der står om en mand, som kun fik betroet en talent. Han var så bange for at gøre noget forkert med sin talent, at han

gik hen og begravede den, indtil han skulle stå frem for sin herre igen. Da han kom med den ene talent, blev hans herre vred på ham, fordi han ikke havde omsat og handlet med sin talent, så den blev til velsignelse.

Jeg syntes lige pludselig, jeg kunne se Jesus stå foran mig på den yderste dag og sige:

»Anne-Lise, jeg gav dig en talent, men du var så bange for at bruge det, jeg gav dig, at du ikke har noget at komme med til mig.«

Jeg mærkede en sorg i mit hjerte over, at jeg ikke kunne se Jesus i øjnene og være frimodig. Jeg ville ikke få nogen løn af Ham efter at have afsluttet min tid som kristen på jorden.

Jeg tænkte igen meget på Paulus. Jeg bad meget, og Guds Ånd lagde en endnu større nød på mit hjerte end nogensinde for de mange, som går fortabt, så jeg sagde til sidst til Jesus:

»Kære Jesus, jeg vil hellere gøre det, du siger og så være lidt uenig med Paulus. Der må være en forklaring på Paulus' ord, som jeg ikke rigtig forstår, men dine ord forstår jeg, Jesus. Jeg vil gøre det, du lægger mig på hjerte at gøre!«

Da åbnede Guds Ånd Ordet for mig endnu mere end nogensinde. Jeg så pludselig de mange kvinder i Bibelen, som tjente Gud med deres evner og midler. Og det er dette, jeg gerne vil give videre til alle andre kvinder. Vi skal stå til regnskab indfor Gud en dag med det, Han har betroet os. Tusinder vandrer mod fortabelsen, mens vi sidder med hænderne i skødet og ser på. Andre religioner og filosofier oversvømmer vor jord med deres budskaber og vinder tilhængere overalt. Mennesker er så åndeligt udhungrede, at de sluger hvad som helst idag for at få tilfredsstillet og fyldt det store tomme rum, de har i deres hjerter. Imens sidder vi passive!-Elskede ven, Jesus kalder dig til at gå med glædesbud til en verden i nød.

»Jeg kan ikke prædike, eller svare på en masse svære spørgsmål,« siger du.

Det behøver du heller ikke.

Engang var jeg så ivrig, at jeg altid kom i diskussion med folk om kristendom. Men da sagde Guds Ånd noget til mig, som

jeg gerne vil give videre til dig: »Du skal aldrig diskutere! - Du behøver heller ikke at prædike, hvis du synes, det er svært. Men fortæl mennesker, hvad Gud har gjort for dig. Giv mennesker dit personlige vidnesbyrd. Det kan aldrig bortforklares, og det virker meget stærkere end mange prædikener.«

Den første evangelist

Da jeg begyndte med det, så jeg i min Bibel, at en af de første evangelister på Jesu tid, var en kvinde! (Læs Johs. Ev. 4)

Hun nåede ikke engang at komme på bibelskole, før hun gik ud med det glade budskab!

Jesus mødte hende ved Sykars brønd. Hun var lidt religiøs og vidste en del om de gamle traditioner, men hun kendte ikke Guds gave, Jesus Kristus. Da hun begyndte at kende Ham og blev berørt af Hans ord, skyndte hun sig ind til sin landsby og fortalte alle dem, hun mødte, at hun havde mødt Jesus.

På grund af hendes ord kom mennesker ud til brønden for selv at lytte til Jesu ord, og mange kom til troen, da de hørte Jesus tale. De bad Ham bagefter om at blive hos dem nogle dage, og det gjorde Han.

Først drog kvindens ord dem til Jesus.

Senere troede de Jesu egne ord.

Sådan skal det være, og det er en evangelists gerning.

Fortæl, fortæl!

Red mennesker ud af tomheden og håbløsheden ved at fortælle dem, at der er en, som kan hjælpe dem. Du ved det, fordi du selv har mødt Ham. Når de hører dig, vil mange drages til Jesus på grund af dit vidnesbyrd, og bagefter vil de tro på grund af det, de selv hører og ser.

Du synes måske ikke, mennesker vil høre på dig, men giv dem tilbudet! - Vores ansvar er at fortælle andre om Jesus. Det er Guds ansvar ved Helligånden at drage mennesker til sig og overbevise dem om synd, om dom og retfærdighed.

Men hvis ingen taler til dem om Jesus, hvordan skulle de dog så kunne lære Ham at kende?(Læs Romerbrevet 10)

Det er et stort ansvar, vi har fået. Vi kan ikke blot skubbe det over på andre. En evangelist er en, der frimodigt fortæller, hvad Jesus har gjort for hende eller ham.

Når jeg ser mennesker på gaden eller i toget eller andre steder, kan jeg blive helt ulykkelig ved tanken om, at de går fortabt, hvis ingen fortæller dem om Jesus.

Bed Gud om at give dig anledninger, hvor du kan få et lille ord ind om, at Jesus hjælper mennesker også i dag.

Hvis du lægger mærke til måden, hvorpå Jesus kom ind til kvindens hjerte ved Sykars brønd, vil du se, at Han begyndte med at tale om ganske almindelige hverdagsagtige ting:

»Giv mig noget at drikke,« sagde Han. Ud fra dette kom Han tættere og tættere ind på det, som lå Ham på hjerte.

Guds Ånd vil også gøre dig opfindsom i, hvordan du kan nå ind til mennesker. Du skal måske gøre dem en tjeneste. Gode gerninger er der ingen, der bliver trætte af. Og når de har lært dig lidt at kende, vil det lægge sig naturligt tilrette, at du kan vidne for dem om Jesus.

Hav i tanke, at de er ledet på din vej, for at du skal vise dem Jesu kærlighed. Bed Helligånden om visdom og opfindsomhed til at fortælle andre det glade budskab.

Der står et dejligt ord i Salme 68:12:

»Ord lægger Herren de kvinder i munden, som bringer glædesbud, en talrig hær.«

Gud vil selv lægge dig ord i munden, når du lever i samfund med Ham. Og det er glædesbud, du er sendt med.

Der er talt mange tunge ord og lagt mange byrder på folks skuldre i årenes løb, når det gælder kristendom. Tunge lovbud og misforståelser har afskrækket folk fra at komme nær til Jesus. Men Jesus vil lægge glædesbud i vor mund, så mennesker får lyst til at følge Ham. Evangeliet er et godt og glædeligt budskab om frelse og udfrielse for mennesker.

Gud genopretter

Guds vilje var fra begyndelsen, at både mand og kvinde skulle have det godt med hinanden og med Ham. Efter at have stude-ret Ordet en tid, begyndte Gud at gøre dette helt klart for mig. Det var, som om Jesus tog mig kærligt ved hånden og førte mig tilbage til 1. Mosebog, for at jeg skulle forstå, hvad Guds inderlige ønske var med menneskene fra begyndelsen.

Siden syndefaldet har det hele tiden været Guds vilje at føre menneskene tilbage til fællesskabet med Ham for at leve efter Hans fuldkomne plan. Gud forandrer sig ikke.

I 1. Mos. 1 står der om Guds mægtige skabelsesundere. Hver gang Gud udtalte sin vilje i universet, skete der et mægtigt under. Lyset brød frem i mørket, alt det grønne spirede frem i al sin skønhed, og solen begyndte at skinne om dagen og månen om natten. Vandet begyndte at vrimle med fisk, og fuglene fløj oppe under hvælvingen og sang Guds pris. De store havdyr blev skabt ved Guds mægtige ord tillige med alt kvæg og kryb efter hver sin art. Gud så, at alt var såre godt.

Men hvad var alt dette uden mennesker?

Gud sagde i 1. Mos. 1:26-27:

»Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os, til at herske over havets fisk og himmelens fugle, kvæget og alle vildtleven-de dyr på jorden og alt kryb, der kryber på jorden.«

Og Gud skabte mennesket i sit billede. I Guds billede skabte Han det, som mand og kvinde skabte Han dem.«

Det var fra begyndelsen Guds vilje, at mand og kvinde sammen skulle udgøre Guds fuldkomne billede. De skulle supplere hinanden og hjælpe hinanden. De skulle sammen herske på jorden.

Da Gud sagde: »Lad os gøre mennesker i vort billede,« var det Den treenige Gud, der talte. Gud Fader, Søn og Helligånd skabte mennesket, så vi skulle ligne Gud.

Gud taler om at skabe mennesket (ental). Som mand og kvinde skabte Han dem! (flertal)

Det var Guds vilje, at to forskellige mennesker, når de var sammen, skulle udgøre Guds fuldkomne billede. Gud kunne have skabt Eva på samme måde, som Han skabte Adam, men for at understrege enheden, tog Gud en del ud af Adams krop og skabte en kvinde ud af det. Adam skulle altid føle, at han ikke kunne undvære denne del af sig selv, og Eva skulle altid føle, at hun ikke var manden men en del af ham. Der skulle være enhed og gensidig respekt, så de sammen kunne gøre Guds vilje på jorden. Det er også denne gensidige respekt, Paulus taler om og underviser os om i Det nye Testamente. Det skal vi komme tilbage til senere.

Her i begyndelsen skal vi se, hvordan Gud elsker sin skabning og ønsker at genoprette det gode forhold imellem Gud og mennesker.

Det fuldkomne

I Edens have havde Eva og Adam det godt. De manglede intet. Der var mad nok, og der var smukt. Gud gik hver dag sammen med dem og talte til dem.

Hele det første kapitel i Bibelen ånder fred og giver et indtryk af, hvad Guds fuldkomne vilje er med de to slags mennesker, Han har skabt i sit eget billede. I vers 26 siger Gud Fader, Guds ord og Guds Ånd:

»Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os, til at herske --.«

Det virker på mig, som om kapitel 1 i Bibelen er Guds plan med mænd og kvinder generelt: De skal have det godt sammen og fuldføre Guds vilje på jorden. Gud velsignede dem og gav dem lov til at bestemme over jorden.

»Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt.«
1.Mos.1:31.

Kapitel 2

fortæller os om den samme skabelsesberetning, men her får vi et mere indgående indtryk af, hvordan Gud dannede mennesket, så det blev et levende væsen. I slutningen af kapitlet indstifter Gud ægteskabet.

Adam blev dannet først, og det var Adam, der fik Guds bud om, hvad han måtte og ikke måtte, inden Gud byggede Eva ud af Adams krop. Lad os læse i kap. 2:15:

»Derpå tog Gud Herren Adam og satte ham i Edens have til at dyrke og vogte den. Og Gud Herren bød Adam:

»Af alle træer i haven har du lov at spise; Kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise. Den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!«

Det var efter dette, Gud så, at det ikke var godt for Adam at være ene.

»Jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham,« sagde Gud. Gud byggede da Eva, så hun passede til Adam.

Mænd og kvinder, som ønsker at leve efter Guds vilje, vil altid passe sammen og supplere hinanden, enten det er i familielivet eller i samarbejde i menighed eller på arbejdspladser. Gud har nedlagt samarbejdsevner i os.

I Kap. 2:24 afsluttes Guds fuldkomne plan med budet om ægteskabet:

»Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver eet kød.«

Manden har et stort ansvar for, at ægteskabet ikke bliver styret af fortiden, og at der bliver en velsignet enhed i hjemmet.

I Kapitel 3

i Bibelen begyndte problemerne.

Kvinden blev konfronteret med slangen, som sagde: »Mon Gud virkelig har sagt --?«

Her burde Eva have haft fuld tillid til sin mand. Adam havde fortalt hende om Guds bud, men hun lyttede mere til slangen, den Onde, end til sin mand og Gud. Hun ville gerne være som Gud og kende ondt og godt.

»Kvinden blev nu var, at træet var godt at spise af, en lyst for øjnene og godt at få forstand af;«

Og hun syndede imod Guds bud og forførte sin mand til at synde.

Da Gud kom vandrende i haven, kaldte Han på Adam først:
»Adam, hvor er du?«

Her hører vi for første gang om angst! Adam var angst, fordi han havde været ulydig imod Gud. Han følte også for første gang skam overfor Gud! Det gode forhold var brudt.

Adam gav Eva skylden for forseelsen.

Eva gav slangen skylden.

Dommen.

Gud udtalte da straffen i den rette rækkefølge:

1. Slangen blev forbandet.
2. Eva skulle straffes ved, at hun skulle føde børn med smerte, hendes attrå skulle være til manden, og han skulle herske over hende.
3. Adams straf var, at jorden blev forbandet for hans skyld, med møje skulle han skaffe sig føde, og han skulle vende tilbage til støvet, som han var taget af. På grund af synden fik Adam og Eva ikke lov at spise af livets træ, og Gud forviste dem fra Edens have.

Men Gud elskede stadig sin skabning, og Han havde en frelsesplan, som vi allerede hører om i 3. kapitel, da slangen får sin straf af Gud.

Han sagde til slangen i vers 15:

»Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen.«

Kvinden havde været årsag til syndefaldet. Men Gud elskede stadig sin skabning, kvinden, og Han havde en plan for genoprettelse for hende. Han ville lade sit eget ord føde gennem en kvinde.

Jesus Kristus blev født gennem en ydmyd, ren jomfru. Gud selv kom ned til jorden for at redde alle, som ville tage imod Ham.

Jesus blev »hugget i hælen« af slangen, da Han blev naglet til korset, men korsfæstelsen og Jesu opstandelse fra de døde blev årsag til, at slangens hoved blev knust, hans magt blev brudt, og en fuldkommen frelse og genoprettelse blev os alle til del gennem troen på Guds søn.

En kvinde var årsag til, at mennesket blev forbandet.

En anden kvinde blev udvalgt til at føde Ham, som løste os fra denne forbandelse. Gud viste gennem Jesu fødsel sin store, tilgivende kærlighed og accept til kvinden!

Satans plan

har helt fra Evas og Adams tid været at skille mennesker fra Gud.

Derfor ser vi alle tendenser til skilsmisse i dag mere end nogensinde. Den Onde ved, hans tid er kort. Han forårsager skilsmisser i ægteskaber, imellem børn og forældre og i menigheder. Han har forårsaget, at menigheder indbyrdes er blevet delt op i grupper, men han har samtidig forårsaget, at mænd og kvinder er blevet adskilt i menighedslivet. På den måde har han lammet Guds menighed.

Guds plan

er, at vi skal tilbage til begyndelsen:

Mænd og kvinder skal sammen herske over jorden, over problemer og arbejde.

Mand og hustru skal leve sammen i harmoni med hverandre og med Gud. Forældre og børn skal leve sammen i kærlighed.

Hele Guds menighed skal fyldes med Guds kærlighed og sammen bygge Guds rige på jorden. Ved Kristus og i Ham kan det lykkes allerede nu. I Tusindårsriget skal det fuldkomne demonstreres i al sin kraft. Men allerede nu er Guds rige i vore hjerter ved troen, og vi kan være med at bringe Guds rige ind i vor hverdag ved at leve efter Hans ord.

Det, der blev ødelagt i Edens have, vil Gud genoprette ved troen på sin elskede søn, Jesus Kristus. I Ham er vi alle eet.

Gud har i Kristus tillid til manden og vil genoprette det forhold, som Adam ødelagde.

Men i denne bog vil jeg gerne være med at vise kvinden, at også hun er tilgivet og har fuld genoprettelse ved troen på Guds ord.

1. Gud genopretter forholdet til kvinden.
2. Jesus genopretter forholdet til kvinden.
3. Helligånden genopretter forholdet til kvinden.
4. Paulus genopretter forholdet til kvinden.
5. Manden, som er kommet i ret forhold til Gud, arbejder også i dag på at genoprette kvinden og opmuntre hende til at leve efter Guds fuldkomne plan.

Inden Jesu genkomst tror jeg på, at Gud vil føre sin fuldkomne plan igennem med alle, der tror på Jesus, så Han henter en brud, der lever livet i overensstemmelse med Guds fuldkomne plan.

Genoprettelse ved tro

Jeg har frydet mig meget over, at Gud gav os oprejsning gennem Maria, da hun var villig til at føde Jesus ind i verden til frelse og redning for menneskeheden. Men en dag viste Helligånden mig, at Gud begyndte at arbejde på både mandens og kvindens genoprettelse langt før.

Efter at Adam og Eva blev fordrevet fra Edens have, skete der mange kedelige ting. Synden havde taget magten over mennesker, så Gud blev træt af dem.

»Da angrede Herren, at han havde gjort menneskene på jorden, og det skar ham i hjertet,« står der i 1. Mos.6:6.

Gud tænkte da på at udrydde menneskene, men der var een retfærdig mand på jorden, Noa, som fandt nåde for Guds øjne. Derfor besluttede Herren gennem Noas slægt at danne sig et folk efter sit hjerte. Syndfloden udryddede de syndige mennesker, og Noa og hans familie fik lov at leve.

Der gik dog ikke lang tid efter syndfloden, før menneskene igen begyndte at ødelægge Guds planer. I 1. Mosebog 9 læser vi om, at Noas sønner begyndte at synde:

I 1. Mos. 10 læser vi folkeslagernes stamtavle, og i

1. Mos. 11 læser vi, at hele menneskeheden havde eet tungemål og samme sprog. Denne enhed kunne de ikke administrere. Hovmodet begyndte at blomstre, og de sagde til hinanden: »Lad os skabe os et navn!«

Gud måtte til sidst skabe forvirring iblandt dem, da de ville gøre sig store og mægtige og glemte deres Gud og Skaber.

Abram og Saraj

Da begyndte Gud på en ny måde at genoprette mennesket. I kapitel 12 i 1. Mosebog læser vi om Guds fantastiske plan: Han kaldte Abram og Saraj ud på en trosvandring. Ved menneskets tro på Gud, ville Gud genoprette. Pludselig kunne jeg se Guds plan, og jeg måtte prise Ham.

Abram og Saraj skulle sammen forlade alt det gamle, traditionelle: Deres land, deres slægt og deres fædrene hus.

Gud ville vise dem et helt nyt land, et nyt Eden, som flyder med mælk og honning. Det nye liv, Gud nu ville skænke menneskene gennem Abram og Saraj, var helt grundlagt på Guds under og ledelse. Gud viste Abram et vidtstrakt land, som Han ville give ham og hans slægt, men Abram kunne kun få en efterslægt ved tro på Guds løfter. Det var fordi, Abram og Saraj var så gamle, at det nye liv, der skulle fødes gennem de to, måtte blive et Guds barn, et Guds mirakel.

Da Abram sagde ja til denne trosvandring, var Saraj enig med ham i at gå, ellers var det aldrig blevet til noget.

Når vi studerer deres liv og vandring, ser vi, at de ofte kludrede i det og gik fejl af vejen. Men Gud var barmhjertig. Han så til deres hjerters villighed og bar over med dem.

Gud vandrede med dem, men hele denne vandring byggede på, at de ville tale med Gud og ville have fællesskab med Gud.

På hvert nyt sted de kom til, begyndte Abram med at bygge Herren et alter, hvor Gud og mennesker kunne have fællesskab.

Gud siger, at Abram er vor Fader i troen. Som Abram gjorde, skal vi gøre, hvis vi vil lykkes i vor trosvandring. Vi kan »vandre med Gud i haven«, i vort livs åndelige have, hvis vi bygger Gud et alter, hvor vi dagligt samtaler med Gud. Vi må have et sted, hvor vi mødes med Gud for at tilbede Ham og spørge Ham til råds.

Vi kan lære af Abrams og Sarajs fejl, og vi kan lære af deres tro.

Gør eder til herre

Gud lovede Abram, at Han ville velsigne dem ud over alle grænser, hvis de ville gå i tro. Men Gud sagde til dem, at der også

var noget, de selv skulle gøre. Akkurat som for Adam og Eva ønskede Gud, at de skulle herske over jorden. Han sagde til Abram:

»Gør eder til herre!«

I tro skulle de herske sammen, og det er helt utroligt, som Gud velsignede dem. Læs deres historie og forstå, at Gud elsker mennesker, som vil gå i lydighed på Guds ord. Fordi Abram og Saraj var villige til at lyde Gud, bar Han over med deres skrøbeligheder og fejl.

Kvindens magt

Ligesom i Edens have ser vi, at kvinden, Gud havde skænket manden, forledte sin mand til ulydighed imod Gud.

Gud havde lovet Abram og Saraj en søn, men Saraj kunne ikke vente på Guds time. På menneskelig vis og ved menneskelig tankegang ledte Saraj Abram til synd, og Abram adlød Saraj!

»Herren har jo nægtet mig børn. Gå derfor ind til min træl-kvinde, måske kan jeg få en søn ved hende!« sagde Saraj til sin mand.

Og Abram adlød Saraj.

Hvor tragisk det var, at Sara ikke kunne vente! Gud havde ikke nægtet hende at få børn. Gud havde lovet hende det, men hun kunne ikke vente.

Og hvor tragisk det var, at Abram adlød Saraj, når hun handlede efter kødelig tankegang, for Abram vidste godt, at Gud havde lovet dem en søn. Men han lyttede til sin kone, og han adlød hende uden at protestere. Det var samme fejl, som Adam havde begået!

Disse samtaler og beslutninger førte til kødets gerninger, og det var Sarajs skyld. Gud kunne igen have givet op med at arbejde med menneskene, men denne gang havde Gud tålmodighed med kvinden og manden. Dog blev deres fald til store problemer, som vi i dag kæmper med i hele verden: Ismaels kamp imod Isak.

Hagar fødte Ismael, hvis efterkommere er araberne.

Sara fødte Isak, hvis efterkommere er jøderne.

Helt fra disse to drenge blev født og til i dag, har der været kamp mellem arabere og jøder. Med mellemrum har der været stilhed omkring deres indbyrdes problemer, men i vor tid hører vi om deres kamp næsten hver dag.

Dette kan være et billede for os om den kamp, der altid bliver, når vi vil gøre noget efter vor egen forstand, og når Gud vil gøre noget efter Hans vilje. Kødets og Ånden ligger altid i kamp med hinanden. Gal.5.

Hagar

At Gud elsker kvinden, ser vi af Hans omsorg for trælkvinden Hagar. Saraj plagede Hagar på grund af jalousi, så Hagar flygtede ud i ørkenen.

Gud kunne have ladet hende dø i ørkenen, men en Herrens engel fandt hende. Gud hørte hendes gråd og forbarmede sig i sin store kærlighed over hende. Sådan er Gud. Når kvinden græder, hører Gud det! Hagar flygtede for sin herskerinde Saraj. Saraj var herskerinde på kødelig vis. Gud ville forandre hende og lære hende en anden vej.

I 1. Mosebog kap.17 forandres situationen

Både mandens og kvindens fulde genoprettelse ved tro sker i dette kapitel. Gud beslutter at forandre menneskenes tankegang fra at være kødelig og jordbunden til at være fuld af tro og tillid til Ham.

»Fra min side-«

siger Gud i vers 4 til Abram, »er min pagt med dig, at du skal blive fader til en mængde folk, derfor skal dit navn ikke mere være Abram, men du skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til fader til en mængde folk.«

Og efter disse ord overvælder Gud Abraham med en mængde løfter for fremtiden.

»Du på din side-«

siger Gud til Abram, »skal holde min pagt.«

Abram fik navneforandring til Abraham. Hans nye navn

havde en virkning på hans tro, hver gang han hørte sit navn. Disse ord har vi sikkert alle hørt mange gange.

Men der er ikke ret mange prædikanter, der har talt om Sarajs navneforandring! Men den er mindst lige så vigtig som Abrahams. Det var vigtigt, at Saraj også fik et nyt navn, så hun ikke igen skulle lede sin mand til fald. Også hun skulle have Guds løfter for øje på samme måde som sin mand, for at Gud kunne føre sin genoprettelse igennem for menneskene.

»Endvidere sagde Gud til Abraham: »Din hustru Saraj skal du ikke mere kalde Saraj, hendes navn skal være Sara.««

Jeg har lyst til at råbe: »Halleluja!« lige her!

Det var ikke længere tilladt Abram at kalde sin kone ved et kødeligt navn. Hun fik nu et guddommeligt navn, som talte om Guds fulde genoprettelse for kvinden ved tro!

Sara betyder: Herskerinde!

Disse to kære mennesker skulle nu begynde at tale tro til hinanden. Hver gang Sara skulle kalde sin mand til spisning, råbte hun faktisk i tro: »Min mand, som skal blive fader til mange folkeslag, kom og lad os spise sammen!«

Det, hun sagde, var ikke længere noget, der kunne lede hendes mand til fald, men hun talte tro til ham, hver gang, hun nævnte hans navn.

På samme måde må det have været for Abraham, hver gang han talte til Sara: »Min kære kone, som nu er herskerinde, jeg elsker dig, og jeg tror på Guds løfter over dit liv.«

Denne trostale førte til, at det, som var umuligt i menneskers øjne, nemlig at Abraham kunne blive far, og Sara kunne føde et barn, blev muligt. Troen på Guds ord og løfter er fantastisk!

Det, vi siger, har betydning.

Den måde, vi taler til hinanden på, har en stor virkning på den, der bliver tiltalt.

Kvinden har i hundreder af år fået at vide, at hun skal tie og være underdanig. Alle religioner har grebet dette og med iver understreget, at kvinder er uværdige og ubetydelige. I Afrika,

hvor vi har levet i mange år, er det ofte en gru at se, hvordan man træder på kvinden.

Den eneste, der virkelig løfter kvinden op, er Jesus, Guds levende ord! Det er Guds vilje, at kvinden skal være herskerinde. Men vi skal ikke gennemtrumfe det på den måde, som mange kvindebevægelser i dag gør. Nej, vi skal herske efter Guds principper!

Det er meningen, at vi først af alt skal herske over vore egne kødelige lyster og tendenser, når de går på tværs af Guds vilje. Hele vort kristenliv skal være gennemsyret af gudsfrygt og kærlighed til Gud og vor næste. Så vil mændene også være med at løfte kvinden op og respektere hende.

Når en kvinde frygter Herren og lever i tro til Ham, skal hun hædres, siger Ordsprogenes Bog 31. Så skal hun ikke længere trædes på og ringeagtes.

Kvinden skal også herske i sit hjem. Ikke som en hustyrant, der råber og skriger for at få sin vilje gennemtrumfet, men hun skal sørge for, at hendes hus bliver et bedehus, et sted, hvor Gud bor. Med en ydmyg, gudfrygtig livsførelse kan en kvinde herske i sit hjem, så det bliver forvandlet til det mest vidunderlige sted for hende selv og hendes familie.

Enlige kvinder, som der er rigtig mange af i dag, kan gøre deres hjem til et lille velsignet paradis, når Jesus Kristus er konge og Hans Ånd får lov at fylde den enkelte kvinde med tro og kærlighed til andre. Mange vil da søge ly hos hende, og hun vil få mange åndelige børn.

Guds herlige løfter over Sara følger os i dag, hvis vi vil leve Gud nær:

»Jeg vil velsigne hende og give dig en søn ved hende. Jeg vil velsigne hende, og hun skal blive til et folk, og folkeslags konger skal nedstamme fra hende!«

Hvilke løfter! Gud havde tilgivet kvinden, og en ny tid begyndte for alle, der ville tro Guds løfter. Gud byggede ikke længere mandens og kvindens liv på deres egen formåen og stræben men på sit eget ord!

Adlyd Sara!

Der kom en situation i Abrahams og Saras liv, hvor Gud måtte sige til Abraham, da denne var nølende og usikker:

»Adlyd Sara i alt, hvad hun siger til dig, thi efter Isak skal dit afkom nævnes.« 1. Mos. 21:12.

Abraham kunne ikke nænne at jage trælkvinden Hagar og hendes søn Ismael ud af huset. Men Sara holdt på, at de skulle ud. Hun ville ikke have, at trælkvindens søn skulle arve sammen med Isak, løftessønnen.

Hvis kvinden også i dag holder fast ved, at det er Guds løfter, der skal styre hendes hjem og tankegang, vil hun langsomt men sikkert påvirke sin mand. Er det en enlig kvinde, som lever gudfrygtigt og er stærk i Guds løfter, kan hun i hele sin færd og med sine bønner forvandle sine omgivelser. Hun kommer til at herske i åndens verden over kødelige magter og myndigheder. Gud har givet os magt med sig. Vi er aldrig alene. Men det kræver udholdenhed at opnå det, der er forjættet!

Abraham adlød Sara. Denne gang var det et råd, der var inspireret af Gud, Sara udtalte, og det påvirkede senere hele Israel.

Kvindens styrke

Det er Guds vilje, at vi alle, både mænd og kvinder, skal tilbede, prise og ære Ham!

Det var Eva, der forførte sin mand, efter at slangen havde forført hende. Det har ofte ærgret mig, at kvinden var så dum og ulydig. Adam burde til gengæld have været så stærkt et mandfolk, at han havde sagt: »Nej, kære du, vi vil ikke være ulydige imod Gud, vor Fader.« Men Adam var svag.

Disse svagheder, som både Adam og Eva havde, går igen i mange forhold også i dag.

Kvinder er stærke, selv om vi tilsyneladende er det svage køn. Vi er født med en indre styrke og følsomhed, som Gud vil bruge i omsorg for vore børn og andre, Gud sender på vor vej. På mange områder er kvinder meget stærkere end mænd, fordi Gud har skabt os som medhjælpere. En medhjælper skal være stærk. Derfor kan man se kvinder udholde de sværeste smerter uden at kny. De kan arbejde uden ret mange pauser for at holde hjemmet, manden og børnene i orden. Samtidig har mange udearbejde og er aktive på mange forskellige måder. De har samtidig en indre styrke og følsomhed, der bærer igennem under svære prøvelser, hvor mange mænd må give op, hvis de ikke har en kvinde ved siden af sig.

Det var Guds vilje fra skabelsen af, at kvinder skulle være sådan for at kunne udfylde det tomrum, manden følte, da han var ene. Eva fik af Guds hånd nådegaver til at opmuntre, hjælpe og styrke Adam.

Eva brugte sin styrke forkert. Og det har mange »Eva'er« gjort efter hende.

Eva viste kvindens styrke negativt ved at påvirke sin mand og ødelægge deres egne og deres kæres liv. Og hun blev årsag til hele slægtens fald.

Jeg vil gerne tage dette med som en advarsel. Mange kvinder klager ofte over deres mænd, når jeg taler med dem, og det er ofte berettiget.

Men det er næsten ligeså ofte kvinden, der dominerer og ødelægger sin mand, desværre. Det negative, der var i Evas natur, er også i os. Det er kun, når vi kommer ind under Kristi natur, at vi kan bruge vore medfødte gaver ret.

Samtidig er mange mænd svage. Guds vilje er, som vi ved, at manden skal være hovedet i hjemmet. Desværre regerer den ligegyldige Adamnatur i mange mænd. De følger med strømmen og siger ja, hvor de burde sige nej og bruge den autoritet, Gud har givet dem.

Jeg kender tusinder af kvinder, som jeg ved, ikke har noget imod at underordne sig mænd, som er mænd. Dette gælder både gifte kvinder og enlige kvinder. I Kristus er det muligt at få alt på sin rette plads. Hvor mænd bliver fyldt med Helligånden og Guds kærlighed og styrer hjem og menighed i harmoni med Guds ord, der kommer det fuldkomne billede igen ind. Og kvinden nyder det. Hun elsker at blive ledet i kærlighed og autoritet med Jesus selv som hovedet for manden.

Satans modtræk

Hver gang, Gud ønsker at gennemføre sin vilje, kommer Satan med en efterligning af Guds vilje for at vildlede og ødelægge menneskene. Vi mærker i kirkerne i vor tid, at Gud i sin store nåde genopretter kvindens stilling og respekten for hendes værd. Tusinder af kvinder verden over er vågnet åndeligt og er begyndt at gå ind i de tjenester og opgaver, Gud viser dem, de har i Kristi legeme.

Med det samme starter Satan en meget stærk kvindebevægelse, som skal ødelægge Guds billede af kvinden. Kvinder, der ikke kender Guds vilje og Jesu kærlighed, har været undertrykt i så mange år, at de nu rejser sig til kamp. Der har i hundreder af

år været en uretfærdig undertrykkelse og foragt for kvinden. Hun er blevet holdt nede og overstyret. På arbejdsmarkedet er hun blevet dårligere betalt end mændene, skønt hun ofte har gjort det samme arbejde. Dette udløser en eksplosionsagtig reaktion.

Tryk avler modtryk! Nu, hvor alle føler sig frie til at sige deres mening og gøre, hvad de har lyst til, råber en stor skare af kvinder op, så jeg for min del til tider skammer mig på kvindens vegne. Man ser til tider kvinder, som er kommet til magt og ære, bruge denne magt så snedigt og ondskabsfuldt, at man kan se den Onde triumfere bag dette.

Masser af kvinder vil skilles fra deres mænd. Mange kvinder vil gerne have børn, men de vil være alene med deres børn. Mange af disse kvinder har i årevis prøvet at få en god og tryk tilværelse og hjælpe manden, så godt de kunne. Men manden har ikke kendt sit ansvar. Samtidig med, at kvinderne rejser sig i en »rødstrømpebevægelse«, som er af det onde, er der en skare af svage mænd, som Djævelen styrer ind i en endnu ynkeligere svaghed, så Adams svaghed bliver endnu mere synlig.

Hele familiemønsteret er i dag mange steder blevet ødelagt på grund af Satans nedbrydende virksomhed. Det er vigtigt at komme tilbage til skabelsesberetningen og se, hvad Guds plan egentlig var fra begyndelse,- og så indordne sig under den.

En medhjælp

I 1. Mosebog 2:18 siger Gud, da Han ser Adam i hans ensomhed:

»Det er ikke godt for mennesket at være ene. Jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham.«

Det er ikke godt for en mand at være alene, siger Gud. Han vil altid føle, at der mangler noget. Der vil for de fleste mænds vedkommende være et tomrum.

Det samme gælder i menighedslivet. Det er ikke godt for manden at være ene. Der behøves medhjælpere. Hjemmene er den mindste form for menighed, og de samme guddommelige principper går igen i hjem og menighed.

Det er Guds mening, at vi i Kristus alle skal være med at bygge Guds rige. Vi skal supplere hinanden og styrke hinanden. Når Kristi kærlighed fylder vore hjerter, og Kristi autoritet råder, mærker man Guds Ånds nærvær på en meget stærk måde både i hjem og menighed.

Autoritet alene

Vi har set mange hjem, hvor manden har styret med stærk autoritet, og hvor kvinden måtte bøje sig stiltiende for alt, hvad manden gjorde og sagde. Det var ikke lykkelige hjem. Den stærke styring har lammet kone og børn, og mange børn fra sådanne kristne hjem har forladt troens vej, fordi de har set dårlige eksempler i deres hjem.

Kærlighed alene

Hvor der kun er kærlighed men ingen autoritet, flyder det hele. Der er ingen orden på nogeting. Alle er bare glade for hinanden, men trygheden forsvinder der, hvor alting flyder i ligegyldighed.

Hvorfor? - Fordi ingen leder hjemmet fremad på Herrens vej. Ingen tager faste beslutninger om, hvad man kan og ikke kan. Der er ingen faste retningslinier.

Kærlighed og autoritet

Hvor begge dele råder under Guds ledelse, der er tryghed og sikkerhed. Der kan alle lide at være. Alle kan lide at få opridset nogle retningslinjer og ledes af en autoritet, hvor man mærker kærligheden bag autoriteten. I et hjem, hvor der både er kærlighed og autoritet, elsker børnene at være. Der bliver der ingen skilsmisse. I en menighed, hvor begge dele råder, bliver der ingen delinger eller splid. Alle er villige til at underordne sig en ledelse, der har Guds kærlighed og autoritet.

Søjler

Jeg tror, at kvinder har fået en meget stor styrke, så de kan være søjler i deres hjem. Selvfølgelig kan der være ekstreme til-

fælde, hvor en kvinde må give op. Men jeg har set mange hjem, hvor mors holdninger, forbønner og styrke fik hjemmene til at fungere på trods af alt. Selv om hun ofte udadtil måtte bøje sig og ydmyges, har hun haft et samfund med Herren, som har gjort hende til den stærke og sejrende, så Gud fik sin vej med det hjem og med børnene.

På den anden side har jeg set, hvordan »stærke kvinder«, som absolut ville trumfe deres viljer igennem og læssede al skylden for alle fejl og mangler over på deres mænd, kørte deres ægteskaber i grus og mistede børnene på himmelvejen.

Bogen her er skrevet for at opmuntre kvinder til at tjene Gud og mennesker, men jeg vil alligevel tage de negative sider med som en advarsel til os alle om, at det vigtigste i alt, hvad vi gør, er den ånd og de motiver, der ligger bag vore gerninger og vor gudsdyrkelse.

Den ydmyge ånd

Selv om det i første omgang kan se ud, som om man taber, når man ydmyger sig, viser det sig ofte i sidste ende at give gevinst. Den ydmyge giver Gud nåde. Man kan godt være stærk og målbevidst og tjene Herren med flid og alligevel have en ydmyg ånd. Min egen mor står for mig som et meget velsignet eksempel på en kvinde, som gik igennem prøvelser og kriser uden at kny. Hun stod ved min fars side i medgang og modgang og lærte os med en styrke og autoritet, som man sjældent ser, hvor vigtigt det er at følge Jesus og tjene Ham og andre mennesker med et glad hjerte. Hun kendte bønnevejen. Mange gange så vi hende ligge på sine knæ ved sin seng og tale med Herren. Vi ved, at det var der, hun fik sin styrke. Det er også der, vi i dag skal hente styrke og kraft, visdom og den rette ånd for at kunne bygge vor hverdag på klippegrund.

En duelig kvinde

I Det gamle Testamente er der mange fine billeder af duelige kvinder, som Gud velsignede og brugte. Gud havde tro på kvinderne, også inden Jesus blev født. Hele Guds væsen er kærlighed uden personsanseelse.

I Ordsrogene 31 får vi et meget smukt billede af en duelig hustru. Det er kong Lemuels mor, der her underviser sin søn i, hvordan han skal få et lykkeligt liv.

Alene dette fortæller os en hel del. Når Gud har betroet os børn eller andre at have ansvar for, er det vigtigt at tage sig tid til at undervise dem. Børn vil meget gerne sidde og lytte, når man tager sig tid til at svare på alle deres spørgsmål om livet. Jeg tror, altfor få forældre tager sig tid til at tale åbent med deres børn om det, som kong Lemuels mor her taler med sin søn om: Livet sammen med det modsatte køn og alle de farer og fristelser det indebærer, livet i verden og farer ved spiritus og andre lignende ting, og til sidst om, hvor vigtigt det er at have det rette forhold og den rette kærlighed til sine medmennesker.

Fra vers 10 fortæller hun sin søn om, hvor vigtigt det er, at han får den rette ægtefælle.

Jeg skal indrømme, at jeg har bedt for vores børn helt fra de var ganske små, om at de måtte få den rette ægtefælle. Vi har talt åbent til dem om, helt fra de var børn, hvor vigtigt valget af livsledsager er. Det vigtigste her i livet er at blive født på ny og leve med Jesus. Men det næstvigtigste skridt er at vælge den rette ægtefælle. Er man ligegyldig der, kan man ødelægge hele sit liv.

Jeg kan huske, min egen mor sagde til mig: »Det er bedre, du lever alene hele dit liv, end at få en mand, du ikke kan leve i harmoni med!«

Lemuels mor giver sin søn et billede af en duelig hustru. Selv om man ikke er gift, kan man lære af dette afsnit. Det viser os, hvilke dyrebare kvaliteter, kvinder har. Enten man er gift eller alene, har Gud nedlagt styrke og vilje til at leve et meget interessant og frugtbringende liv.

Første gang man læser det, kan man tænke: »Det er umuligt at leve op til en sådan standard på en kvinde«. Men jeg tror, at når Bibelen giver os et sådant billede, er det muligt at hente kraft fra Gud til at få al den styrke og visdom, der skal til for at leve efter de principper, som billedet giver os.

Man har let ved at give op på forhånd. Men hvis man sætter sig et mål og har et ideal at leve efter, vil Guds Ånd undervise en dag for dag og give lyst og inspiration til at leve efter det mål, man sætter sig.

Kvinden, vi læser om her, er bestemt ikke kedelig. Hun viser os også, at hun ikke bare er »et vedhæng« til manden men en bærende kraft i sit hjem. Hun er som en stærk søjle, der er årsag til, at hendes mand bliver respekteret, og hendes børn er lykkelige for at have en sådan mor.

En perle

»Hendes værd er langt over perlers«, står der i vers 10.

Mange mænd og børn glemmer måske at skønne på, at de har en god hustru og mor og tænker først rigtig på hendes værd, når hun er væk. Men jeg tror alligevel, at mange mænd og børn er taknemmelige, når mor fungerer, og de fortæller det også til hende på mange forskellige måder.

Fordi hun er gudhengiven og lever med Herren, kan hun være en duelig kvinde. Hele hendes inspiration og styrke kommer fra Gud, som skabte kvinden.

Lad os se lidt nærmere på den gode hustrus egenskaber:(Vi tager vers for vers)

»Hendes husbonds hjerte stoler på hende«.

Hun er altså tro mod sin mand. Hun går ikke med tanker om at flirte med andre mænd, og hun er ærlig i al sin færd. Han ved, han kan regne med hende uanset, hvad der sker. Han stoler på hende i alt, også når det gælder penge. Han tør godt overlade økonomien til hende. Hun gør sit bedste for at få alt betalt og ikke bruge penge til unødige ting, når der ikke er råd til det. Hun fortæller ikke veninderne alt, hvad der foregår i hjemmet, og hun taler heller ikke om sin mands svagheder og brist! Hun er trofast på alle områder.

»På vinding skorter det ikke. Hun gør ham godt og intet ondt alle sine levedage.«

Er det ikke smukt? Hun har ingen dårlige eller selviske motiver i det, hun gør. Hun har opdaget hemmeligheden ved at give sig selv til sin mand i kærlighed. Og hun får hundredfold igen, hvad hun giver. Det er en dyb hemmelighed til et lykkeligt hjem: Giv, så skal der gives dig! Det gælder på alle livets områder.

Jeg kan godt lide, at forholdet til hendes mand står før alle de mange andre aktiviteter, hun har. Mange kvinder er så aktive, at de glemmer det vigtigste. Hvis du satser meget på et godt forhold til din ægtefælle, vil dagens mange aktiviteter gå meget lettere, og både han og børnene vil få meget mere lyst til at hjælpe dig i dine mange gøremål.

»Hun sørger for uld og hør, hun bruger sine hænder med lyst. Hun er som en købmands skibe, sin føde henter hun langvejs fra.«

Alle aktiviteterne kommer nu. Hun har organiseret sin tid, og hun gør sit arbejde med glæde. Er man negativ og klagende midt i alle aktiviteterne, bliver arbejdet tungt. Det har jeg oplevet mange gange. Men gør man arbejdet til sin hobby, er det spændende. Slå mismod ud af dit sind! Læg en plan for din dag! Tag opgaverne skridt for skridt uden at jage, så når du en masse. Tag en beslutning om, at du vil gøre det hele så godt, du kan, og hele din positive indstilling til for eks. husarbejde, vil gøre, at du gør tingene med glæde. Du kommer til at kunne lide

det! Du kan vende dit sind og din indstilling til, at det er din fornemste opgave at sørge for, at dit hjem fungerer.

»Endnu før dag står hun op,-«

Det er svært at komme »ud af fjerene«, men det lønner sig! Jeg får en masse overskud ved at starte dagen tidligt sammen med Guds ord og samtale med min himmelske Far. Det er i høj grad en øvelsessag at få startet dagen rigtigt. Jeg kan huske engang, da jeg lå på sygehuset. Jeg havde været meget svag i mange måneder og endte til sidst med at få en stor operation. Det tog tid at komme til kræfter igen, og da jeg efter 8 måneder igen var kommet mig nogenlunde over svagheden, fik jeg at vide, at jeg skulle opereres endnu engang. Jeg troede, jeg havde fået en farlig sygdom og begyndte at tælle mine dage. Da sagde jeg til Gud: »Hvis jeg kommer godt over dette, Herre, vil jeg aldrig mere beklage mig over, at jeg skal så tidligt op om morgenen, og at jeg har så mange pligter.«

Jeg kunne pludselig se, hvilken nåde det er at være rask og kunne udføre sit daglige arbejde, og jeg lovede mig selv, at jeg ville gøre mit arbejde med glæde, hvis jeg bare kunne komme til kræfter igen. Efter de to operationer blev jeg raskere end nogensinde før, og jeg minder tit mig selv om at være taknemmelig! Vers 16 er mit favoritvers:

»Hun tænker på en mark og får den, hun planter en vingård, for hvad hun har tjent.«

Hun har tro! Hun har visioner! Og hun får det, hendes hjerte attrår. Det er et fantastisk vers.

Du kan hente din inspiration fra Gud og ved Helligånden få en vision for dit liv. Det hænder, når jeg beder om morgenen, at jeg hører Guds stille stemme i mit hjerte spørge:

»Hvad ønsker du dig? Fortæl mig, hvad der ligger dig allermost på hjerte lige nu!«

Jeg har oplevet, at når mine motiver er rette, så får jeg det, jeg ønsker mig. Der kan gå lang tid, før jeg får mine visioner opfyldt, men når jeg minder Herren om dem gang på gang og takker og priser Ham for, at bønnen er efter Hans vilje, så får

jeg bønnesvar. Se på en »mark« og få den! Hav tro til Gud. Han giver dig gerne og uden bebrejdelse.

Men du må »plante en vingård« for det, du har tjent! Det, Gud giver dig, må du bruge rigtigt.

Dit hjerte og dine motiver må hele tiden gå ud fra grundprincippet i Guds rige: »Du skal elske Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv!« Så fungerer alting perfekt!

Du må få det, du ønsker dig, til at blive til glæde for andre og mest for din himmelske Far, som gav dig det.

Du vil opleve, at når du får din »mark« af Herren og omsætter den, vil den give dig meget mere, end du kan bede om eller forstå.

»Hun bælder sin hofte med kraft, lægger styrke i sine arme.« Hun tager sig sammen!

Da jeg var yngre, brugte jeg meget tid på unødige ting, og hvis ikke der var nogen, der vækkede mig om morgenen, kunne jeg sove helt til middag, om det skulle være.

Men jeg har opdaget, at hvis man vil have noget ud af livet, må man arbejde på det. Et godt liv og et godt ægteskab kommer ikke dalende ned i skødet på en. Man må satse på det og arbejde på det.

Du bælder selv din hofte med kraft. Du får ikke Guds fulde rustning på. Du tager den selv på. Du bliver ikke fyldt med Ånden, du lader dig fylde af Ånden.

Tag Guds kraft på dig! Sig til Jesus: »Herre, tak, at du har udgydt Helligånden over mig! Jeg vil lukke min mund og mit hjerte op for din Ånd i dag og gå ud i hverdagen i denne din kraft!«

Du lægger styrke i dine arme. Din viljesbeslutning og dine troshandlinger vil føre dig igennem til sejr på alle livets områder. Der er masser af kamp for de fleste. Men vi tager kampen op og vinder!

»Hun skønner hendes husholdning lykkes, hendes lampe går ikke ud om natten.«

Hun skønner, og hun tager et overblik over situationen. Hun organiserer! Det hele går ikke sin tilfældige gang, men der er system i tingene.

Da vi var nygifte, var jeg ved at blive desperat over at gå og rydde op hele tiden. Jeg kunne gå fra værelse til værelse, da børnene var små, og rydde op og rydde op. Så var der vask, og så var der madlavning. Så skulle der købes ind, og så kom der gæster. Det hele kørte sammen for mig, indtil jeg en dag bad Gud hjælpe mig at få det hele til at fungere.

Da gav Gud mig tanken: Du skal lære at organisere!

Jeg øvede mig i »at skønne« og at lægge en plan for dagene: Bestemte dage til vask og bestemte dage til de store indkøb, dage til rengøring og dage til afslapning.

Jeg begyndte at skrive huskesedler, og det har været min redning i alt det arbejde, jeg har haft indtil i dag. Når jeg får alting ned på et stykke papir, kan jeg se, hvad der er vigtigt, og hvad der kan vente til en anden gang. Jeg glemmer ikke at få købt de små og store ting, som er så vigtige, og der bliver ikke gået så mange unødige skridt.

Synes du, det lyder pjattet? Det er muligt, men det har forandret mit liv, så jeg når utroligt mange ting uden at »gå op i limningerne.«

Der var engang en ung mor, der fortvivlet kom til mig. Hendes mand ville skilles, og hun var dødtræt af husarbejde og de små børn, der tog så meget tid. Hun sagde: »Det værste for mig er, at det hele roder derhjemme. Jeg går fra værelse til værelse og rydder op i det uendelige. Jeg er så træt af det hele.«

Jeg kunne kende mig selv i det, hun sagde. Og jeg gav hende min opskrift: Læg en plan for din dag og dit arbejde. Tag kun eet værelse ad gangen, når du rydder op. Gør det helt færdigt, inden du går til det næste. Organiser dine opgaver. Lav en plan, før du begynder din lange dagstur rundt i opgaverne. Og følg planen. Det er vidunderligt at strege alt det ud på huskesedlen, man har fået gjort, og du fryder dig, når du går ind i det værelse, der allerede er i fin stand.«

Vi fik talt mange ting igennem også med hendes mand, og de to har det fint i dag. Hun har fortalt mig, at det hjalp at få organiseret tingene i hjemmet.

»Hun rækker sine hænder mod rokken, fingrene tager om tenen.«

Tænk, hvad man nåede i gamle dage, da man skulle karte og spinde, vaske i hånden og ikke havde alle de moderne hjælpemidler, vi har i dag!

Når man får orden på sine gøremål, bliver der tid til det hele, også til at strikke og sy og have en eller anden hobby. Glæden ved arbejdet bliver større, og man har lyst til at producere noget. Man gør det hele med en større glæde.

Et fantastisk forbillede

Vi vil tage resten af kapitlet i Ords. 31 med, da der er mange ting gemt her, som er gode at få forstand af.

Lad os fortsætte med vers 20:

»Hun rækker sin hånd til den arme, rækker armene ud til den fattige.«

Det ligger i en kvindes natur, enten hun er gift eller ugift, at hun må hjælpe andre mennesker. Gud har lagt en længsel ned i hendes hjerte efter at gøre godt.

Djævelen kan prøve at ødelægge denne fine følelse hos egoistiske og forkælede kvinder, men Gud har fra sin side givet os et indre kald til at hjælpe og bygge op, have omsorg og lindre nød. Når vi lever i et dagligt fællesskab med Gud, vil denne længsel efter at hjælpe andre vokse.

Derfor siger Guds ord også i Esajas 54 og i Galaterne 4:27:

»Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder. Bryd ud i råb, du, som ikke har veer, thi mange er den enliges børn, ja, flere end hendes, som har manden.«

En kvinde, som elsker Herren, vil føde noget frem i sit livsforløb til Guds ære. Hun vil blive ledet sammen med mennesker, som hun skal hjælpe og tage sig af, og hun vil kunne lede andre til at kende Herren.

Derfor vil hun også ofre af sine midler og hjælpe de fattige, række sin hånd til den arme og række armene ud til den fattige. Det meste af missionsarbejdet ude omkring i verden i dag er underholdt af enlige kvinder, som trofast sender deres midler for at vinde mennesker for Jesus. De skal få lov en dag at se

en mægtig skare af åndelige børn komme til himmelen på grund af deres kærlighed og omsorg.

Mange kvindelige missionærer, både enlige og gifte, slider utrætteligt år efter år for at lindre nøden blandt fattige stammer i u-landene. Og herhjemme ser vi, at mange kvinder vælger forskellige grene af sygeplejeuddannelsen for at hjælpe deres medmennesker. Denne trang er lagt ned i deres hjerter af Gud, og Han lønner den, der tager sig af de syge og svage og giver Guds kærlighed til mennesker i nød.

Det er oftest kvinder, der får nød på deres hjerter, når de hører om mennesker, der går fortabt, og de starter med at bede. Gud lønner bedende og omsorgsfulde kvinder.

»Af sne har hun intet at frygte for sit hus, thi hele hendes hus er klædt i skarlaget. Tæpper laver hun sig, hun er klædt i bysus og purpur.«

Hun vil gøre alt, hvad hun kan, for at hun selv og hendes kære ser pæne ud i tøjet og ikke mangler noget, hverken sommer eller vinter.

Hun strikker og syr og kan lide at gøre sig pæn, ikke bare for sin egen skyld, men for sin mands skyld eller for Jesu skyld. Det er ingen ære til Gud, at man er sjusket og kedelig i sit ydre. Åndelig talt vil hun heller ikke frygte kulde eller modvind, fordi hun dækker sine kære ind under Guds omsorg og Jesu dyrebare blod hver eneste dag. Hun værner sin familie, og Gud styrker og bevarer familien, hvor der er en mor, der beder og tjener Herren.

Når man har små børn, er det svært at få overskud til at klare mere end det, der er indenfor hjemmet. Mange kvinder har endda udearbejde ved siden af de mange hjemlige opgaver.

Jeg synes, det er en kunst og en kæmpeopgave at være kvinde og styre sit hus godt. Det største arbejde i verden, synes jeg, er at opdrage børn, så de bliver gode børn og kan fungere godt, når de bliver store.

Ordsprogene 31 fortæller os også i de følgende vers, at en kvinde, der gør sit bedste i sit hjem og samtidig frygter Herren, skal roses!

»Hendes sønner står frem og giver hende pris, hendes husbond synger hendes lov: »Mange duelige kvinder findes, men du står over dem alle!«

Det er ofte efter mange års ægteskab, at mænd skønner på, at deres hustruer har gjort et fantastisk stykke arbejde, men det bærer lønnen og rosen i sig selv for en kvinde, når hun ser tilbage på sit liv og har oplevet, at det er lykkedes godt.

»Hendes husbond er kendt i portene, når han sidder blandt landets ældste.«

Når årene er gået, og en kvinde har været en duelig hustru, vil hendes mand også vinde ære.

En gift kvinde har et meget stort ansvar, og hun kan lede sin mand i fordærv, hvis hun ikke lever op til sit ansvar. Hendes indflydelse er større, end man umiddelbart skulle tro.

Der står i Ordsprogene 12:4, at en dårlig kvinde er som edder i sin ægtemands ben, men en duelig kvinde er sin ægtemands krone.

Mandens og hustruens liv er så afhængigt af deres gensidige livsførsel og den opførsel og tiltaleform, de hver især bruger overfor hinanden og børnene, at frugterne af deres liv ses efter en årrække og er til enten skændsel eller ære.

Efter at vi havde været igennem de første begyndervanskeligheder i vort ægteskab, og jeg en dag læste dette vers, besluttede jeg mig for, at jeg ville være »kraften i min mands ben«. Kan man være som edder i sin mands ben, kan man også være det modsatte. Det er en beslutning, man tager, og det giver tusinder af velsignelser at beslutte sig for at styrke og støtte manden i stedet for det modsatte.

»Yndefuld kvinde vinder manden ære. Hader hun retsind, volder hun skændsel.« Ords. 11:16.

Opfindsom og aktiv

Selv om hun bliver ældre og har mindre at lave på hjemmefronten, vil hun aldrig være passiv.

»Hun væver linned til salg og sælger bæltter til kræmmeren.

Klædt i styrke og hæder går hun morgendagen i møde med smil.«
(31:24-25)

I den engelske »Amplified Bible« står dette vers oversat meget fint og sikkert korrekt:

»Styrke og hæder er hendes klædning, og hendes position er stærk og sikker. Hun fryder sig over fremtiden,- alderdommens tider, der kommer, idet hun ved, at hun og hendes familie er rede til at møde den.«

Jeg bekymrer mig til tider om, hvordan det skal gå os, når vi bliver ældre. Kan vi klare dagen og vejen? Behøver vi at blive til besvær for andre? Hvad med økonomien?

Men netop mens jeg har skrevet på denne bog, er ovennævnte vers blevet levende for mig og har styrket mig. Vi har intet at frygte, når Herren er vor Hyrde. Han har omsorg for os.

Den duelige kvinde er optimist og har tro. Hun er fuld af styrke og hæder, for hun har en god samvittighed og er harmonisk inde i sit indre.

Mange kvinder i dag føler sig mindreværdige og ubrugelige. Men samfundet med Gud vil gøre, at Helligånden viser os, hvor dyrebare vi er. Det giver en fantastisk styrke og glæde. Kun Helligånden kan hele indre sår og gøre os glade og tilfredse.

Efter at have lært dette at kende, får man mange erfaringer at dele med andre.

»Hun åbner munden med visdom, med mild vejledning på tungen.«

Man må godt undervise andre, når man selv har oplevet, hvad det er, der får livet til at lykkes. Gud vil give visdom til kvinder til at give det videre, de selv har lært af livet.

»Mild vejledning« stod der!

Der er mange kvinder, der har en hvas tunge. Temperamenterne kan koge over for os allesammen, og lader man »det gamle menneske« råde og styre, kan man blive en pestilens at være sammen med i stedet for en hjælp.

Ordsprogene har mange sjove ord om dette. Når man nævner

disse ord, kan man le eller drive gæk med dem, men der er sandheder i dem, som vi bør huske på:

»Hellere bo i en krog på taget end fælles hus med trættekær kvinde!« (21:9)

»Hellere bo i et ørkenland end hos en trættekær, arrig kvinde.« (21:19)

»Som guldring i svinetryne er fager kvinde, der ikke kan skønne!« (11:22)

»Bedre en ret grønt med kærlighed end fedet okse og had derhos!« (15:17)

Kærligheden er det bærende i alle forhold.

Ydre skønhed og pynt hjælper heller ikke meget, hvis man skændes og vrænger af hinanden under den fine facade.

»Ynde er svig og skønhed skin. En kvinde, der frygter Herren skal roses,« slutter det 31. kapitel.

»Lad hende få hendes hænders frugt, hendes gerninger synger hendes lov i portene.«

Hun våger over sit hus, og hun er ikke doven og ligeglad. Det vidner frugterne af hendes liv om.

Selv om ingen af os kan leve op til dette billede, så er det et ideal, Guds ord giver os. Det går på mange måder imod den gængse opfattelse i dag af kvindens stilling, men frugterne vil vise, at Guds ord har ret!

Jesus genopretter kvinderne

I sin store kærlighed til alle mennesker sendte Gud Jesus til jorden for at åbenbare de inderste tanker i Guds hjerte for os. Guds eget ord, Hans lov og vilje, blev åbenbaret for os i Jesus Kristus. Alt, hvad Jesus sagde, og alt, hvad Jesus gjorde, var Gud, der talte til os og virkede iblandt os.

Derfor kan vi gennem Jesu ord og gerninger blive helt sikre på, hvad der er Guds vilje med os.

I Hebræerbrevets 1. kapitel står der, at Gud før havde talt mange gange og på mange måder til mennesker gennem profeterne, men at Han nu ved dages ende har talt til os ved sin Søn, Jesus. Han er Guds afglans og Hans væsens udtrykte billede. Jesus er indsat til arving af alle ting, og verden blev skabt ved Ham. Han bærer alt med sit mægtige ord. Behøver vi at vide mere for at forstå, at hvad Jesus gør og siger, er Guds hellige vilje? Det er, som om den religiøse verden hellere vil pege hen på og huske det, Paulus har sagt, end hvad Jesus har sagt og gjort. Apostlen Peter siger, at mange tolker Paulus ord forkert, fordi de er svære at forstå, og de fører på den måde sig selv og andre i fordærv. Paulus selv siger, at han er Kristi efterfølger i alt, derfor må vi bede Helligånden åbenbare Paulus' ord for os, så vi ikke forvrænger Guds klare vilje og fører os selv og andre ind på krogveje.

Jeg tror, at Satan gennem menneskers religiøsitet har lammet kvinderne og åndeligt talt kvalt mange af dem, for at Guds ord ikke skulle blive talt gennem de millioner af kristne kvinder, der har levet efter Sara og Abraham og efter Kristi død og himmel-

fart. Men Gud taler ved dages ende til os ved sin elskede søn.
Lad os lytte til Ham og adlyde Ham!

Jesus er den største gentleman, jeg nogensinde har mødt! Alle de kvinder, Jesus mødte, som havde en ydmyg, oprigtig ånd i deres hjerter, blev behandlet kongeligt! Han viste dem stor respekt, og Han gik på tværs af datidens tanker om kvinderne og satte alt på sin rette plads.

Hans egen mor

Jeg har tidligere nævnt, at Gud viste kvinden sin accept ved, at Jesus, Guds ord, lod sig føde af en kvinde i stedet for at komme ned til os som en overnaturlig åbenbaring fra Gud. Dette er den største æresbevisning og oprejsning, kvinder kan få. Synderne, der blev begået i Edens have af Eva, er for evigt tilgivet af Jesus. Derfor er der ingen grund til gråd og klage men til jubelråb og sejrssange!

Gennem Marias måde at være på, ser vi, hvordan vi bør forholde os som kvinder i vort forhold til Jesus. Maria kunne have al mulig grund til at behandle Jesus som et almindeligt menneske, da hun selv havde født Ham og opdraget Ham. Men Maria troede på Jesus som Guds søn, og hver gang, hun behandlede Ham som sådan, fik hun lov at se Guds herlighed. Da hyrderne fik en åbenbaring om, at Jesus var blevet født, skyndte de sig hen til stalden, hvor Jesusbarnet lå, og de fortalte Josef og Maria om alt, hvad englenerne havde sagt dem om Jesus, kongernes konge.

»Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem.« Luk. 2:19. Maria var i stadig tillid til Gud og tro på, at det var Hans søn, hun havde født. Hun gemte ordene stille og roligt i sit hjerte og tænkte grundigt over dem.

Maria blev senere styrket i sin tro af gamle Simeon og den kære profetinde, Anna, i Guds hus.

Simeon velsignede Josef og Maria, da de kom ind i templet med det lille Jesusbarn, og han sagde til Maria:

»Se, det barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til et tegn, der skal modsiges - ja, også din egen sjæl skal et sværd

gennemtrænge!- så at mange hjerters tanker skal blive åbenbarret.« Luk.2:34-35.

Maria kunne have protesteret og valgt at sige, at Jesus var et ganske almindeligt barn, men hun troede på den åbenbaring, Gud havde givet hende.

Da Jesus gjorde sit første under i Kana, handlede Maria lidt for hurtigt ved at sige til Jesus, at der ikke var mere vin, og at tjenerne var bekymrede.

»Kvinde! lad mig i fred; min time er endnu ikke kommet,« sagde Jesus.

Med det samme viser Maria os, at hun tror på, at Jesus er Guds søn. Hun presser ikke Jesus yderligere men siger til tjenerne: »Hvad som helst han siger til jer, det skal I gøre.«

Det er denne tro og tillid til Ordet, vi må have. Så kan vi tale tro til andre mennesker.

Jesus siger i Mattæus 12:47, da disciplene kalder på Ham og siger, at Hans moder og brødre står udenfor og kalder på Ham: »Enhver, der gør min himmelske Faders vilje, han er min broder og søster og moder.«

Hvilket privilegium at få lov at være i familie med Jesus! Her udvisker Jesus alle forskelle og al personsanseelse. Gør du Guds vilje, er der ingen forskel på, om du er mand eller kvinde!

Da hører du med til Jesu nærmeste slægtninge.

Jesu respekt for sin mor

Jesus viste sin store kærlighed og omsorg for Maria som sin kædelige mor, da Han skulle dø på korset. Han sørgede for, at Johannes tog Maria til sig og sørgede for hende, som om Maria var Johannes' egen mor. Jesus vidste, at Johannes var en discipel, der var fyldt med Guds kærlighed, derfor overgav Jesus ansvaret for Maria til Johannes. Jesus opfyldte da selv det bud, der siger: »Du skal ære din fader og din moder!«

Jesu særlige omsorg for kvinder

Når man ved fra historien, at det på Jesu tid var nedværdigende at tale til kvinden og at røre dem eller være alene med

dem, ser vi Guds inderlige kærlighed til os ved, at Jesus gang på gang helbredte og hjalp kvinder i nød. Når andre håned dem og ønskede at jage dem bort fra Jesus, demonstrerede Han Guds vilje ved at kalde kvinderne til sig og hjælpe dem i deres nød. Han lagde mærke til dem og ærede dem, og Han sørgede for, at Hans handlinger mod kvinderne kom til at stå i skrifterne, så vi også i dag kan få glæde og tro af at læse dem.

I dag bruger Satan Jesu specielle omsorg for kvinderne til at sværte Jesus til og sørge for, at der bliver lavet blasfemiske film og historier om Jesus og de kvinder, Han hjalp. Satan er frygtelig bange for, at det skal gå op for hele verden, at Gud har tilgivet kvindens nederlag i Edens have. Han er rystet, når han ser kvinder tage imod tro og frimodighed fra Jesus og begynde at vidne om Ham.

»Kvindens sæd, Jesus, har knust Satans hoved«, og det er netop det, vi vil råbe ud til hele verden.

Det forsøger Satan på alle mulige måder at hindre os.

Jesus hører det mindste suk

I Mattæus 9 læser vi om en kvinde, som havde lidt af svære blødninger i 12 år. Hun havde prøvet en mængde læger og metoder for at blive helbredt, og hun havde brugt alle sine penge på dette. Men hun hørte om Jesus og havde tro på, at Han var Guds søn, og at Hans udstråling og kraft kunne helbrede hende. Hun kom sky og skælvende bagfra og rørte ved kvasten på Jesu kappe, og i det samme udgik der en mægtig kraft fra Jesus, som helbredte kvinden. Selv om alle andre, endog disciple, ville skubbe hende bort, opmuntrede Jesus hende og sagde: »Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig!«

Det er min inderlige bøn, at mange kvinder i dag vil række ud til Jesus i tro og tillid. Jesus lægger mærke til din tro og opmuntrer dig, og i det samme du rører ved Ham, udgår der en stærk kraft fra Ham, så alle dine sår begynder at læges. I samme stund kaldes du: »Datter«.

Halleluja! Der er ingen personsanseelse hos Jesus! Å, hvor jeg elsker Ham!

Komplekser

Kvinderne er blevet ringeagtet og holdt nede igennem hele den mørke middelalder. De mange religiøse forgreninger og afskygninger af kristendom har gjort, hvad de kunne, for at gøre kvinderne tavse. Derfor er det dobbelt stort, at Jesus altid udvælger det, som ingenting er i menneskers øjne, for at herliggøre sit navn.

»Han løfter småfolk op i højhed, og stormænd støder Han fra troner,« synger Maria i Lukas 1:52.

De ydmyge får nåde, og de hovmodige bliver til skamme.

Mange kvinder i dag lider af mindreværdskomplekser. Det ytrer sig på to måder:

Enten lukker de sig helt inde i sig selv og taler meget lidt. De passer deres arbejde og går alene med problemerne i hjertet.

Eller også ser vi helt modsatte reaktioner: Mange har været så hårdt presset på mange af livets områder, så de for enhver pris vil vise hele verden, at de duer til noget. De taler meget og demonstrerer meget ved at være overaktive og til tider aggressive. Begge dele er lige dårligt.

Jesus vil løse os fra vore komplekser. Han vil drage os ind i sin kærlighed og fortælle os, hvor dyrebare vi er. Han vil læge alle vore sår, og selv om hele verden synes os imod, så vil Han løfte os op og sætte vore fødder på en klippe. Vi skal stå på Guds eget ord og tjene Ham med glæde.

Jesus ser til hjertet

Jeg synes, det er rørende at læse om den fattige enke, der gik op til tempelblokken med sit kærlighedsoffer til Gud.

Jesus stod og så på de mange, der kom og lagde deres penge i blokken. Da Han så den fattige enke, flød Hans hjerte over af beundring. Han kaldte på sine disciple for at demonstrere for dem, hvad denne kvindes kærlighed betød for Ham. Kvinden havde lagt et par småmønter i blokken. For mennesker var det intet. Men Jesus så til hendes hjerte, og Han sagde til disciplene:

»Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken. Thi de gav alle af deres overflod, men hun gav af sin fattigdom alt det, hun havde, hele sit eje.« Mark. 12: 41-44.

Tænk, at denne tilsyneladende lille hændelse er kommet med i den hellige skrift! Det viser os igen, at Jesus elskede og ærede kvinderne på lige fod med mændene. Det var og er hjerterne, Gud ser til. Når vi giver det dyrebareste, vi har, til Herren, fryder Han sig over os. Gerningernes størrelse er ikke det afgørende, men hjertets indstilling. Giv det lille, du har, til Jesus. Han husker det, og en dag vil Han lønne dig for dit hjertes kærlighed til Ham.

Jesus kalder dig!

Jeg har en brændende bøn i mit hjerte om, at hele Danmark skal blive evangeliseret. Hver eneste lille by og landsby burde have en lille levende menighed. Jesus var kun i aktiv tjeneste på jorden i godt tre år, og hele Hans tid gik med at vandre rundt fra landsby til landsby med glædesbud til ydmyge. Jeg tror ikke, det er meningen, at kristne skal klumpe sig sammen på nogle få steder i Danmark og sidde søndag efter søndag og lytte til evangeliet, mens landet er fyldt af mennesker, som længes efter noget at leve for.

De okkulte religioner vinder danskerne for deres falske lære, fordi danskerne har et tomrum i deres hjerter, som de trænger til at få fyldt op.

Der er kristne radioprogrammer og TV-programmer nu, som fortæller det glade budskab, og det må vi takke og prise Jesus for, men der trænges mange flere mennesker af kød og blod med nød på deres hjerter for sjæles frelse, mennesker, som vil gå ud i alle byer og landsbyer og give alle en chance for at høre et levende vidnesbyrd om, at der er nogle, der har fået deres liv forvandlede og er blevet glade i troen på Jesus.

Det personlige vidnesbyrd i hverdagen er det, der taler allerstærkest til mennesker.

Da vi var på bibelskole i Norge i 1962 i Filadelfiamenigheden i Oslo, var der mange kvindelige evangelister på skolen. Det var med vore hjerter at høre, at disse ville drage ud to og to og indtage byer for Jesus. I Norge og Sverige ved jeg, der er mange, mange flere kristne, end der er i Danmark, og de fleste menigheder er startet ved, at kvinder begyndte med at evangelisere

by efter by. Når der så var en flok kristne på stedet, blev der indsat ældste og menighedstjenere, og de evangeliserende og missionerende kvinder fortsatte til andre steder.

Vi møder vore bibelskolekammerater i dag som missionærer forskellige steder på jorden, og mange af dem har grundlagt nye menigheder i Norge.

I Danmark bor vi meget tættere sammen end i Norge og Sverige, og vi har rige muligheder for at gå ud med evangeliet på mange forskellige måder.

Jeg kender en pige i Danmark, som i flere år har gået fra dør til dør i en bestemt by i Danmark, fordi hun har nød for, at mennesker i byen skal blive frelst.

Det er ikke alle, der føler et kald som evangelister, men der må gemme sig mange flere i vort land, som længes efter at give andre mennesker evangeliet, og jeg beder Jesus kalde dem frem. Du, som læser dette, kan måske ikke selv gå ud som evangelist, men du kan bede Høstens Herre sende arbejdere ud til den store høst, som ellers vil rådne op. Markerne er allerede hvide til høst. Der er mange ting, vi kan gøre for Jesus, hvis vi beder Helligånden om at gøre os opfindsomme. Prøv at bede en tid med nød på dit hjerte for de mange, der går fortabt, og jeg er sikker på, Gud ved sin Ånd vil lægge en ide ned i dit hjerte til noget, du skal gøre for at samle mennesker for at høre evangeliet. Gud har mange utraditionelle veje, og Han er fuld af gode ideer.

Kvinder med brød til sultne.

En veninde jeg har, fik engang et syn, som gjorde dybt indtryk på mig. Hun så først Jesu kors, og hun blev dybt grebet, da hun så Jesus hænge der, blødende for menneskers synders skyld. Senere så hun en lang, lang række af piger og kvinder, der kom gående i en lang række bærende hver et brød på hovedet.

Guds Ånd talte til hende om, at der ville komme en tid, hvor mange kvinder skulle blive brugt til at bære livets brød ud til danskerne og dele det levende brød ud til alle, der var sultne. Er det ikke vidunderligt? Dette er Guds vilje med os. Vi skal dele livets brød ud til de ydmyge, de sultne.

Du synes måske ikke, mennesker vil høre. Jesus siger, vi skal gå ud, og kommer vi til et sted, hvor de ikke vil høre Ordet, skal vi ryste støvet af vore fødder og gå videre. Vi lader ofte helt være med at fortælle nogen om Jesus, fordi vi opgiver på forhånd, men alle skal have tilbudet!

Det er op til os at være sædemænd eller sædekvinder. Det er Helligånden, der giver væksten. Er der en oprigtig sjæl, der hører Ordet og tager imod det, så vil Gud lade sæden vokse og bære frugt. Men det er vort ansvar at så sæden ud på en eller anden måde.

Når det gælder at evangelisere, har man også haft en fornemmelse af, at det ikke var noget, kvinder havde lov til. Men Jesus giver dig lov!

Når kærligheden til Ham og til andre mennesker fylder dit hjerte, vil denne kærlighed tvinge dig. Og lad den tvinge dig!

Kvindelig evangelist, der bragte vækkelse

Jeg elsker kapitlet i Johannes 4 meget højt. Jesus viser her, hvor interesseret Han er i et enkelt menneske, en kvinde, endda en fremmed kvinde, som ingen jøde havde lov at tale med.

Jesus går helt på tværs af menneskemener. Han viser os her en ganske enkel måde at komme i kontakt med et andet menneske på.

Helligånden gjorde, at Jesus måtte lægge vejen gennem Samaria.

Hvis vi lever i samfund med Helligånden, vil Han lægge nogle gerninger tilrette, vi kan vandre i. Vi vil på en ganske naturlig måde blive ledet sammen med enkeltpersoner, som vi kan give et ord fra Jesus.

Læg mærke til, at Jesus altid talte om ganske hverdagsagtige ting med mennesker. Det gjorde Han også med kvinden, Han mødte ved Sykars brønd i Samaria.

»Giv mig noget at drikke,« sagde Jesus til hende. Det satte samtalen igang. Kvinden var lidt religiøs. Hun vidste en del om Jakob og om, hvor man plejede at tilbede i gamle dage.

Hvis du kommer lidt ind på livet af danskerne, vil du finde, at

de fleste af dem har været i kontakt med en eller anden form for kristendom, men det, de fleste har mødt, har været en tung eller tom religion. Der er meget få, der har været i kontakt med virkelig levende kristendom.

Det er dig og mig, der skal vise dem den levende Jesus, som bor i vore hjerter, og det gør vi ved at vidne om, hvad Han har gjort for os personligt.

Det er ikke altid sagen at prædike for folk, og det er slet ikke sagen at diskutere. Men ingen kan stå for et levende vidnesbyrd om, at Jesus har forvandlet dit liv til noget godt, eller Han har helbredt dig eller nogle, du kender, fra en alvorlig sygdom. Helligånden vil give dig noget levende at fortælle.

Jeg arbejdede nogle år som omsorgsassistent indenfor Åndsva-geforsorgen. På den afdeling, hvor jeg arbejdede, var vi otte kvinder, der arbejdede sammen. Jeg var klar over, at jeg ikke skulle begynde at prædike for dem. Helligånden har tit under- vist mig om, at jeg skal vente, til det lægger sig naturligt tilrette. Efter en tid spurgte de mig ud om mit liv, hvad jeg lavede i fritiden o.s.v.

Da der var gået nogle måneder, og de havde lært mig at kende lidt bedre, og jeg fik disse kvinder på tomandshånd, viste det sig, at de alle syv havde været i nær kontakt med kristendom før, men var blevet skuffet af mennesker, eller havde fået et forkvaklet syn på Gud.

De fleste af dem bad Fadervor hver aften, ellers kunne de ikke sove. Den ene indrømmede, at hun lærte sine børn at bede hver aften.

Ingen af dem overgav sig til Jesus, mens jeg var der, men de fik et tilbud, som de må tage stilling til og skal stå til regnskab for.

Hvis ikke vi giver Guds ord til andre, når Helligånden minder os om det, skal vi stå til regnskab for dette ind for Gud en dag. Det er vigtigt, at vi lærer af Jesus.

Jesus sagde til kvinden:

»Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger

til dig: »Giv mig noget at drikke!«, så bad du ham, og han gav dig levende vand.

Dette er nøglen til at evangelisere: Fortæl mennesker om, at Jesus alene er gaven fra Gud til os mennesker. I dag tror man, at der er mange veje til himmelen, og at enhver bliver salig i sin tro. Danskerne må have at vide, at der kun findes een vej til Gud, een mellemmand mellem Gud og mennesker, og det er Jesus. Selv om mange ikke ønsker at tage imod det, bør de have det at vide på en eller anden måde. Og det er dit og mit ansvar. Det er den personlige kontakt med mennesker, det personlige vidnesbyrd, der vinder flest for Gud.

Kvinden ved brønden blev den første kvindelige evangelist, vi hører om i Det nye Testamente, og hun blev det samme dag, som hun kom til troen på Jesus.

Da hun opdagede, at det var Messias, hun sad og talte med, og at Han vidste alt om hende og kunne forvandle hendes liv, skyndte hun sig ind til sin landsby og fortalte det til alle.

I dag er der også en statistik, der viser, at det er de nyfrelste, der vinder flest mennesker for Jesus. De er så glade og begejstrede over at have mødt Jesus, at de må fortælle det til alle dem, de kender.

»Den, der drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv,« siger Jesus til kvinden i vers 14. Hvis vi til stadighed er i kontakt med Guds ord og drikker det ind i vort indre, vil det blive til et kildespring indeni os. Og en kilde kan ingen stoppe. Vandet må ud.

Jeg vil ønske og råbe til Gud om, at der må komme en vækkelse i vore hjerter, så vi bliver tørstige og drikker rigeligt af Guds ord. Da må vi ud med det til andre.

Du behøver ikke vente, til du bliver klog nok eller dygtig nok til at blive evangelist. Kvinden begyndte med det samme at vidne om, hvad hun havde oplevet.

Der står, at på grund af kvindens ord kom mange i den landsby til tro på Jesus, da hun vidnede: »Han har sagt mig alt, hvad jeg har gjort.«

De bad Jesus om at blive i byen nogle dage, og det gjorde Jesus. Derefter kom mange flere til tro, og de sagde bagefter til kvinden:

»Nu er det ikke længere på grund af din tale, vi tror; thi vi har selv hørt ham og ved nu, at han i sandhed er verdens frelser.«
Er det ikke stort?

Jesus kan også i dag bruge kvinders spontane måde at være på. Tænk på, hvad Jesus har gjort for dig. Lev i Hans ord. Tilbed Ham og pris Ham. Drik det levende vand ind i dit hjerte, og lad Guds Ånd få lov at gøre det til et kildespring, som slukker tørsten på andre mennesker.

Gå i en kirke, hvor du får det levende vand serveret, og hvor din sjæl bliver mættet af Guds ord. Gør, hvad du kan, for at få andre med ind under Jesu levende ord. Vi er alt for tilbageholdende, og vi glemmer ofte, at det handler om liv eller død for vore medmennesker.

Det er ikke blot præster og andre ledere i kirken, der har ansvar. Alle kristne har et ansvar, og kvinderne, som har så let ved at komme i kontakt med andre mennesker, har et stort ansvar, som ikke må begraves i mindreværdsfølelser eller andre negative følelser.

Kvinder har lov til at forkynde evangeliet, det glade budskab om Jesus. Der står om profetinden Anna, som levede ,da Jesus blev født, at hun var i Guds tempel tidligt og sent, og hun frydede sig, da hun så Jesus. »Og hun talte om barnet til alle, som ventede Jerusalems forløsning.« Luk.2:38.

Du må også fryde dig over alt det, Jesus har gjort for dig. Han er blevet født ind i dit hjerte og din tilværelse. Fortæl om det til alle dem, der forventer, at livet er andet end tomhed og problemer.

Jeg kan huske, da jeg var ung og levede ude i verden. Jeg blev pludselig så led ved livet. Var det bare at stå søvngig op om morgenen, gå på arbejde, tjene penge, som næsten var brugt op, inden man fik dem tjent, gå hjem fra arbejde, gøre rent, vaske, spise, se TV og så gå i seng igen?

Hvis livet ikke var andet, brød jeg mig ikke om at leve.

Da begyndte Gud at drage på mit hjerte igen. Jeg havde kendt Guds gave før, og nu drog Han mig tilbage til sig.

Jeg tror, mange danskere er dødrætte af den daglige trædemølle. Vi har den højeste selvmordsprocent i verden, den højeste skilsmisseprocent i verden og den største procentdel af børn, der bliver født udenfor ægteskabet.

Danskerne længes efter noget at leve for, og det er os, der kender Guds gave, der skal lade det levende vand fylde os, så det flyder ud til de mennesker, der forventer, at livet har noget at byde på. De må høre om Guds vidunderlige gave!

Peter og jeg talte fornylig på et stævne om dette emne. Bagefter var vi sammen med en dame på 75 år. Vi skulle tale med hende om noget meget praktisk, men pludselig havde hun tårer i øjnene og sagde:

»Jeg hørte det, I sagde i dag. Jeg har aldrig i hele mit kristenliv vidnet for nogen, for man skal jo virkelig leve det kristne liv fuldkomment for at kunne være et vidne, og jeg synes aldrig, jeg kan blive god nok.«

Vi måtte forklare hende, at når hun ikke var blevet god nok nu, hvor hun var 75 år, blev hun det aldrig. Vi kunne med glæde fortælle hende, at ingen er god nok. Kun Jesus gennem os kan overbevise mennesker om Ham selv. Hun var en sød gammel dame, som vi vidste var respekteret af alle på egnen, men hun var selv så fuld af mindreværdsfølelser og havde fået forkyndt i sin kirke, at man skal stræbe efter at blive god nok til at være et Jesu vidne. Derfor er den egn åndeligt død og trænger til vækkelse.

Kvinden, Jesus talte med ved brønden, var ikke god i sig selv. Hun skulle til at starte en helt ny tilværelse.

Jeg er aldrig blevet god nok. Men Jesus lever, og Han forvandler mennesker.

Problemet i Danmark er netop, at mennesker mener, de kristne vil gøre sig bedre og føler sig bedre end andre.

Når de opdager, at vi er ganske almindelige mennesker, som har behov for at hente al vor kraft fra Jesus for at kunne leve, begynder de at forstå.

Den gamle dame, jeg fortalte om, besluttede, at hun ville prøve at give en god bog til en, hun gerne ville have med til himmelen. Da vi mødte hende næste gang, strålede hun som en sol. Hun havde givet bogen til vedkommende og peget op mod himmelen og sagt: »Det er Ham, der har hjulpet mig.«

Mere havde hun ikke sagt, men en dyb glæde havde fyldt hendes eget hjerte ved at få lov at gøre denne lille gerning for Jesus og for at lede et andet menneske på sporet til Gud.

Begynd i det små, og Gud vil sætte dig over større og større ting. Han mangler arbejdskraft. Han sender ikke engle til jorden med glædesbud om frelse for hele verden. Han sender dig og mig!.

Gå med bud om den største dag i historien!

I dag sker der så store omvæltninger i verden, at ingen af os rigtig kan følge med. Hver dag kommer der nye budskaber om, hvad der er sket her og der. Snart vil man sige:

»Fred, fred og ingen fare!« som Skriften har forudsagt.

Men freden er kun tilsyneladende. Hver gang vi hører, at mennesker har skabt fred et sted på jorden, håber man på en bedre verden, men inden der er gået lang tid, bryder der uro og krig frem igen.

Men netop i dag har vi et budskab, som er stærkere end alle budskaber, og dette troens ord er både kvinder og mænd sendt med til hele verden: »Jesus lever! Han er opstanden fra de døde! Tro Ham!« Opstandelsesbudskabet bringer i dag tro og begejstring til tusinder.

Det er meget forunderligt, at det netop var en kvinde, der fik lov at gå med dette glade budskab allerførste gang.

Jesus åbenbarede sig for Maria påskemorgen derude ved den tomme grav, efter at Han havde besejret døden og Djævelen. Det giver mig stor frimodighed og glæde.

Det er også dette, der har inspireret mig til, at forsiden på denne bog skulle forestille Maria ved graven, hvor hun møder Jesus, den opstandne Frelser.

Jeg ringede til min gode veninde, Birgit Søndergård, som er kunstner, og spurgte hende, om hun kunne lave en forside til bogen, som havde netop dette motiv. Det var hun med det samme parat til, og det skal Gud velsigne hende for.

Jesus viste sig først for en kvinde efter sin opstandelse, og Han sendte hende med glædesbudet om opstandelsen til brødrene. Det er den største genoprettelse, kvinden kan få. Hvis hun har været ringeagtet og vanæret på grund af faldet i Edens have, så får hun her Jesu dyrebare stempel på, at hun er tilgivet!

Sendt af engle

Da Maria så, at Jesus var borte, stod hun udenfor graven og græd.

Pludselig ser hun to engle i hvide klæder sidde inde i graven, der, hvor Jesus havde ligget. De siger de ord til hende, som har brændt sig ind i mit hjerte:

»Kvinde, hvorfor græder du?« Johs.20:11-13

Jeg tror, Marias svar på dette spørgsmål måske har været årsagen til, at Jesus netop åbenbarede sig for hende. Hun svarede englene:

»Fordi de har taget MIN HERRE bort,-«

Jesus var blevet hendes Herre. Han havde uddrevet syv onde ånder af Maria og fyldt hende med kærlighedens ånd i stedet for. Denne kærlighed gjorde, at hun fulgte Jesus overalt, og den drev hende til korset, da Jesus skulle korsfæstes. Mange af mændene var løbet bort af frygt, men Maria var der.

Kærligheden fyldte hendes hjerte, da hun vågnede søndag morgen. Hun måtte ud og salve sin elskede Herre. Hun kunne være blevet slået ihjel af soldaterne ved graven. Hele byen havde været på den anden ende på grund af korsfæstelsen, og alle, der kendte noget til Jesus og var positive overfor Ham, var udsat for fare. Men kærligheden drev Maria og de andre kvinder.

Når denne fuldkomne kærlighed også fylder os, forsvinder al frygt.

Alt, hvad der kan rystes i vor tid, vil blive rystet. I Daniels bogs sidste kapitel står der, at i endens tid vil mange blive sigtet, renset og lutret. Det uædle vil blive skilt fra det ædle. Alle, der er fyldt med kærlighed til Jesus og af hjertet kalder Ham HERRE, vil ikke frygte. De vil salve Jesus og tilbede Ham alene. Det, der gjorde Maria forskrækket ude ved graven var, at de

havde taget hendes Herre bort. Hvor havde de lagt Ham? Ville hun kunne finde Ham og salve Ham som en sidste kærligheds-handling, inden alt var forbi?

Der står beskrevet i Markus 16:5, hvordan hun så en engel sidde inde i graven i en lang, hvid klædning. Han møder hende og de andre kvinder med det herlige budskab:

»Bliv ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her. Se, der er stedet, hvor de lagde ham. MEN GÅ HEN OG SIG TIL HANS DISCIPLE og til Peter, at han går forud for jer til Galilæa. Der skal I se ham, som han har sagt jer!«

Maria gik og fortalte alt, hvad hun havde oplevet. Hun var ikke bange. Hun var sendt af engle!

Sendt af Jesus selv

Tildragelsen ved graven er beskrevet endnu mere udførligt af Johannes i kapitel 20. Han var selv med ude ved graven. Maria havde først været derude og set, at stenen var taget bort. Det havde gjort hende så bange, at hun løb tilbage og fortalte disciplene, at der var sket noget forfærdeligt ude ved graven: Stenen var væltet bort, og nogen havde taget Jesus bort.

Da gik Johannes og Peter med kvinderne derud og kiggede ind i graven og så, at den var tom. De havde endnu ikke forstået Skriftens ord om, at Jesus skulle opstå på den tredje dag, så de gik hjem igen.

Men Maria blev derude og græd. Det var på det tidspunkt, at englen åbenbarede sig for Maria og sendte hende med glædesbud til disciplene. Her står beskrevet, at da hun havde talt med englen og vendte sig om, stod Jesus der bagved hende, men hun vidste ikke, at det var Ham. Jesus stiller hende det samme spørgsmål, som englen havde stillet:

»Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?«

Maria var ikke helt klar endnu i sit hoved, selv om englen havde fortalt hende, at Jesus var opstanden. Hun troede, det var have- manden, der stod bag hende, og hun spurgte ham, om han havde taget hendes Herre bort og lagt ham et andet sted.

Da nævner Jesus hendes navn med en sådan kærlighed og varme, at Maria genkendte ham.

Han sagde blot: »Maria!« Så siger hun med det samme: »Rab-buni!« (det betyder mester).

Da sker det, som sker for alle, der får et møde med den levende, opstandne frelser. Maria bliver sendt med glædesbud, med opstandelsesbudskabet til brødrene og til alle, som ville lytte: »Gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.«

Hvilket herligt budskab at gå med! Jesus løfter her alle troende op i det himmelske sammen med sig selv. Vi får samme status, som Han selv har: »Min Fader og jeres Fader, min Gud og jeres Gud!«

Vi bliver eet med Ham i Hans død og eet med Ham i Hans opstandelse, eet med Ham i barnekår og eet med Ham i al evighed. Maria går med dette vidunderlige budskab til Jesu brødre og venner. Nogle var vantro, men hun var jublende lykkelig, fordi hun selv havde set Jesus som den levende, opstandne. Hun var et sandt vidne. Hun fik også lov til at gå med et profetisk budskab til brødrene. I Markus 16 står der, at englene sagde til hende, at hun skulle sige til brødrene, at Herren ville gå forud for dem til Galilæa. Der ville Han vise sig for dem, som Han havde lovet.

Brødrene var vantro, og Jesus bebrejder dem siden, at de ikke ville tro dem, Han havde sendt til dem med det herlige budskab. Derefter gav Jesus disciplene den missionsbefaling, som hele vor kaldelse hviler på også i dag:

Gå ud i alverden og forkynd det herlige budskab om Jesus, den opstandne. Han er med jer alle dage!

Ingen tyssede på Maria, da hun talte om opstandelsen til brødrene. Hun havde fået et helligt kald af både englene og Jesus selv, og det kom slet ikke på tale, at kvinder ikke havde lov til at sige noget i forsamlingerne. Ingen kunne have stoppet Maria. Hun var så fyldt af glæde.

Når Jesus åbenbarer sig for os og fylder vore hjerter med glæde, kan vi heller ikke tie, og vi skal ikke tie.

Der kan komme svære tider, hvor mændene, som står med det store ansvar i menighederne, er nedtrykte og spekulerer meget over, hvordan problemerne skal løses. Da tror jeg, kvinderne har en speciel opgave til at styrke brødrenes tro på, at Jesus lever. Det er en opstanden frelser, vi tjener.

Jeg har tit set Peter, min mand, overlæsset med tunge byrder for de menigheder, vi har været sat til at tage hånd om. Der har været konflikter, som skulle løses, og der har ofte været økonomiske byrder, som menneskelig set var umulige at bære. Da har jeg mærket Guds Ånd rejse sig i mit hjerte og fylde mig med tro, så jeg kunne være en medhjælp for ham, en, der styrkede hans tro og mindede ham om, at Jesus er opstanden, og det er Hans gerning, vi er sendt for at udføre.

Som vi før har set, står der i Ordsprogenes Bog, at en dårlig kvinde kan være som edder i mandens ben. Hun kan tage alt mod og al kraft fra ham, hvis hun er vantro og bryder hans tro ned. Men på den anden side ved jeg, at hvis en kvinde er fyldt med Guds Ånd og kraft, kan hun være kraften i mandens ben, og det er det, vi er kaldet til. Vi skal styrke og hjælpe, både i hjemmene og i menighederne.

Vi skal med stor frimodighed gå med det trosstyrkende budskab, at Jesus lever, og Han går forud for os alle og vil møde os på de steder, hvor Han har lovet at møde os.

Kvinde, bed og du skal få

Mit hjerte brænder for Danmark i dag. Jeg oplever Guds nød på mit hjerte for denne morgen, mens jeg skriver, ja, jeg er faktisk desperat indeni.

Peter og jeg så i aftes en reklame, som muslimerne havde på TV 2, hvor man reklamerede for, at Islam er vejen for alle mennesker til frelse.

Samtidig hører vi også på TV, hvordan Islam trænger sig på ude på Amager. Der er vidt åbne døre for Islam i Danmark, og alt imens kæmper kristne mod kristne, fordi man er bange for, at nogle skal vinde flere medlemmer end andre, eller man kæmper af andre mærkelige grunde. Fjenden narrer os, og mens vi bekæmper os selv, har antikristelige kræfter fremgang.

Vi har lige hørt den engelske presse her til morgen. Efter pressen sagde speakeren: »Nu skal vi have et troens ord for dagen i dag.« Og så begyndte en muslim at forklare os om Koranen som Guds sidste, store åbenbaring til alle mennesker.

Elskede ven, bliver du ikke desperat?

Jeg må råbe til Gud: »Vor verden er syg, Gud, grib ind for dit hellige navns skyld! Væk kristenheden op!«

Det minder mig om en kvinde, som skabte revolution i sin lille verden, og hvis vidnesbyrd, Helligånden sørgede for, vi fik med i Bibelen, og som vi skal bruge som vort eksempel:

En kananæisk kvinde kom til Jesus og råbte til Ham og sagde: »Herre, forbarm dig over mig! min datter plages af en ond ånd.«
Mat. 15:22.

Vi må råbe til Jesus: »Herre forbarm dig over mig! Mit land plages af onde magter!«

I første omgang svarede Jesus ikke kvinden med et eneste ord. Jeg tror, Han ville se hendes tro.

Hun blev ved med at trygle Jesus om hjælp.

Disciplene blev forargede og ville have kvinden jaget bort.

»Hun råber jo efter os, Jesus, få hende til at gå!« sagde de.

Der er mange ting, der vil prøve at stoppe os, når vi brænder for sjæles frelse. Ja, til tider kan nogle, man ikke havde ventet

modstand fra, nogle af Jesu disciple, endda prøve at bremse en.

Men kvinden gav ikke op. Hun var ligeglad med mennesker.

Nøden drev hende til at kaste sig ned for Jesus og bede inderligt: »Herre, hjælp mig!«

Jesus sagde til hende: »Jeg er ikke udsendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.«

Det kunne lyde hårdt, men Jesus havde en bagtanke med denne test.

Han prøvede kvinden endnu engang, efter at hun havde tigget om hjælp. Jesus sagde også til hende:

»Det er ikke smukt at tage børnenes brød og kaste det til de små hunde.«

Hvilken fornærmelse og ydmygelse det må have været for kvinden. Men hun tog sig ikke af det. Hun viste sin tro og tillid til

Jesus ved at fortsætte med sin inderlige bøn. Hun sagde til Jesus:

»Jo, Herre! thi de små hunde æder dog af de smuler, som falder fra deres herrers bord.«

Den tro kunne Jesus ikke stå for. Og det er den slags tro uden kompromisser, der er brug for. Jesus svarede kvinden:

»Kvinde, din tro er stor, det ske dig, som du vil!«

Hendes datter blev helbredt i samme time. En sådan tro spejder Herren efter i vore hjerter. Jesus er spændt på, om Han finder troen på jorden, når Han kommer tilbage.

Jeg vil ønske, at mange følsomme kvinder i dag må få nød for vort syge land og indlede en inderlig bønnekampagne foran Guds trone.

Vi ved, at vi er ved at gå ind i den afsluttende fase af endetiden, før Jesus kommer tilbage.

Vi ved, at også nu er Guds øjne rettet på en særlig måde mod Israel og alt det, der skal til at ske dernede.

I Bibelen læser vi, at når alle disse ting sker omkring os, er hedningernes tider ved at være forbi. Gud har sat en tidsfrist. Når tallet er fuldt på de hedninger, der skal frelles, er tiden forbi, og når evangeliet om Riget er prædikeret for alle folkeslag, kommer enden. (Mat. 24)

Når en lille kananæisk kvinde kunne være i sådan en nød for sin datter, hvor meget mere skulle vi da ikke have nød for vort land.

Islam og andre religioner trænger sig på. Vi må storme himlen med vore bønner for at redde vort land.

»Det ske dig, som du vil!« sagde Jesus til kvinden.

»Det ske os, som vi vil!« Vi må sætte vor vilje ind på at søge Herren. Vi har overskud og energi til så mange aktiviteter i dagens løb. Vi bruger meget tid på at lave fin mad, at sætte håret, at gå på indkøb og mange andre ting, men har vi tid til Jesus? Vi har haft mange elever på vores Bibel- og Missionsskole den sidste tid, som har været dybt involveret i New Age og hedenske religioner, før de fandt Jesus som Vejen, Sandheden og Livet. Når de fortæller om, hvor meget tid og hvor mange midler de brugte for at komme dybere ind i de filosofier, de før var bundne af, må vi kristne vågne op. Lad os lægge alle undskyldninger tilside og begynde at råbe til Gud for os selv, for vore familier, for vore kirker og for alle de mange, der går omkring i vort land uden håb og uden Gud.

Gud bruger mænd og vil bruge mange flere mænd i sin tjeneste, men jeg føler et meget stærkt kald til at opmuntre kvinderne i vort land til at indvie sig til en bønnetjeneste. Bed troens bønner! Gud længes efter at se og høre vor tro!

Lyt ikke længere til andre eller til dig selv, når røsten lyder, at du skal forholde dig stille, at din plads kun er i hjemmet, at du i forvejen har nok at gøre med at gå på arbejde og tjene til livets ophold. Gud venter på dig! Du er sendebud på Kristi vegne. Jesus gav sig selv for sjæles frelse. Vi må give os selv for at redde mennesker. Og bøn er en mægtig virkende kraft!

Jeg har selv oplevet, at efter jeg indviede mig 100% til Jesus og gav Ham mere af min tid, får jeg tiden tilbage med renter og renters rente. Alle de daglige gøremål skrider meget lettere fra hånden end før.

Når jeg går på indkøb, leder Herren mig til at købe de rigtige ting til de rigtige priser.

Forholdet til mand og børn bliver meget bedre, så man sparer tid og kræfter, når man ikke har konflikter. Jesus hjælper i småt og stort, når vi søger Hans rige først.

Hvis flere af os ville starte små bedegrupper i vore hjem, ville vore hjem blive velsignet på en speciel måde. Vil du gerne tjene Herren i bøn, så søg Ham alene, men prøv også på at finde en eller to søstre mere, du kan bede sammen med.

Når vi læser evangelierne igennem i Bibelen, ser vi, at kvinderne var med overalt, hvor Jesus og disciplene gik. Det skal ikke undre mig, om de hjalp med at lave maden og vaske op, sørge for vask og andre ting på de mange, lange vandringer, Jesus og Hans disciple havde rundt i landet. De gik til Jesus med deres ønsker og bønner, og Han svarede dem og hjalp dem.

De lyttede

Når der var samlinger af forskellig art både på Jesu og Paulus' vandringer, læser vi om, at kvinderne var de første til at lytte. De var med ved graven, da Jesus blev korsfæstet. De var med som de første ved opstandelsen. De åbnede deres hjem for evangeliet. De syede til de fattige, og de var med i bønnemøderne. Jeg tror, alle kristne kvinder kan indvie sig til en speciel bønnetjeneste. Jeg har været med til at starte mange bedegrupper, og der er altid flest kvinder, der melder sig. De har måske mere tid end mændene, men jeg tror også, Gud kalder mange kvinder ind i denne følsomme tjeneste.

Der er også mange mænd i denne tjeneste, mænd, som har set, at det ikke er alle de mange aktiviteter, der redder mennesker, men at der må lægges en grund for alle tjenester gennem bønnen.

Det ringe bliver ophøjet

I Esters bog ser vi, hvordan dronning Ester fik en speciel tjeneste med at gå ind for kongens ansigt for at gå i forbøn for sit folk.

Inden den tid, og inden Ester blev dronning, var hun en lille ukendt pige. Men efter en lang skole og uddannelse blev hun en konges brud. Gud havde en bestemt hensigt med at ophøje Ester til dronningeværdighed. Hun skulle redde sit folk ved at gå i forbøn hos kongen.

Der var en tid, hvor Ester var lidt bange for at gå ind i denne tjeneste, og da siger Mordokaj, hendes plejefar, noget til Ester, som har talt meget til mit eget hjerte: (Est. 4:14)

»Nej, dersom du virkelig tier ved denne lejlighed, så kommer der andetstedsfra hjælp og redning til jøderne, men du og din slægt skal omkomme. Hvem ved, om det ikke netop er for sligt tilfældes skyld, at du er kommet til kongelig værdighed?«

Da Ester hørte det, kaldte hun sammen til bøn og faste, og hun var selv villig til at hellige sig forbønnens tjeneste på en særlig måde.

Jesus har frelst os og reddet os ud af mørkets magt og sat os ind i lysets rige. Men vi har en hellig pligt til at gå i forbøn for vort folk og for vore menigheder. Hvem ved, om det ikke netop er derfor, vi er kommet til kongelig værdighed! Vi er udvalgt til at være en Konges brud, og det indebærer pligter. Hvis vi vægrer os, kan vi meget let tørre ind og sygne hen som kristne. Dem, der involverer sig i tjenesten for andre menneskers redning og frelse, bliver selv bevaret brændende.

Der står om Ester, at hun efter bøn og faste iførte sig det kongelige skrud og trådte ind i den indre gård i kongens palads, mens kongen sad på sin kongetrone.

Da kongen så dronning Ester, fandt hun nåde for hans øjne, og kongen rakte sit gyldne scepter frem mod Ester. Det var et tegn på, at hun var aksepteret af kongen og frit kunne tale med ham om det, der lå på hendes hjerte. Kongen kunne ikke stå for hende, og han sagde til hende:

»Hvad fattes dig, dronning Ester, og hvad er dit ønske? Om det så er halvdelen af riget, skal du få det.« (Est.5:3)

Vi, som er kommet til tro på Jesus som vor Frelser og Herre, må dagligt tage vort kongelige skrud på, iklæde os Kristi renhed og retfærdighed og med frimodighed gå ind for Guds trone:

»Så lad os træde frem med et oprigtigt hjerte, i troens fulde vished, bestænkede på hjerterne, og derved rensede fra en ond samvittighed,« (Hebr. 10:22)

Gud kan ikke stå for os, når vi kommer frem for Ham i vort kongelige skrud, rensede i Jesu dyrebare blod. Han siger til os:

»Tal frit frem! Hvad ønsker du? Om det så er det halve kongerige skal du få det!«

Guds kærlighed til os i Kristus Jesus er så stor, at der vil ske undere i vor hverdag, når vi vover at indvie os til bøn og forbøn.

Vi må urokkeligt holde fast ved håbets bekendelse. Jesus har lovet, at når vi beder om noget efter Hans vilje, skal vi få det.

Lad os holde fast ved det. Der behøves udholdenhed for at gøre Guds vilje og opnå det, der er forjættet, siger Hebræerbrevet.

Vi skal leve af tro og bede i tro uden at blive modløse og trætte. Lad os som lemmer på Kristi legeme rette de slappe hænder og de kraftløse knæ og begynde at træde lige spor med vore fødder, så den del af Kristi legeme, kvindesiden, som i mange menigheder har været lammet, må helbredes.

Jeg har set og har stor tro på, at kvinder, som er stærke i Ånden, kan vende op og ned på deres hjem og menigheder ved stadig, udholdende forbøn, bøn og lovprisning.

Vi kan redde vort land, og selv om vi endnu ikke har set de store resultater, og det til tider ser ud, som om Jesus er tavs, så vil vi som den kananæiske kvinde blive ved at trænge os på hos Gud.

Vi vil kaste os ned for Herren og råbe: »Herre, hjælp os!«

Og Herren vil svare ved at give os det, vi beder om i Hans navn!

En mægtig revolution

Der er ikke noget at sige til, at mange var chokerede over Jesu opførsel, når Han ligestillede mænd og kvinder. Det var en mægtig revolution i datidens verden, at en mand satte sig ned og talte med en kvinde og underviste hende.

Rabbinerne sagde, at hellere måtte de hellige skrifter brændes, end en kvinde skulle undervises i dem. De havde aldrig kvindelige elever. Kun mænd og drenge blev undervist.

Jesus brød med de kulturelle normer, så det gav genlyd i hele den daværende verden af stolte mænd, og bl. a. derfor hadede farisæerne Jesus.

Da kvinderne opdagede, at der her var en mand, som regnede dem for at være mennesker på lige fod med mændene, fulgte de Ham overalt. De elskede Ham, fordi Han elskede dem.

Jesus brød ikke blot med menneskers opfattelse af kvinden. Han brød med Satans løgn om kvinden.

Det har været og er til alle tider Satans tricks at få kvinderne til udelukkende at regnes som :

Sex-objekter, udelukkende skabt for mændenes skyld,

Dem, der føder og passer børnene (dengang og nu i mange hedske lande helst drengebørn)

Dem, der ikke skal være med i offentlige forsamlinger og ytre sig.

Dem, der ikke har samme værdi som manden. Blot skabt for at tilfredsstille ham.

Alt dette havde Satan fået flettet ind i de daværende religiøse opfattelser, og det er det samme, vi ser i dag indenfor de falske religioner. Hvorfor?

Fordi Den Onde ved, at Gud har udtalt efter syndefaldet, at

kvinden skal sejre over ham og blive genindsat i sin stilling på lige fod med manden, når det gælder at herske over jorden på den måde, som Gud bestemte det i Edens have.

Guds autoritet

I Edens have havde Gud autoritet og var den, der regerede. Han havde skabt alt, hvad der var at se omkring Adam og Eva. Men Gud gav denne autoritet videre, ikke blot til Adam, men til Adam og Eva sammen!

Efter at Adam var skabt, så Gud, at han manglede noget. Han kunne ikke være ene som mand. Derfor skabte Gud, Eva, kvinden, mandinden, som skulle være hans medhjælp og udfylde det, der manglede.

Mærkeligt nok står der ikke noget om, at Eva havde nogle mangler!

Ofte ser man, at det er svært for en mand at være alene, men en kvinde kan bedre klare sig uden manden.

Gud har udstyret kvinden med så mange fine hjælpemekanismer, at vi forstår, hvor værdifuld, hun er.

Det er det billede, Satan hele tiden vil ødelægge, så den autoritet fra Gud, som manden og kvinden fik sammen, bliver ødelagt. Når Guds menighed i mange år har haft kvinderne siddende uvirksomme, har Guds autoritet kun virket på halv kraft eller mindre.

Nu ved dagenes ende har Jesus genoprettet forholdet ved at gøre os alle til KONGER OG PRÆSTER med sig og givet os magt og autoritet over hele fjendens hær.

Det var dette, Jesus demonstrerede, og det var bl. a. dette, der chokerede farisæerne.

De jødiske rabbinere og de græske mænd tog aldrig deres hustru med ud, og det var helt uhørt, at piger og kvinder skulle undervises.

Da Jesus kom på besøg hos Marta og Maria, vakte det helt sikkert stor forargelse. Men at Maria sad ved Jesu fødder og tog imod undervisning, var uhørt.

Når Marta blev forarget over, at hendes søster ikke hjalp hen-

de med det huslige, var det ikke blot almindelig forargelse, men hun var sikkert skamfuld over, at hendes søster så frimodigt satte sig ved en mands fødder og tog imod undervisning!

Maria var en Jesu discipel, der ligesom Paulus ved Gamaliels fødder, sad som discipel og blev regnet som sådan af Jesus. Jesus sagde noget i retning af:

»Marta, sådan skal det være! dette er Guds vilje.

Du skal ikke gøre dig bekymring og uro, fordi Maria sidder ved mine fødder og tager imod undervisning og gør dette så frimodigt. Sådan ønsker Gud, det skal være! Du skal ikke skamme dig eller forarges på din søster, fordi hun ikke blot er huslig og tjenende.«

Det var også Jesu indstilling til kvinderne, der gjorde, at de kom løbende med deres børn for at få dem velsignet af Jesus.

Disciplene prøvede forgæves at jage kvinderne bort, fordi det var uhørt, hvad de gjorde.

Men Jesus underviste dem igen om Guds fuldkomne vilje om både mænd, kvinder og børn. Ingen skulle jages væk. Alle, der kom til Jesus, blev modtaget med lige stor kærlighed og respekt. Da den blodsottige kvinde kom skælvende til Jesus, var der en grund til hendes forsigtighed og frygt. Hvis der var mænd, der opdagede, at hun rørte ved Jesus, kunne hun risikere at blive jaget bort. Netop derfor standsede Jesus op. Han demonstrerede igen, at han ville løfte kvinden i anseelse. Han gjorde ekstra meget ud af denne lille forsagte kvinde.

Da farisæerne bragte kvinden, som var grebet i hor, til Jesus og ville stene hende, viste Jesus igen sin kærlighed endda til en dybt falden kvinde. Han fordømte hende ikke som det var almindeligt dengang. Han tilgav hende, og mændene var nødt til at liste bort en efter en, fordi Jesus kendte deres ømme punkter og afslørede, at de var ligeså store syndere som kvinden.

Hvilken underfuld Frelser vi har!

Disciplene lærte Jesu syn på kvinden at kende, fordi de vandrede med Ham hver dag.

I judaismen var det ikke tilladt en kvinde at afgive vidneforkla-

ring i nogen som helst sag. Hendes vidneudsagn blev ikke regnet for noget eller taget gyldigt.

Nu begyndte kvinderne, som var kommet til tro, at vidne frimodigt om Jesus.

Jesus understregede kraftigt, at dette var og er Guds vilje, da Han sendte Maria til brødrene som det første vidne om opstandelsen.

Alle de gamle religioner måtte lære at bøje sig for Guds vilje og bryde med al lovtrældom og gamle overleveringer.

Paulus under de nye forhold

Det må have været meget svært for Paulus. Han havde aldrig været sammen med Jesus personligt, men han havde fået en stor åbenbaring af Jesus på Damaskusvejen.

Han havde før været med til at slå de kristne ihjel på grund af alt det nye, de bragte ind i samfundet. Efter at han selv havde mødt Jesus og var blevet født påny og undervist, blev han en stor apostel, som skulle undervise alle de nye menigheder i, hvordan man opførte sig i Guds hus.

Pludselig var kvinderne frie til at være med i møderne sammen med deres mænd. Det var meget svært for mange at administrere så megen frihed. Kvinderne var vant til kun at sidde derhjemme på gårdspladsen og i husene og sludre sammen med deres veninder og børnene. Nu blev de i troen på Jesus Kristus løftet op til en helt ny livsstil. Det er ikke underligt, at Paulus var nødt til at give nogle meget stærke retningslinjer for menighedsliv for at kunne styre alt dette nye.

Mange kvinder gik sikkert over gevind. De skulle lære at bruge deres frihed.

Mange mænd var sikkert også usikre på, hvordan deres hustruer opførte sig i en stor forsamling.

Da Jesus overgav evangeliet og undervisningen af menigheden til sine disciple, var det et enormt ansvar, Han betroede dem. Vi må være meget lykkelige i dag over, at de efterlod de hellige skrifter, Bibelen, til os, så vi ud fra dem kan se, hvordan vi også i dag skal leve efter Guds fuldkomne vilje.

Vi må studere skrifterne og bede Helligånden om at levendegøre dem for os.

Helligånden stadfæster Guds vilje

Vi har set, hvordan Gud, vor himmelske Fader, har tilgivet kvinden og helt fra 1. Mosebog har givet hende frihed og løftet hende op på den plads, Han selv havde bestemt hende til fra skabelsen af. Ved tro fik Sara i sin alderdom lov til at føde løftessønnen Isak, som skulle blive stamfader til Jesus, vor frelser. Hun blev kaldt herskerinde og skulle leve i tro til Guds løfter.

Jesu vilje

Jesus har vist os Guds store kærlighed og omsorg for kvinden. Det ser til tider ud, som om Jesus på en særlig måde vil understrege, at kvinden er sat i frihed til at tjene og vidne om Messias. Han brugte en kvinde som evangelisten, der vandt en landsby for Guds rige, og Han brugte en kvinde, en stor synder, som var frelst af nåde, til at gå med glædesbud til de tolv udvalgte apostle!

Helligåndens vilje

I Aposlenes Gerninger 1. kapitel understreger Jesus endnu en gang, at alle, som tror på Ham, ved Helligåndens kraft skal være Hans vidner:

»Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine VIDNER både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.« Ap.Ger. 1:8.

På den tid var en kvindes ord ikke særlig gyldigt som vidne. Disciplene tænkte måske ikke over, at Jesu løfte om Helligånden også var beregnet på kvinderne, men alle var forsamlede

med hverandre på pinsedagen, både mænd og kvinder, unge og gamle.

Da kom Guds vældige åndepust ind over forsamlingen

Guds Helligånd fyldte hele huset, hvor de sad. Og på et øjeblik jævnedes Guds mægtige kraft alle de skillevægge ud, som mennesker havde bygget op mellem hverandre. Gud tog magten over deres tunger!

Da mennesker i egen kraft ville bygge Babelstårnet og herliggøre deres eget navn, forvirrede Gud deres tungemål, så de ikke kunne forstå hverandre, og deres menneskeværk måtte stoppes. På pinsedag tog Gud magt over de troendes tunger og smeltede dem sammen til en enhed, som skulle herliggøre Guds navn! Der havde indtil da været store forskelle mellem:

de rige og de fattige,
de unge og de gamle,
trællene og de frie,
sønnerne og døtrene,
mændene og kvinderne.

Men her blev de alle sat i frihed til at prise Gud og profetere! Hvilken genoprettelse!

Prøv at høre, hvad apostlen Peter siger, da de omkringstående kom ilende til på grund af støjen og troede, at de kristne var fulde:

»Her opfyldes det, der er talt ved profeten Joel:

»Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød; og jeres sønner og døtre skal profetere, og jeres unge skal se syner, og jeres gamle skal drømme drømme. Ja, endog over mine trælle og mine trækvinder vil jeg i de dage udgyde af min Ånd, og de skal profetere.«
Ap.G.2:17-18. Denne profeti var profeten Joel altså kommet med allerede i Det gamle Testamente. Og nu gik den i opfyldelse. Jeg er så glad for, at Guds Ånd nævnte de forskellige grupper så tydeligt!

Når Helligånden kommer over os, forsvinder alle forskelle mellem mænd og kvinder. Da har vi ingen problemer med at have

gensidig respekt for hinanden. Da ønsker vi blot at gøre Guds vilje og leve efter den orden, Han har sat. Da bliver mænd til mænd efter Guds hjerte og tager deres ansvar som hovedet i familien på en ydmyg, stærk måde. Da tager kvinderne på en naturlig måde deres ansvar som medhjælpere på en ydmyg, stærk måde.

Problemerne kommer ind, når Helligånden ikke får lov at fylde os, og det menneskelige kommer op i os. Der, hvor vi vil skabe os et navn som i Babel, er det hovmodet, der regerer. Da bliver mænd bange for, at kvinderne skal blive for dygtige, og kvinderne bliver bange for, de ikke får deres meninger frem. Når Helligånden fylder os, har vi lyst til at herliggøre Guds navn. Da er vi villige til at blive brugt af Gud, uanset hvilken måde det er på, blot vi må være Hans vidner og tjene profetisk. Vi ønsker blot, alle får øje på Jesus.

Gaverne

Helligånden fylder os med alle sine herlige gaver. Når Gud har brug for et vidne til at udføre en bestemt tjeneste, virker Helligåndens gaver gennem Hans folk, uanset køn, race, intelligens eller rang. Ånden bruger den, Han vil:

»Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave.« 1. Kor. 12:11.

Vi har som kvinder lov til at lade os fylde af Ånden, lade os bruge af Ånden, vidne i Åndens kraft, udføre mirakler og undere og tegn i Åndens kraft og profetere og tale i nye tunger i Åndens kraft. Alle Helligåndens gaver kan virke gennem en kvinde. Helligånden vil selv give os frimodighed.

Dette gik rigtigt op for mig engang i Afrika.

Der kom en kvinde til min dør og satte sig ude på verandaen. Hun var meget syg og bad om medicin. Jeg vidste, hun kaldte sig en kristen, men hun var ikke trofast i kirken, og hun var passiv i at tjene Gud. Mens jeg sad og hørte om alle hendes mange problemer, talte Helligånden til mig. Han gav mig et kundskabsord om kvindens situation. Jeg sagde til hende:

»Kære ven, du bliver ikke rask, så længe du bedrager Gud. Du bedrager også mig, ved at lade som om du er kristen og vil have medicin af mig. Du har været hos troldmanden og fået medicin!« Det var farligt at blande almindelige lægemidler med troldmedicin, og hvis afrikanerne havde fået troldmedicin og følte sig rigtig dårlige af det, kom de ofte til os. Hvis nogen da døde af troldmedicinen, kunne vi få skylden for dødsfaldet, så det var en meget alvorlig sag. Man behøvede virkelig Guds visdom. Kvinden protesterede. Hun havde ikke været hos troldmanden. Da sagde Helligånden til mig: »Hun har en pose med okkult medicin i en rem om halsen under sit tøj!«

Jeg sagde dette til kvinden, og da brød hun sammen. Jeg fik hende til at tage posen frem og sagde til hende, at hvis hun ville bekende sin synd for Herren og frasige sig alle Djævelens gerninger og væsen, ville jeg bede for hende, og Gud ville rense hende i Jesu blod.

Det var hun villig til. Da vi havde bedt, kom Guds kraft over hende, og hun var helbredt i samme stund. Jeg var selv overvældet over Helligåndens kraft og priste Gud for Hans visdom. Kvinden blev døbt i vand og døbt med Helligånden kort tid efter. Det hele skete på meget kort tid.

En dag skulle hun ud for at vogte sin mark langt fra hjemmet og kirken. Hun drog sin vej med glæde, sund og rask.

Da hun en nat lå derude og vogtede marken, så ingen dyr kom og spiste afgrøderne, hørte hun et barns gråd et stykke der fra. Hun skyndte sig efter lyden og fandt en stor dreng ligge og vogte sin fars mark. Drengen var meget syg og havde høj feber, men han turde ikke forlade marken, for hans far var meget streng. Min lille veninde, som selv havde oplevet Guds kraft så stærkt, sagde da til ham:

»Jeg tror på, at Jesus kan hjælpe dig, hvis jeg beder for dig.« Drengen ville gerne have forbøn, efter at hun havde fortalt ham om, hvordan hun selv havde fået hjælp fra Gud.

Hun bad en enkel bøn for drengen, og Helligåndens gave til helbredelse virkede med det samme. Drengen blev helt feberfri fra samme stund.

Da jeg hørte det, måtte jeg prise Gud. Jeg forstod, at hos Gud er der ingen forskel, og der behøver ikke gå mange år, før man er værdig eller udlært til at vidne eller bruge de løfter og gaver, Gud har givet dem, der tror.

Vi skal indvie os meget mere til Jesus, og bede Ham bruge os som vi er, til at vidne og udføre Hans gerninger blandt mennesker, som trænger så hårdt til hjælp.

Vi skal bede Gud om, at vi må få lov at bære Åndens frugter, kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmødighed og afholdenhed. Det skal være en naturlig frugt af, at vi er fyldt med Helligånden.

Og Åndens gaver er til alle, som tror på Jesus, både mænd og kvinder:

»Og disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske.«
Mark. 16:16-18.

Helligånden stadfæstede på pinsedagen det, som var Guds vilje fra begyndelsen. I dag vil Gud igen udgyde sin Ånd over dem, der åbner sig og lader sig fylde, og vi skal gøre Jesu gerninger og Helligåndens gerninger som i den første menighed.

Lad dig fylde af Ånden!

Paulus bringer genoprettelse

På samme måde som Gud, Jesus og Helligånden bringer genoprettelse til kvinderne, gør Paulus, når han går ind i det store arbejde og det store ansvar, som det er at bygge menigheder. Hvis vi ikke havde haft Paulus' undervisning og alle hans dejlige breve om, hvad vi har fået gennem troen på Jesus Kristus, var vi meget fattige som kristne, når det gælder viden. Jesus har ved Helligånden åbenbaret mange ting for Paulus, som er en ubeskrivelig hjælp for os.

Mange mener, at Paulus var kvindehader, og på grund af det er der mange kvinder, der er eller har været vrede på Paulus og hader ham.

Det har medført, at mange kvinder overfører denne vrede på alle mænd og især på deres egne mænd, og det er en stor synd, som virker nedbrydende både på hjem og menighedsliv.

Jeg har selv været igennem mange kvaler på grund af Paulus' ord, og jeg undrede mig dengang over, at hans undervisning skulle med i Bibelen. Jeg beder nu Gud om tilgivelse for dette af hele mit hjerte.

Hvad skulle vi have gjort uden Paulus? Jeg bliver så velsignet af at læse hans breve, at jeg må takke Gud for ham gang på gang. Prøv at lægge mærke til, hvordan han i løbet af 2-3 vers kan udtrykke så megen rigdom og kundskab, at det kun kan være åbenbaret ham ved Helligånden, og han har fået nåde til at give det videre på skrift.

Respekt for kvindelige medarbejdere

At Paulus ikke har noget imod at arbejde sammen med kvin-

der, og at han viser dem stor respekt, læser vi om i Romerbrevet 16:1-2, hvor han sender Føbe som hjælper til en menighed: »Jeg anbefaler jer Føbe, vor søster, der er menighedstjenerinde i Kenkreæ, for at I må tage imod hende i Herren, som det sømmer sig for de hellige, og hjælpe hende med alt, hvori hun kommer til at trænge til jer; thi hun har været en hjælp for mange og for mig med.«

Hvilken oprejsning til en kvinde på den tid!

Paulus skrev det sikkert så udførligt, fordi han ville være sikker på, at menighederne tog imod Føbe som en ligestillet medarbejder. De var ikke vant til at have kvindelige medarbejdere, som skulle behandles efter »Jesus-principperne«.

Paulus skriver udførligt til menigheden om, hvordan det nu bør være, når de er i Herren,- og hvad der sømmer sig for de hellige! Det er en helt ny livsstil, Paulus her underviser dem i at leve. Det er også fint af Paulus at indrømme, at han, som er en apostel og har fået mange store åbenbaringer, har fået hjælp af Føbe.

I vers 3 sender Paulus en hilsen til et meget usædvanligt ægtepar, han har stor respekt for og kærlighed til:

»Hils Priska og Akvila, mine medarbejdere i Kristus Jesus, som jo har vovet deres hals for at redde mit liv. Dem takker ikke alene jeg , men også alle hedningernes menigheder.«

På den tid var det uhørt at nævne en kvinde først, når man sendte hilsen til et ægtepar. Men mange mener, Paulus nævnte Priskas navn først i alle disse hilsener, fordi hun sammen med sin mand var en agtet underviser i Guds ord blandt hedningerne. En tid arbejdede Paulus sammen med dette ægtepar som teltmagere, mens de forkyndte evangeliet.

I Ap. Ger. 18:18 læser vi om, at Priskilla og Akvila var med på Paulus' missionsrejse, og i 1. Kor. 16:19 bringer Paulus hilsener fra alle menighederne samt fra Priskilla og Akvila tillige med menigheden i deres hjem. Så de havde altså startet en menighed hjemme, hvor de lærte mennesker »Guds vej«.

At Paulus hele tiden nævner begge ægteparrets navne, viser, at han havde stor respekt for Priskilla.

Da han skrev sit 2. brev til Timoteus, sender han også en speciel hilsen til Priska og Akvila.(4:19)

At både Priska og Akvila underviste i Ordet, ser vi i Ap. Gern. 18:24, hvor der står:

»Men en jøde ved navn Apollos, der stammede fra Aleksandria, en veltalende mand, som var kyndig i skrifterne, kom til Efesus. Han var blevet undervist om »Herrens vej«, og brændende i ånden talte og lærte han grundigt om Jesus, skønt han kun kendte Johannes' dåb. Han begyndte også at tale frimodigt i synagogen. Da Priskilla og Akvila hørte ham, tog de ham med hjem og fremstillede »Guds vej« grundigere for ham.

Dette ægtepar må altså have været dygtige til at undervise andre og var respekteret af både Apollos og Paulus.

Højt ansete blandt apostlene.

Junias er en kvinde, så det er sandsynligt, at Andronikus og Junias var et ægtepar, som tjente Herren sammen.

I vers 13 sender han også en kærlig hilsen til Rufus, den udvalgte i Herren, og »hans og min moder«.

Disse vers viser os, at Paulus havde stor kærlighed både til sine mandlige og kvindelige medarbejdere.

Han giver os gang på gang en fantastisk undervisning om, at der ikke er nogen personsanseelse hos Gud, og at der ikke bør være personsanseelse iblandt kristne.

Under TALMUD, jødernes lov, var man under tugtemester. Den var meget hård og skånselsløs, når det gjaldt kvinder. Men Talmud er ikke det samme som Moseloven. Talmud er en lovebog i jødedommen.

Og Paulus kæmpede i virkeligheden for, at jøderne skulle omvende sig fra de gamle overleveringer, fordi Kristus købte alle fri til at være eet.

I Talmud hedder det:

»Lad lovens ord blive brændt hellere end at blive overleveret af en kvinde.«

»Tusind kvinders vidnesbyrd er ikke ligestillet med en enkelt mands.«

»Det er en skam for en kvinde at lade sin stemme høre blandt mænd,--- kvinder er ikke skabt til andet end at føde børn.« Denne indstilling går igen i mange fremmedreligioner i dag, og den har bedrøget generationer også indenfor kristendommen. Når vi ikke lader Helligånden råde iblandt os, er det meget let at falde tilbage til lovtrældom og gamle overleveringer.

Derfor må man i sandhed sige, at Paulus kæmpede for kvindernes ret til at være eet med mændene, efter at de var kommet til tro på Jesus Kristus. Han var en forkæmper for ligeberettigelse, men han ønskede, alt skulle ske med orden og sømmelighed, som det sømmer sig for hellige.

I Gal. 3:26 skriver Paulus:

»Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds børn ved troen. Thi alle I, som blev døbt til Kristus, har iført jer Kristus. Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, **mand og kvinde; thi alle er I een i Kristus Jesus.**«

Smukkere kan det ikke siges. I Kristus er vi nye skabninger. Paulus fortsætter i vers 20:

»Men når I hører Kristus til, da er I jo Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelse.«

Det indebærer et ansvar at være Abrahams afkom: Vi må have tro, og vi må have trosgerninger, ellers er vi dårlige efterkommere af Abraham.

Derfor skriver jeg også denne bog. Jeg vil opflamme alle kvinder til at tjene Herren, tro Ham og gøre gerninger, der er troen værdig. Kvinder, som tjener Herren med en ydmyg ånd og i Kristi kærlighed, kan blive brugt på en fantastisk måde i endtiden, inden Jesus kommer.

Paulus, som er fyldt af Helligånden, gør altså det samme, som Helligånden gjorde på pinsedag: Han udvisker alle skel mellem jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde. I Kristus er vi eet. Men da har vi også det samme ansvar for at få evangeliet ud til hele verden!

Fælles ansvar i hjemmene

Når Guds fuldkomne vilje kommer frem i hjemmene, vil en kristen mand og kvinde udtrykke en meget stærk enhed og gensidig respekt og kærlighed, som vil gøre hjemmet til en lille kirke, hvor Jesus bliver herliggjort.

Når både mænd og kvinder slipper deres mindreværdskomplekser og prøver at løfte hverandre op i kærlighed, vil hjemmet blive det dejligste sted for børnene at være.

Når hjemmene fungerer i Kristi kærlighed og enhed, bliver hjemmet som en »mini-kirke«.

I de menigheder, hvor mænd og kvinder tjener sammen i Guds kærlighed, vil man også opleve, at mennesker vil trives og glæde sig over at være der. Når alle ønsker at være alles tjenere, og al frygt for, at nogen skal blive større og mere værdsat end andre, forsvinder, da kan Gud virke på en fantastisk måde.

Misforståede ord

De ord af Paulus, som har bragt misforståelser, er blevet brugt af mange mænd i tidens løb til at holde kvinderne tavse, og de er blevet brugt af mange kvinder, som ikke ønskede at tage deres ansvar op som medlemmer på Kristi legeme. Den Onde har formået at føre kristne bag lyset med disse ord.

Paulus taler om, at kvinder skal tie i menigheden, fordi de på den tid ikke var vant til være aktivt med i synagogene.

Som før nævnt var der efter både jødisk og græsk lov store skel mellem mænd og kvinder, og nu, hvor der pludselig var plads til, at kvinder kunne være med, skulle de opdrages til at begå sig ret i Kristi menighed.

Min mand og jeg var engang inviteret med til en jødisk fest i synagogen i Nairobi. Vi havde lejet en lejlighed af nogle jøder, og vi var rigtig gode venner med dem, så de ville, vi skulle være med, når deres søn skulle overgå fra at være dreng til voksen. Han skulle selv lære at stå til ansvar for sine handlinger, og han skulle for første gang selv læse højt af bogrullen i synagogen. Det var en meget stor dag for hele familien.

Da vi kom ind i synagogen, blev vi vist op på balkonen, hvor

alle kvinderne sad. De jødiske mænd sad nede i salen, og kvinderne måtte ikke komme derned, og vi måtte heller ikke, fordi vi ikke var jøder.

De gav os »Det gamle Testamente«, hvor alt var skrevet på hebraisk men oversat til engelsk på den modsatte side i bogen, så vi var meget glade for, at vi på den måde kunne følge med, når profeten Esajas skulle læses op dernede i salen.

Vi sad på bageste række på balkonen og havde et godt overblik over salen. Men det var næsten umuligt for os at følge med i, hvad der foregik nede i salen. Kvinderne, vi var blevet placeret sammen med, sad og snakkede og pludrede om alt muligt andet, end det, der foregik i salen! De talte om festen, der skulle være efter højtideligheden i synagogen og om, hvor nervøse de var for drengene, som for første gang skulle læse op af Skriften.

Peter hviskede til mig:

»Kan du nu forstå, hvorfor Paulus sagde, at kvinderne skulle være stille i menighedsforsamlingerne?«

Ja, det kunne jeg. Og jeg kan levende forestille mig, hvordan det har været, efter at så mange jøder blev født påny i løbet af nogle dage og døbt med Helligånden.

Der har været mange spørgsmål, kvinderne gerne ville have besvaret. Det mente Paulus, de kunne få af deres mænd, når de kom hjem. Der behøvedes også megen undervisning, for at de skulle kunne bruge Åndens gaver og bede højt i menigheden. Hvis en af kvinderne var lidt mere fremmelig end andre og havde forstået mere af Guds ord end andre, var det heller ikke godt, at hun begyndte at optræde som lærer deroppe på balkonen! Det ville forstyrre meget, hvis hun begyndte at besvare kvindernes spørgsmål under møderne. Kvinderne kunne heller ikke kommunikere med deres mænd, som sad langt fra dem.

I de uciviliserede områder, hvor vi har virket i mange år, har vi mange gange oplevet, at kvinder, der ikke er vant til det kristne menighedsliv, forstyrrer meget og har svært ved at diciplinere sig under møderne. De taler højt sammen og går ud og ind med deres børn. Under fællesbøn må man til tider lægge en hånd

på deres skulder og fortælle dem, hvordan de skal gøre og specielt, hvordan de ikke skal gøre i Guds hus.

Vi bør være meget taknemmelige for den hjælp, Paulus giver os gennem brevene til menighederne. Og vi må bede Helligånden om visdom til at færdes i stilhed i Guds hus. På den anden side må vi være frimodige, når Gud giver os en tjeneste at udføre.

Det fuldkomne billede

Paulus giver os i 1.Kor. 12 det fuldkomne billede af, hvordan Gud ønsker, menighedslivet skal fungere i Helligåndens kraft. Først underviser han os om Åndens vidunderlige gaver, og fra vers 12 tegner han et fantastisk billede af Kristi legeme:

Vi er alle eet i Kristi legeme, menigheden.

Der er ingen personsanseelse.

Dem, vi synes, der er lidt tilbage eller ringe, kan vi ikke undvære. Hvis ikke de virker med, er legemet handicappet.

I vers 15 er der en beskrivelse af de mennesker, der har mindre-værdskomplekser, og som siger: »Da jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med til legemet.«

De hører alligevel med og er værdifulde og uundværlige.

Hånden dirigerer og er årsag til mange synlige ting, men hvad ville hånden gøre uden de lemmer, den er sat sammen med?

Hvis kvinder mener, de ikke har en åndelig tjeneste at udføre i menigheden, men at det er alle de andre, der er dygtige og brugbare, bør de læse de første 11 vers af kapitlet igennem. Jeg har nævnt dette før men vil gøre det igen, da det er meget vigtigt at huske.

Her tales om Helligåndens gaver, som er givet til både mænd og kvinder.

Her tales om gaver til at tale med visdom,
at tale med kundskab,
at have tro til at helbrede de syge,
at udføre undergerninger,
at profetere,
at bedømme ånder,
at tale forskellige slags tungetale,
at udlægge tungetale.

Alle disse mange, skønne gaver giver Ånden.

Her siger mange: »Jamen, det er til alle de andre, jeg er for ringe.«

I vers 31 står der, at vi alle har lov til at stræbe efter de nådegaver, der er de største!

Det, der er vigtigt, er, at vi lader Helligånden lede os, og det vigtigste er, at vi ønsker at styrke andre troende med det, vi gør, og fremfor alt, at vi vil herliggøre Jesus med det.

Det er alt det, vi gør i egen kraft, der giver os selv og andre problemer. Vi må samarbejde med Helligånden og leve i Guds ord, så er der ingen grænser for, hvad Gud kan bruge et lille menneske til.

»Og selv om øret ville sige:« Da jeg ikke er øje, hører jeg ikke med til legemet,« så hører det alligevel med til legemet.

Der er brug for dig, kære ven! Hvis du er »et øre« på Kristi legeme, er det måske dig, der kan bedømme ånder og begynde at bede, når det er ved at gå galt i menigheden. Det er måske dig, der skal tale med og advare andre, når der er noget, der skurrer i ørerne. Det er måske dig, der kan høre, når nogen er kede af det, selv om de dækker sig under et smil.

Brug din nådegave i Jesu navn.

Hovmod

Der er nogle lemmer, som omtales i vers 21, der siger til andre lemmer: »Dig har jeg ikke brug for.« Der er »et hoved«, som siger til fødderne: »Jer har jeg ikke brug for.«

Disse stakkels hovmodige lemmer på Kristi legeme ved ikke, at når de kapper et lem af eller lammer et lem med deres ord, ødelægger de deres egen tjeneste. Dette gælder både mænd og kvinder.

Lad os være meget varsomme og nænsomme overfor hverandre, og agt hverandre højt i kærlighed, ellers dræber vi vor egen tjeneste og nedbryder Kristi legeme.

Det mest almindelige er dog, at man siger: »Det kan de andre gøre, jeg er ikke god nok, eller jeg har ikke lov at virke med denne gave.«

Derfor sidder mange menigheder fast og kommer ikke videre. Hvis en forstander skal gøre alt arbejdet, bliver han overbebyrdet og træt, og resten af menigheden sidder sløvt hen med hænderne i skødet.

Tilbyd din hjælp! Virk med det, Gud giver dig lyst til at gøre, og du vil opleve, at dine åndelige muskler bliver stærke.

Aksepter dig selv!

Det er så godt, hvad der står i vers 18:

»Men nu har Gud sat lemmerne på legemet, og ethvert af dem således, som han ville.«

Det er en kæmpe stor hemmelighed at akseptere sig selv som kvinde og være naturlig og glad i det, man er. Gud har skabt dig som kvinde. Aksepter det! Han har sat dig netop der, hvor du er. Aksepter det og virk i Jesu navn med al den kærlighed, Helligånden giver dig.

Jeg prøvede i mange år at lave om på mig selv og passe ind i det, som jeg mente, andre forventede af mig.

En dag sagde Peter til mig:

»Kan du ikke bare være den, du er. Det var sådan, jeg blev forelsket i dig, og det er sådan, jeg vil have dig!«

Det gav mig pludselig lys over, at sådan skal det være. Gud er også forelsket i dig præcis, som du er! Andre vil blive glade for at være sammen med dig, hvis du slapper af og er naturlig og virker med de evner og gaver, Gud har givet dig.

De fleste mennesker har en maske på for at se bedre ud i andres øjne, både i hjem og menighed. Men vi vil blive en stor skare af glade mennesker, hvis vi hviler i det, Gud har skabt os til at være.

Da jeg havde mine problemer med, at jeg ikke måtte undervise om Jesus, fordi jeg var kvinde, tænkte jeg til tider:

»Havde jeg bare været en mand, så var det hele meget lettere.« Men Gud viste mig, at netop fordi jeg er kvinde, vil Han bruge mig til at gøre noget, som en mand ikke så godt kan gøre.

Hvor er det vigtigt, at vi er taknemmelige!

Du skal ikke ligne andre. Du skal være den, du er. Stil dig til rådighed for Gud og for mennesker med de nådegaver, Gud har givet dig. Lad ingen, heller ikke dig selv, ringeagte dig, fordi du er kvinde.

Paulus er fantastisk i sin undervisning i dette kapitel, og han løfter os alle op til at være eet i Kristus.

Ringagt heller ikke din mand eller andre mænd. Gud har skabt dem til at være dem, de er, og du er skabt til at ære dem, opmuntre og støtte dem.

Mange kvinder ser ned på deres mænd, og jo mere de ser ned på dem og taler med ringagt til dem og om dem, jo mere sørgelig bliver deres egen udstråling og tjeneste. Jeg tror ikke, Gud kan velsigne en kvindes tjeneste, som Han gerne ville, hvis hun ringagter manden!

»Er der nogen iblandt os, som er mindre ærefulde, og som vi skammer os lidt ved, så skal vi beskytte dem des mere,« siger Paulus.

Er der mænd, der synes, kvinder er mindre værdifulde i tjenester, så står der i vers 24, at det ringe skal have des mere ære, for at der ikke skal være splid i legemet. Vi skal opmuntre hinanden og beskytte hinanden, og vi skal vise samme omsorg for alle lemmer.

»Når et lem lider, lider alle lemmerne med.«

Dette har vi ofte hørt og aksepteret. Men næste halvdel af verset er svært at akseptere, hvis man har lidt hovmod i sit hjerte:

»Når et lem bliver hædret, glæder alle lemmerne sig med.«

Hvis en mand i menigheden er dygtig, er det ikke så svært at glæde sig over, men det kan være svært for en mand at glæde sig, hvis hans kone bliver brugt af Gud, eller hvis en anden kvinde bliver brugt mere af Gud, end mændene gør.

Det er dog en hemmelighed, en nøgle til det fuldkomne, hvis vi alle kan fryde os, når andre bliver brugt og hædret.

Hvis du er sat til at være »kraften i mandens ben«, ses og høres du måske ikke så meget, men du er den usynlige styrke bag mandens tjeneste, så vær det med glæde. Herren skal lønne dig efter din måde at tage det hele på.

Tjenester

Der står til slut i kapitlet, at Gud har sat forskellige tjenester i menigheden. Gud har sat dem der, og vi har ikke lov at lave om på det. Gud ved, hvad Han gør, og Han ved, hvordan Han vil få ære gennem vore liv.

Både mænd og kvinder har fået tildelt tjenester fra Gud. Peter og jeg har ofte talt om, når vi rejser rundt i menighederne i Danmark, at nu er tiden inde, hvor Gud rejser de forskellige tjenester op på en særlig måde.

Apostlene kommer ud i deres rette funktion og bryder nyt land på nye steder.

Profeterne forudser, hvad der vil komme, og de taler frimodigt om det, Gud siger, de skal tale.

Evangelisterne, som vi har så hårdt brug for, vågner, og drager fra by til by med det glade budskab.

Hyrderne, mænd og kvinder, er der stadig mangel på, men vi tror, at også de skal vågne og begynde at tage sig mere og mere af »fårene« i menighederne, så ingen går tabt.

Sande lærere fra Gud vil der også blive flere og flere af, så vi ikke viger fra Guds vilje.

Lovsangerne sprudler nu i deres tjeneste, og de skal blive til flere og flere!

Ingen mennesker kan stoppe disse funktioner, fordi Gud er ved at gøre sin menighed fuldt beredt til Jesu andet komme. Jesus

henter en brud, der er uden plet og rynke, en menighed, der bruger de evner og kræfter, Gud har tildelt hver enkelt.

Når Paulus giver os denne undervisning, er det understreget for os, at han ikke har noget imod kvinder i tjeneste. Han siger ikke først, at vi skal tie i menighedsforsamlingerne, for bagefter at opmuntre os til at være aktive lemmer på Kristi legeme og hige efter de nådegaver, der er de største.

Sig til Jesus i dag, som bruden siger i Højsangen 1:4: »Drag mig efter dig, kom, lad os løbe!«

Det er ikke dig, der skal mase på og bede Jesus komme efter dig og velsigne det, du gør. Gå ind til Ham i dit kammer. Lad Ham løbe foran dig og lede dig. Så vil du juble og glæde dig i Ham, prise Hans kærlighed fremfor vin. Hans kærlighed vil tvinge dig!

Og du skal få lov at fryde dig over, at Gud bruger dig til velsignelse og opbyggelse af Kristi legeme.

Kvindelige lærere

Jeg har haft mange kvaler med, at Paulus ikke ville tilstede nogen kvinde at være lærer.

Jeg vidste, Gud havde kaldt mig til at tale Hans ord. Som 13-årig talte Guds Ånd så stærkt til mig om dette, at jeg ikke nogensinde kan være i tvivl.

Problemet for mig har så været, når jeg talte, om det var som evangelisten, der med sit vidnesbyrd og sin glæde over Jesus som sin frelser, jeg talte, eller som profeten, der fik budskaber fra Gud ved Helligånden, eller som lærer. Jeg har ofte syntes, at alle tre ting har virket i mit liv, og jeg har været meget bange for, at det, jeg sagde, skulle være undervisning, da jeg jo ikke måtte være lærer.

Jeg har måttet sige til Gud:

»Far, du ved, jeg ikke vil gøre noget forkert! Jeg vil for alt i verden ikke gøre dig ked af det eller være ulydig mod dig. Når du vil, jeg skal tie, vil jeg tie, om det så skal være i årevis, og når du vil, jeg skal tale, vil jeg tale, om så hele verden går imod det. Du må stoppe mig og forhindre mig i at sige noget, hvis jeg midt i min iver går hen og bliver en lærer!«

I Afrika blev Peter og jeg kaldet til at undervise på en bibelskole for præster og ældstebrødre.

Da vi kom derop, blev jeg noget betænkelig. Der var en meget stor forsamling af mandlige ledere fra hele Tanzania på kurset, og vi skulle undervise dem i tre måneder! Vi var nødt til at skiftes til at undervise, da de havde ønsket det således, og da der skulle undervises både formiddag og eftermiddag, kunne Peter ikke overkomme det alene.

I den første time jeg havde, begyndte jeg med at give dem mit personlige vidnesbyrd, og bagefter sagde jeg:

»Jeg er jo kvinde, og derfor vil jeg også gerne fortælle jer, hvordan Gud kaldte mig til at forkynde Ordet.«

Jeg var lidt undskyldende og usikker overfor alle disse mænd, men alligevel følte jeg Guds Ånd meget stærk i mit hjerte.

Pludselig rakte en af præsterne hånden i vejret og bad om ordet.

»Mama,« sagde han, »du behøver slet ikke stå og undskylde, at du er kvinde. Du behøver ikke holde dig tilbage. ALT, hvad du har på hjerte, vil vi, du skal give os. Vi er sultne efter undervisning, og der er så mange kvinder, der har været med til at starte missionsstationer her i vort land, så vi har dyb respekt for kvinders tjeneste. Vil du ikke godt fortælle os, hvad Gud har givet dig til os!«

Det gav mig frimodighed. Peter og jeg arbejdede for højtryk i tre måneder med at undervise i Guds ord, og Herren virkede med. Gud lod sin Helligånd falde på mange af vore møder, så Gud havde åbenbart heller ikke noget imod, at vi begge to underviste.

Flere år senere var vi i Danmark, og jeg skulle tale ved et stævne, hvor der var et par tusind mødedeltagere. Også der begyndte jeg med at undskylde, at jeg var kvinde og forsikrede tilhørerne om, at det, jeg havde på hjerte, var noget, Gud havde vist mig. Efter mødet mødte jeg vor ældste søn.

»Mor,« sagde han, »du må aldrig undskylde, at du er kvinde, når du skal tale Guds ord. Du er en forkynder på samme måde som mændene, Gud har kaldet dig til tjeneste, og du skal være frimodig!«

Det løste også noget indeni mig.

Når jeg har været lige ved at gå i stå, har Peter opmuntret mig utrolig meget, og jeg er meget frimodig, når han er med til møderne, hvor jeg har talt.

I alle disse tre tilfælde ligger der en dyb hemmelighed, som Gud en dag åbenbarede for mig. Jeg vil gerne fortælle om den dag, ikke for at retfærdiggøre mig selv eller andre kvinder, men for at opmuntre dig, som har de samme kvaler, med at tale Guds

ord, som jeg havde. Jeg vil også fortælle det for mændenes skyld, for at lade dem forstå, hvilket ansvar de har.

Æslet

Vi var samlede til en prædikantkonference, hvor der blev talt om at tjene Herren med iver. Lederen spurgte efter indledningen, om der var nogen, der havde noget specielt på hjerte med hensyn til, hvordan vi bedre kunne nå Danmark med evangeliet. Jeg havde slet ikke tænkt mig at sige noget, men jeg fik pludselig den tanke, at hvis der kom flere kvinder igang med at virke og vidne, så kunne vi nå meget længere, end vi hidtil havde gjort. Det brændte mere og mere i mit hjerte, at jeg skulle tale til brødrene om dette. Men jeg kom i kvaler endnu engang, og jeg sagde til Gud i pausen:

»Herre, du ved, hvordan jeg har det. Kan det bringe frugt for dit rige, at jeg siger noget om kvinders tjeneste, så vil jeg gøre det. Men hvad skal jeg sige? Du må give mig ord, hvis du vil have noget frem om dette.«

Pludselig kom der en beretning til mig fra Bibelen. Den stod lyssende klart for mig, og jeg blev selv meget glad over det, Gud viste mig.

Jeg så for mig Jesus, der skulle drage ind i Jerusalem for at blive korsfæstet og lide døden for os. Han skulle ind for at sejre over Djævelen og bringe evig forløsning til os små mennesker, og Han skulle ind for at herliggøre Guds vidunderlige navn.

Da Jesus og Hans disciple nærmede sig Jerusalem, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem:

»Ga hen i landsbyen lige foran jer, så vil I straks finde et æsel, som står bundet med et fæl hos sig. Løs dem og før dem til mig. Og hvis nogen siger noget til jer, skal I svare, at Herren har brug for dem, så vil han straks lade jer få dem.« Mat.21:1-3.

Pludselig kunne jeg se, at det var disciplene, der skulle sendes hen for at løse det æsel, der skulle bære Jesus ind i Jerusalem. Jesus kunne være gået til fods, men det måtte ske, som profetordet havde sagt i Zak. 9:9:

»Fryd dig såre, Zions datter, råb med glæde, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig. Retfærdig og sejrrig er han, ydmyg, ridende på et æsel, på en asenindes føl.«

Disciplene gjorde nøjagtig, som Jesus havde pålagt dem. De løste føllet, førte det til Jesus, og Han brugte det til at fuldbyrde det profetiske ord. Ikke for at føllet skulle ses og tiljubles, men for at Jesus i ydmyghed og styrke kunne komme ridende ind i Jerusalem og blive æret og herliggjort.

Pludselig kunne jeg se, at det også i dag er disciplene, der skal løse kvinderne ud til tjeneste for Jesus. (De skal for den sags skyld også løse mændene, men netop nu var det levende for mig ved Helligånden, at kvinderne skulle løses af disciplene).

Mange kvinder står bundne og venter bare på at blive løst ud til tjeneste for Jesus. Men der må være disciple, der opmuntrer dem og giver dem muligheder for at bære Jesus frem.

Derfor havde jeg følt mig fuldstændig fri og glad i tjenesten i Afrika, når mændene havde bedt mig undervise. Derfor blev jeg løst hver gang min mand og mine store sønner opmuntrede mig til at være frimodig. Derfor følte jeg mig tryk, hver gang en ældstebroder i Afrika eller andre steder bad mig om at tale. Det er en meget stor hemmelighed.

Paulus sagde i 1. Tim. 2:12:«

Jeg tillader ikke nogen kvinde at optræde som lærer.

Ingen skulle tilrane sig en autoritet, de ikke havde. Paulus ville, at kvinderne skulle leve i stilhed og have en opførsel, der var kristenlivet værdig. Ingen kvinde skulle byde over manden og undervise ham om vejen på en dominerende, sjælelig måde. Men Paulus havde ikke noget imod, at kvinder underviste i Guds ord, når Helligånden ledte dem til det. Det ser vi mange eksempler på i Bibelen.

Han taler på en meget fin måde om kvinderne til sin medarbejder Timoteus i 2.Tim. 1:5:

»Jeg er jo blevet mindet om din oprigtige tro, den, der først boede i din mormoder Lois og din moder Eunike og nu - det er jeg vis på - også bor i dig.«

At Timoteus' moder og mormoder har undervist Timoteus i Ordet, er der ingen tvivl om, og Paulus var lykkelig for disse to kvindelige lærere, og han opmuntrer Timoteus til at efterfølge den tro, som de to kvinder havde oplært ham i.

Paulus understreger dette for os i 2. Tim 3: 14-15, hvor han siger til Timoteus:

»Du derimod, bliv ved det, som du har lært og er blevet overbevist om. Thi du ved, hvem de er, du har lært det af, og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus.«

Paulus viser os her, at det er vigtigt for Timoteus at blive i den oplæring, hans moder og mormoder har givet ham. Han fortsætter i vers 16 i samme forbindelse:

»Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at rettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds- mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.«

Der var engang en lære fremme om, at mødre ikke havde lov til at undervise deres børn i den kristne tro, hvis faderen nægtede hende det. Hun skulle underordne sig sin mand, og hun havde ikke lov at være åndelig lærer for sine børn. Der blev skrevet bøger om, at det altid var manden, der skulle undervise sine børn i troen.

Dette gjorde mig både vred og ulykkelig, fordi det bandt kvinderne i stedet for at løse dem til at lede deres børn til Kristus. Timoteus' fader var græker og troede ikke på Jesus, så vidt vi ved, men Paulus understreger, at det er Timoteus' moder og mormoder, der har undervist Timoteus.

Hvis man ikke fortæller sine børn om Jesus, hvem skulle da være nærmest til at gøre det?

Jeg har ofte været alene med vore børn i flere dage, mens de var små. Det var da det naturligste af verden at læse og bede med dem hver dag og oplære dem i troen. Det må være den største byrde, vi har for sjæles frelse, at vore børn kommer med til himmelen. Det er vort ansvar at undervise dem.

Vi havde engang en prædikant på besøg i vor menighed i Blåhøj i den periode, hvor jeg havde mine store kvaler med at tale Guds ord. Han var fyldt med Guds Ånd og talte Guds ord med stor frimodighed og inspiration. Under hans prædiken tænkte jeg:

»Jeg vil bede den mand om forbøn, for han kender ikke mig og ved ikke, hvem min mand er. Han må kunne fortælle mig, hvad jeg skal gøre, og om jeg har lov til at tale Guds ord.« I eftermødet gik jeg frem til forbøn og fortalte ham, at Gud havde kaldet mig til at tale Ordet, men at jeg havde det forfærdeligt, fordi jeg ikke kunne finde ud af, om jeg havde lov til det ifølge Bibelen, og jeg turde heller ikke grave det ned, som Gud havde givet mig.

Han løste meget for mig, idet han sagde:

»Jeg tror på, at hvis Gud har kaldet dig til at tale Hans ord, og Helligånden maner dig til at gøre det,- din mand giver dig frihed til at gøre det, og ledelsen i menigheden beder dig om det, så er der ikke noget forkert i det. Så er du fri til at gøre det.« Det understreger det, som Gud viste mig om æslet, der bar Jesus frem. Disciplene løste det. Bagefter kunne det bære Jesus ind i Jerusalem.

Vi kan være med til at binde hinanden. Og vi kan være med til at løse hinanden.

Vi behøver Jesus Kristus som mellemmand mellem Gud og os for at blive frelst. Men dem, der føler kald til at gå ind i en speciel tjeneste i menigheden, må løses ud til det af dem, der står med hovedansvaret for arbejdet, enten det er mænd eller kvinder, der er tale om. Dette er min personlige opfattelse.

Det er mit inderlige ønske, at mange kvinder og for den sags skyld også mænd, må blive løst ud til tjenester for Jesus, ikke for selv at blive set og hørt, men for at vor elskede frelser, Jesus, må drage frem i vort land. Mange kristne sidder bundne og fangne på forskellig måde, og vi må løse hinanden ud til at tjene Jesus og herliggøre Ham. Fremmede lærdomme og afguder overtager vort folk, hvis vi ikke vågner op og begynder at

fortælle og lære om Jesus som den eneste vej til frelse for mennesker.

Vejledere

At kvinder må undervise og vejlede, siger Paulus også klart til Titus i det 2. kapitel vers 3:

»-ligeså skal også gamle kvinder i deres færd være, som det sømmer sig hellige: ikke sladderagtige, ikke forfaldne til drik, men **vejledere** i det gode, så de opmuntrer de unge kvinder til at være kærlige hustruer og mødre, sindige, kyske, huslige, gode, lydige mod deres mænd, for at Guds ord ikke skal blive spottet.« Hvis man skal være vejledere i alle disse ting, er man nødt til at undervise!

Selv om det er sagt til »gamle kvinder«, tror jeg, det kan modtages af »erfarne kvinder«, kvinder, som kender Skriften og har levet med Herren i lang tid. De kan være med til at undervise andre og give deres erfaring videre. Under alle omstændigheder fortæller dette ord os, at Paulus opmuntrede kvinderne til at vejlede og undervise. Må Gud nu i endetiden oprejse mange stærke kvinder i sin menighed, ikke stærke i egen kraft, men stærke i Ordet.

I dag er det din tid!

Vi har gennemgået, hvordan Gud fra skabelsens dage og til nu har arbejdet på at have fællesskab med sin skabning, som Han elsker.

Han vil også have fællesskab med dig.

Hvis du indtil i dag ikke synes, du har haft noget særligt ud af livet og ikke har båret nogen frugter for Gud, din himmelske Far, så kan du indvie dig nu.

Du må fødes påny, hvis ikke du er det!

Det bliver du ved at tage imod Jesus i dit hjerte og tro på Ham som din Frelser.

»Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn,« står der i Johs. 1:12. Find nogle kristne, du har tillid til, og bed dem om at hjælpe dig at bede til Gud, hvis du ikke selv kan.

Jeg kender mange, som efter at have hørt Guds ord, er gået ind i deres værelse og har bøjet deres knæ og overgivet deres liv til Jesus Kristus. De blevet nye mennesker og har fået glæde og fred i hjertet. Jesus er blevet deres Frelser og Herre.

Når du har givet dig selv til Jesus, er det vigtigt, at du læser i Bibelen og dagligt har kontakt med Gud i bøn.

Du kan tale ganske almindeligt til Gud. Han elsker, når du beder, og du skal bare være helt naturlig. Han vil hjælpe dig i hverdagen og lede dig ved sin Ånd, som nu bor i dit hjerte. Dernæst er det vigtigt, du får nogle gode kristne venner og kommer og hører Guds ord i en kirke, hvor du føler dig godt hjemme og bliver undervist i Bibelen på en måde, du forstår.

Det er Guds ord og dine bønner, samt fællesskabet med andre troende, der skal bevare dig.

Så snart du er blevet en kristen, vil Gud begynde at gøre dig til velsignelse og hjælp for andre mennesker.

Du behøver ikke anstrenge dig, men lev blot som en oprigtig kristen sammen med din Gud, så vil hele din udstråling bevirke, at andre ser, der er noget ved dig, som de gerne vil have. Når du elsker Jesus og er sammen med Ham, vil kærligheden vokse frem i dig, og du vil begynde at bære åndelige frugter. Bed Gud om at lede dig hver dag, og vær villig til at fortælle andre om Ham.

Apostlen Paulus oplevede noget mærkeligt en dag. Han havde planlagt at skulle ud at prædike forskellige steder, men pludselig hindrede Guds Ånd ham i at fortsætte sin planlagte rute. Det står i Ap. Ger. 16:

»Om natten havde Paulus et syn: Der stod en makedonisk mand og bad ham og sagde: »Kom over til Makedonien og hjælp os!« Makedonien havde endnu ikke hørt det glade budskab om Jesus. Paulus ændrede straks sine planer og rejste derover for at forkynde evangeliet.

Da han var ankommet og havde været der et par dage, gik han uden for byen, og der mødte han nogle kvinder!

Paulus var ikke kvindehader, for han satte sig ned sammen med dem og begyndte at fortælle dem om Jesus! Han vidste, at kvinder var åbne for Guds ord, og jeg tror, det var derfor, han kontaktede dem. En af dem, Lydia, som var purpurkræmmerske, havde guds frygt i sit hjerte. Hun ville det rigtige, og hun lyttede til Paulus og tog imod Ordet. Fordi hun var oprigtig, åbnede Herren hendes hjerte, så hun gav agt på det, Paulus sagde, står der. Hun kom til tro på Jesus Kristus som sin Frelser.

Lige med det samme fik hun en tanke ved Helligånden: Gud ville bruge hende og hendes hjem!

Hun spurgte Paulus, om ikke han og Timoteus, som også var med, ville komme til hendes hus og blive der. Det ville de gerne, og der samledes helt sikkert mennesker der for at høre Guds ord.

Den første, som kom til troen i Makedonien, var altså en kvinde, selv om det var en mand, Paulus i et syn havde set kalde ham derover. Gud møder de åbne hjerter først.

Lydia var med det samme villig til at åbne sit hjem for apostlen og hans følgesvend. Det blev en missionsstation for Herren. Ud fra Lydias hjem drog Paulus og Timoteus ud for at vidne hver eneste dag.

Enten du har været en kristen kort eller lang tid, kan du indvie dit hjem til Gud.

Bed om, at alle, der kommer ind i dit hus må mærke, at Guds Ånd er der, og at Jesus er Herre.

Du kan også samle nogle stykker til bøn og bibellæsning i din stue. Vi har let ved at samle nogle til kaffe og snak. Det vil være let for dig at samle nogle til en hyggestund og så foreslå, at der er noget, du gerne vil dele med dem, inden de går. Fortæl dem om, hvordan du selv har fået fred og glæde i dit hjerte og find et eller andet godt lille stykke, du kan læse for dem.

Du kan også arrangere et rigtigt bedemøde i dit hjem, eller hvad Gud minder dig om.

For en tid siden var Peter og jeg til et fælleskirkeligt møde, hvor der var mange med fra Indre Mission.

En af kvinderne på mødet havde lagt mærke til, at jeg havde fortalt, at vi kom meget rundt i alle kirkesamfund og inspirede folk til at gøre noget i mindre grupper for Jesus.

Helligånden gav hende med det samme den tanke, at hun i sin by, hvor der ikke er noget særligt åndeligt liv, kunne samle nogle kvinder en gang om måneden for at høre Ordet og lære hinanden at kende.

Hun ringede til mig en dag og spurgte, om jeg ville komme. Hun var meget usikker, for hun havde aldrig prøvet sådan noget før, og hun vidste ikke, om der var nogen af dem, hun indbød, som ville komme. Hun ville også være sikker på, at jeg forstod at sige det rigtige til kvinderne, da nogle af dem aldrig havde været til møde før.

Jeg var meget spændt på, hvad den eftermiddag ville bringe.

Men det var Helligånden, der havde mindet den søster. Derfor vidste jeg, at der i hvert fald ville komme en, måske flere.

Da jeg ankom, var stuen næsten fuld af kvinder, og vi endte med at blive over 25!

Alle var glade for dagen, og de besluttede, at det ikke skulle være sidste gang. Jeg fik lov at bede med flere af dem, og det viste sig, at flere af kvinderne fra Indre Mission også havde lyst til at vidne for nogen om Jesus.

Er det ikke herligt?

I den første menighed blev kvinderne brugt meget, har jeg fået at vide af en religionsforsker.

Det var først omkring år 3-400, at kristenheden stagnerede og blev kold og stiv. Der har dog hele tiden været nogle få, som råbte til Gud om vækkelse.

Det har siden vist sig, at hver gang, der har været vækkelse, er det kvinderne, der har været medårsag til det, og de er blevet brugt i Guds hånd til at vinde andre for Jesus.

I årene omkring 1200 var der en vækkelse blandt Waldaneserne, og da havde alle lederne sådan en nød for andre mennesker, at de brugte både mænd og kvinder som forkyndere. De var ude på gader og stræder med det glade budskab, og masser af mennesker blev frelst.

Da John Wesley blev brugt til en stor vækkelse i 1800-tallet, blev så mange mennesker frelst, at det er en drøm for alle åndeligt levende prædikanter i dag at opleve noget af det samme.

John Wesleys moder afsatte tid hver eneste dag til at bede, selv om hun var travlt optaget med at passe sit hus og sine mange børn, og hendes to sønner blev redskaber til stor vækkelse.

John Wesley vakte stor forargelse, fordi han indsatte kvinder som ledere og talere ved møderne og i de mange nye grupper, der startede. Men Gud velsignede trods menneskelig modstand.

Det er også en kendsgerning, at når kvinderne ikke har fået lov at virke med op gennem tiderne, og hvor mændene er blevet dominerende og eneherkende, er vækkelserne døet ud. Kvinderne bragte liv og inspiration og »kulør« ind i menighedslivet.

Når Gud giver os Åndens gaver og inspiration, er det menin-

gen, vi har lov til at bruge disse gaver og evner. Vi skal blot altid bede Gud om at have den rette ydmyge holdning og ånd i vore hjerter, så vi ikke ødelægger det, Gud har givet os. Han er ordenens Gud, og Han vil hviske dig i øret, hvordan du skal gøre og sige tingene.

Man kan ikke stoppe en kilde! Gør man det på et sted, vil den blot pible frem et andet sted. Sådan er det, når du bliver fyldt af Guds ord og Guds Ånd!

Vær villig til at gøre hvad som helst for Jesus, også når det er praktisk arbejde. Han vil også lægge omstændigheder tilrette for dig, så du kan vidne for nogen.

Der er mange menigheder, hvor kvinder har lov til at undervise i søndagsskolen. Man må godt være lærer, men kun for børnene! Man tror, det er mindre betydningsfuldt, om kvinder underviser børn, og dog er det hos børnene, man kan have størst indflydelse, og hvor man kan påvirke et menneske for livstid. Det ved kommunister og andre ideologier.

Er det blandt børnene, Gud har sat dig, skal du vide, det er en af de vigtigste opgaver, du har fået i Guds rige!

Min mand og jeg beder i denne tid med mange mennesker til frelse. Mange af dem har gået i søndagsskole som børn, og det, de lærte der, har draget dem til Guds hjerte.

Jeg takker i dag Gud for min søndagsskolelærerinde, som tålmodigt holdt ud og underviste mig i Guds ord uge efter uge med en kærlighed, jeg aldrig glemmer. Hun og min mor har været de største vidnesbyrd for mig og årsag til, at jeg i dag er en kristen.

Heldigvis har mange mandlige kirkeledere i dag set de store ressourcer, der er gemt i kvinderne, og de giver dem frihed til at virke og forkynde. Og Gud stadfæster og velsigner deres tjeneste!

Åh, hvor jeg brænder efter at se tusinder af kvinder i alle mulige aktiviteter for at vinde mennesker for Jesus!

Må Gud velsigne og inspirere dig ved sin Helligånd, så også du bliver et redskab for Ham i den store indhøstning, der står for døren!

Evangeliet skal ud til alle mennesker, og det haster i dag!
Lad dig fylde af Ånden, og lad Guds Ånd bruge dig som et vidne.

Kvinde, gå og forkynd!

Jeg begyndte denne bog med at fortælle, hvorfor jeg lå og græd under dynen i Afrika. Jeg var sendt for at forkynde Guds ord til mennesker, men jeg turde ikke. Der var så mange ting, den Onde brugte for at hindre mig.

Sådan er det ikke mere, tak og lov!

I dag græder det inde i mit hjerte over noget andet!

Når jeg ser, hvordan det onde vinder frem med raske skridt og Satan stjæler mennesker, som skulle tilhøre Gud og tilbede Herren! Djævelen bruger millioner af kroner på narkotika, alkohol, diskoteker og meget andet, mens der er et stort behov for penge til Guds værk.

Mange kristne lever et ligegyldigt, lunkent gudsliv og tager ingen notits af, at der er så få, der forkynnder det glade budskab om frelse i Jesu navn.

Jeg råber til Gud om, at mange »vækkeure« må ringe og vække kristne, som vil fortælle en døende verden om Jesus, som er den eneste vej til frelse.

Jeg kender mange, der kunne forkynde evangeliet, men mindreværdsfølelser og frygt binder dem! Vi danskere synes altid, at »de andre kan gøre det meget bedre«!

Men jeg vil opfordre og opmuntre alle, og her mest mine med søstre, til at forkynde Guds ord med stor frimodighed!

Jeg ved, at Gud i dag kalder mange kvindelige forkyndere, men ikke mange af dem har frimodighed til at prædike Guds ord. De få, der har mod til det, begynder næsten alle deres prædikener med forsigtigt at undskylde, at de tillader sig at stå frem og forkynde evangeliet. Inde i deres hjerter er der en nød for

mennesker, som går fortabt og en nød for at få evangeliet ud til hele verden, men der er usikkerhed om, hvorvidt de kan til-lade sig frimodigt at forkynde, hvad Gud har lagt på deres hjerter.

«Kvinde, hvorfor græder du? Gå og fortæl!»

Vær frimodig! Du er kaldet! Og du har lov til at forkynde! Du har ikke en død Gud, som de falske religioner har. Din Je-sus lever! Han er opstanden, og Han er den eneste, der kan frelse en fortabt verden! Det er dit ansvar at gøre det, som Gud har kaldet dig til at gøre!

Jeg vil gerne her give dig et vidnesbyrd og en vejledning til, hvor-dan du kommer igang.

Der er forskel på forkyndere

Da vi var på bibelskole i Oslo, inden vi skulle ud på missions-marken, kan jeg huske, at jeg lagde meget mærke til forkyn-derne på skolen. Der var nogle af dem, som fik vore hjerter til at banke, når de forkyndte. De gav os en forsmag på det him-melske, og når vi hørte dem, blev Jesus stor for os.

Andre kunne ikke rigtig få det til at fænge i vore hjerter.

En dag skulle et par af de erfarne elever tale til os.

Den første var en nydelig ung mand iført et perfekt sæt tøj. Han kunne føre sig frem og talte som en, der sad inde med al visdom, og han kunne udtale sine ord, så der ikke kom »knu-der« på tungen.

Men hans prædiken tændte ingen gnist i mit hjerte.

Den anden unge mand, der kom op på talerstolen var lidt ner-vøs, kunne vi mærke. Han var heller ikke så perfekt i tøjet, og han stammede lidt i det til at begynde med.

Men da han havde talt et par minutter, begyndte tårene at pres-se på hos mig. Jeg var dybt grebet.

Der strålede en kærlighed til Jesus ud fra hans ord, og han havde nød for sine medmennesker.

Da han satte sig ned, skævede jeg over til Peter, og jeg kunne

se, at vi følte det samme: Kærligheden til Jesus var vokset under denne lille prædiken.

Hvad var forskellen på de to prædikanter?

Der var Guds salvelse til forskel. Helligånden gør forskellen! Vi var klar over, at det kun var Herren, der kunne lære os mere om dette, og jeg vil give dig et eksempel på, hvad Gud har lært os:

Vi har en god ven, der er præst i Afrika. Han gav et godt eksempel på den forskel, der er på, når Ordet bliver forkyndt i egen kraft, og når det bliver forkyndt med Helligåndens salvelse. Dette kan være en hilsen til dig om, hvordan du skal forkynde.

William, vor afrikanerven, havde holdt mange prædikener i sin kirke, og han havde forberedt sig grundigt hver gang. Han havde aldrig været på bibelskole, men han havde hørt andre fortælle om, hvor vigtigt det var, at man havde den rette indledning, formulering og punktopdeling. Man skulle sørge for at få en rigtig konklusion til sidst og ikke tale for længe!

Hver gang William havde holdt en prædiken, stod han nede ved døren for at sige farvel til sin menighed. Der var mange, der trykkede ham i hånden og takkede ham for den gode prædiken, og han voksede lidt i selvtillid hver søndag.

En dag talte Helligånden til ham, mens han forberedte sig til en tale:

»Har du lagt mærke til, hvem det er, der takker dig for din tale efter gudstjenesten?«

William tænkte sig godt om og kunne pludselig se, at det var alle de »forstandskristne« i hans menighed, der var begejstrede for hans taler. Det var alle dem, der gerne ville have en religion. De gik gerne til møde søndag formiddag som gode kristne og gik hjem igen, uden at blive særlig rystet i deres inderste af det, der skete i kirken.

Der skete ikke de store forandringer i kirken, og der blev ikke lagt ret mange til, som lod sig frelse.

Guds Ånd sagde da til William, efter at han havde tænkt sig om: »Du taler fra din egen forstand over i deres forstand. Derfor er det kun forstanden, der får frugt af det, du siger. Du skal

tale ud fra dit hjerte! Så vil det, du siger, gå over i dine tilhøreres hjerter, og hjerterne vil blive berørt og bære frugt!«

Dette forvandlede Williams prædikener totalt. Han måtte ind i sit lønkammer og ned på knæ for Gud for at få et hjertebudskab til sin menighed. Hans menighed har siden været i stadig vækst, og Helligånden virker.

Denne illustration kan du lære meget af, hvis du vil forkynde Guds ord.

»Kvindelige prædikanter skal være tre gange så dygtige som mandlige prædikanter for at blive hørt«, var der engang en, der sagde til mig.

Dengang gav jeg hende ret, men det gør jeg ikke mere.

Hvis man er fyldt med Helligånden og er et rent talerør for Gud, behøver man ikke være så dygtig, og da betyder det ikke noget, at man er kvinde. At lykkes i sin tjeneste for Gud ligger i:

Hvordan du ser på Jesus.

Hvordan du ser på dig selv,

og hvordan du forbereder dig.

Jesus

Du må være født påny og kende Jesus Kristus som din personlige Frelser og bedste ven. Du må forstå, at der ikke er nogen anden mellemmand mellem Gud og mennesker, som kan frelse, end Jesus, Guds enbårne Søn. Du må se på Jesus som Sandheden og Livet, fuld af kærlighed, nåde og barmhjertighed. Han dømmes ikke nogen, ikke engang den værste synder. Han er kommet for at frelse og for at læge. Dommen ligger i, at mennesker elsker mørket mere end lyset og søger mørket fremfor lyset.

Derfor har de dømt sig selv. Johs. 3:17-21.

Jesus elsker os alle og har kun det ene formål at frelse os.

Sådan skal du have Ham i dine tanker, når du forkynder.

Dig selv

Det er meget vigtigt, at du ser dig selv på den rette måde, inden du begynder at forkynde Ordet.

Er du een stor undskyldning, når du skal forkynde Guds ord, virker du ikke særlig overbevisende i det, du siger.

Du må se dig selv I KRISTUS!

Du er sendebud på Kristi vegne. Du er en del af Kristi legeme, som er sendt til verden for at fortælle om den opstandne Frelser. Du har et ansvar, som må bevirke, at det brænder i dit hjerte efter at få sagt det, Ånden har talt til dig om.

Det budskab, Jesus var sendt med, er det samme, som du er sendt med:

»Den Herre Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet, udråbe et nådeår fra Herren, en hævnens dag fra vor Gud, for at trøste alle, som sørger, give dem, som sørger i Zion, højtidspragt for sørgedragt, for sørgeklædning glædens olie, lovsang for modløst sind.« Es.61:1-3.

Prøv at sige dette, sætning for sætning, til dig selv:

«Jeg er sendt med glædesbud!«

«Jeg er sendt med lægedom!«

«Jeg skal udråbe frihed for fanger!«

Gå videre! Sig det højt til dig selv! Er det ikke et herligt budskab, som er værd at gå med?

Mange mennesker har fået et helt forkert billede af kristendom. Du er sendt for at vende dette billede, så mennesker ser, hvem Jesus er.

Jeg vil ønske, der må blive tændt en hellig ild i dit hjerte nu, så du ikke kan tie!

Forberedelsen

Hvordan gør man? Hvordan forbereder man sig?

Du har måske lyst til at prøve at forkynde Guds ord, og du føler et kald fra Ham i dit hjerte til at gøre det, men hvordan skal man komme igang?

Lønkammerlivet er universalløsningen på alle mine egne spørgsmål! Derfor vil jeg varmt opfordre dig til at få et sådant!

ALT, hvad jeg skal gøre og gøre, starter der. Jeg kan ikke

poientere dette nok! Men tag tid alene med Herren. Du får aldrig tid, du må tage tid!

Det er, når du er alene med Herren, at Helligånden salver dig til at tjene.

Hvad var hemmeligheden til, at gamle Anna fortalte alle i templet om det lille Jesus-barn?

Hun fik Helligåndens åbenbaring af, hvem barnet var!

Hvad var hemmeligheden til, at den samaritanske kvinde løb ind til sin landsby og frimodigt fortalte til alle, at hun havde mødt Jesus som Messias?

Hun havde fået en åbenbaring af Jesus! Derfor kunne hun ikke tie.

Hvad var hemmeligheden til, at Maria løb ind til disciplene og fortalte, at Jesus, Guds Søn var stået op fra de døde?

Hun fik en åbenbaring af Jesus, da Han sagde hendes navn!

Du må have en åbenbaring af Jesus som Guds søn, som Frelseren, som den eneste, der kan fylde dit hjerte med fred og glæde og give dig evigt liv.

Det er kun Helligånden, der kan give dig dette. Jesus er iblandt os i dag ved sin Ånd.

Jesus forklarer dette nærmere i Johs. 16:7, hvor Han siger til disciplene, at det er gavnligt, at Han går bort, så Han kan sende Helligånden ud over hele jorden.

Helligånden overbeviser om alt det, vi har i Kristus og om, hvordan vi skal tale og virke. Det er Ånden, der giver dig et personligt kald til at forkynde evangeliet, så du ikke kan tie.

Det, Han taler til dit hjerte om, kan du bringe videre til andre!

Det er disse ord, der vil overbevise andre

om synd: At de ikke tror på Jesus,

om retfærdighed: At Jesus er opstanden og sidder ved Faderens højre hånd, hvor Han går i forbøn for os,

og om dom: At Satan er besejret og dømt, og Jesus er Sejrherren.

Dette må Ånden gøre levende for dig selv, og derefter kan du give det til andre.

Lev i stilhed med Herren i dit lønkammer. Ikke bare for at få no-

get at tale til andre om, men for selv at blive mættet af fællesskabet med Gud i Ordet og bønner.

Læs og studer meget i Ordet. Grund over det, og Gud vil åbenbare store og lønlige ting for dig, så det jubler i dit hjerte. Du får et forråd af ord fra Herrens hjerte til dit hjerte.

Lyt til Helligånden, som bor i dig. Han vil åbenbare Jesus for dig på en meget stærk måde. Han vil fortælle dig, hvad du skal gøre, og hvad der vil ske i fremtiden.

«Men når han, sandhedens Ånd kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tage af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer.» Johs. 16:13-14.

Det er helt sikkert, at Ånden vil give dig noget at dele med andre, når du har dette herlige fællesskab med Gud.

Starten på forkyndergerningen

Du kan begynde at dele disse åbenbaringer med nogle enkelte først. Har du mulighed for at dele det med din familie, så gør det. Er der en samling, hvor du har anledning til det, så fortæl, hvad Ånden har vist dig i Ordet. Åndsåbenbarelsen gives os jo til fælles gavn.

Jo mere, du deler ud, jo mere får du fra Herren. Her virker princippet: »Giv, så skal der gives jer!«

Du kendes på frugterne af det, du gør og siger. Har du noget fra Herren, vil det velsigne een eller flere.

Du vil da få frimodighed til at gå ind ad andre åbne døre. Brug de anledninger, Gud lægger tilrette for dig, uden at holde dig tilbage.

Du skal ikke presse dig på. Gud lægger gerninger tilrette, du kan vandre i.

Oplever du at være til velsignelse, så pas endelig på at give Gud æren! Jeg har bedt Herren om at »give mig en oven i hovedet«, hvis jeg tager ære af noget selv. Og det gør Han!

Gud skal æres. Mennesker skal lære Jesus at kende!

Lad hele dit liv, dine gerninger, din tale, din påklædning og dit hjem vidne om, at du elsker Jesus og vil herliggøre Ham. Gud, som har kaldet dig, vil også føre det igennem for dig!

133

Afslutning

Jeg har endnu mange ting på hjerte i forbindelse med kvinders tjeneste både i hjemmet og i menigheden, så hvis Gud giver mig nåde, vil jeg gå igang med en anden bog om dette emne. Jeg skriver bøger, fordi Gud har kaldet mig til det, og det er min inderlige bøn, at denne bog må medvirke til, at mange får øjnene op for den frigørelse, der er i Guds ord for kvinden.

Husk, at Gud har tilgivet kvinden og ønsker fuld genoprettelse for hende.

Jesus har givet sit liv, for at kvinden kunne få tilgivelse og genoprettelse.

Helligånden blev udgydt over kvinden, så hun kunne blive et Jesu Kristi vidne.

Paulus lærer os om kvindens frigørelse og lighed med manden i Kristus Jesus.

Mange mænd og mandlige kirkeledere er idag åbne for at give kvinder frihed til at tjene og virke med de gaver, Gud har givet dem.

Det er derfor et stort ansvar, vi har fået som kristne kvinder til at udnytte den kostbare tid, inden Jesus kommer.

Jeg vil slutte med et ord fra Markus 11:12-26.

Jesus var blevet sulten på sin vandring. Langt borte så Han et figentræ, som havde mange blade. Det er almindeligt, at figentræet bærer både blade og frugter på samme tid, så Jesus ville gå hen og spise sig mæt i figentræets frugter.

Men da Han nåede derhen, var der ingen frugter på træet, så Jesus blev vred og sagde:

»Aldrig i evighed skal nogen mere spise frugt af dig!«

Dette ord talte meget til mig om mit eget og andres liv. Jesus har en dyb længsel og hunger efter at se os bære både »blade og frugter«, som Han kan fryde sig over og mættes ved. Han glæder sig over vore »smukke blade«. Men når Han ser os med en smuk ydre kristen facade, forventer Han også, at der er frugter i vore liv, som Han og andre kan spise af.

Jesus har gjort alt, hvad Han kunne, for at frikøbe os fra synden og uretfærdigheden. Nu er Hans eneste længsel at se os bruge det rige liv, Han har givet os. Det er Hans tilfredsstillelse, ja, lønnen for al Hans smerte.

Der står i »Amplified Bible«, at figentræet stod helt alene, så der var åbenbart ikke andre træer i nærheden, Jesus kunne spise af.

Det kan være, at også du står ret alene i din tilværelse. Du ser pæn ud i det ydre som en kristen. Men det er vigtigt, at du også bærer kærlighedsfrugter, som Jesus og dine medmennesker kan spise.

Ikke fordi du er bange for Jesu dom, men fordi du har en inderlig kærlighed til Jesus og til din næste, som gør, at du ønsker at tilfredsstille Guds hjerte.

Helligånden er den eneste, som kan frembringe frugter, Jesus kan mættes ved. Når du lever i Guds ord, grunder over det og lader dig fylde af Guds gode Helligånd, så skal ordet fra salme 1:3 komme til at passe på dig:

»Du skal være som et træ, der er plantet ved bække og bærer sin frugt til rette tid, og bladene visner ikke: Alt, hvad du gør, får du lykke til!«

There are many ways to get the most out of your
book. You can read it straight through, or you can
read it in sections. You can read it in order, or
you can read it out of order. You can read it
in a quiet place, or you can read it in a noisy
place. You can read it alone, or you can read
it with someone else. You can read it for
fun, or you can read it for information. You
can read it for relaxation, or you can read
it for education. You can read it for
entertainment, or you can read it for
inspiration. You can read it for
knowledge, or you can read it for
wisdom. You can read it for
pleasure, or you can read it for
purpose. You can read it for
joy, or you can read it for
peace. You can read it for
love, or you can read it for
life.